

ต.
1526

แบบเรียนภาษาไทย

การเดินทางไปใจกลางพิมพ์

สำหรับประถมศึกษาตอนปลาย และ อาชีวศึกษาชั้นสูง

895.913

ด616ก

ของ

กรมอาชีวศึกษา

กระทรวงศึกษาธิการ

กรมอาชีวศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ
แบบเรียนภาษาไทย

เรื่อง

การเดินทางไปใจกลางพิภพ

สำหรับประโยชน์ขมขมปลาย และอาชีวศึกษาชั้นสูง

พิมพ์ครั้งที่หนึ่ง 5000 ฉบับ

พ. ศ. 2487

ปกกระดาษราคาเล่มละ 1 บาท 30 สตางค์

พิมพ์ที่โรงเรียนช่างพิมพ์ วัคส์เงา

ปากคลองบางลำพู น. พระนคร

มีลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติ

๓. 1526

2812 คำนำ

กองวิชาการ กรมอาชีวศึกษา ได้นำนิยายเกี่ยวกับ
วิทยาศาสตร์ เรื่อง การเดินทางไปใจกลางพิภพ ของ
จูลส์ เวิร์น มาแปลและเรียบเรียงขึ้น ใช้เป็นหนังสืออ่าน
สำหรับเด็กชั้นมัธยมอาชีพหลาย เพื่อจะให้เด็กได้รับความ
รู้ทั่วไปเกี่ยวกับหมวดวิชาใหม่ๆ ที่เด็กไม่ได้มีโอกาส
เล่าเรียนในชั้นต้นๆ และให้ความเพลิดเพลินอันอยู่ใน
ขอบเขตแห่งความจริง ที่เป็นสาระสำคัญในท้องเรื่องแต่
ต้นจนจบ ทั้งยังสอนให้บังเกิดความรู้สึกรักการผจญภัย มี
น้ำใจเข้มแข็งอดทน ไม่ย่อท้อต่อความลำบาก และเป็น
ผู้มีใจเอื้อเฟื้อ หนักแน่น รู้จักใคร่ครวญพิจารณาด้วยเหตุ
และผลอีกด้วย

กองวิชาการ กรมอาชีวศึกษา

เลขห้อง

214

19 กันยายน 2487

เลขหมู่

895.913

06167

เลขทะเบียน

การเดินทางไปใจกลางพิภพ

บทที่ 1

สูงของฉัน

อภินิพนธ์พจนานุกรม

๑๑๐

ห้องสมุดกระทรวงศึกษาธิการ

ฉันอยู่ที่สาทรจารย์ ลีเคนบรอก ผู้เป็นลุง นรบ้านเลขที่ 19 ถนนเคอนิก ถนนสายนี้เช่นถนนเก่าแก่ของหมู่บ้านเล็ก ๆ ใกล้เมือง ฮัมบูร์ก ซึ่ง เป็น เมืองท่า แลย เหนือ ของ ประเทศเยอรมัน

วันหนึ่ง ตรงกับวันอาทิตย์ที่ 24 พฤศจิกายน สาทรจารย์ ลีเคนบรอก เก็บกระทักกะหอยกลดขั้วบ้าน บำมารท่า แม่ครัว ได้เห็นเขาเดินมาแต่ไกล ก็คิดว่า คงจักอาหารเย็นไม่ทัน เพราะเสียงน้ำในหม้อขนเตาเพิ่งจะเริ่มเดือดเท่านั้น

ฉันนึกในใจว่า ถ้าลุงเกิดหิวขึ้นมา คงอาตวากส่งเสียงเรียกขานเช่นแน่ เพราะเขาเป็นคนมีนิสัยคนเดียวอยู่มาก

“ท่านลีเคนบรอกกลับมาแล้ว” บำมารท่า ผู้กำลัง

“ฉันตกใจร้องบอกฉันจากประตูห้องอาหาร

“ฉันตื่นแล้ว เขากลับเร็วกว่าทุกวัน เวลานั้นยังไม่ถึง
14.00 น. เลย นานักกาท่อโยกเซนต์ไมเกลเพิ่งตีครึ่ง
เท่านั้น” ฉันตอบ

“ทำไมท่านศาสตราจารย์จึงกลับยานแคว้นนกันรวนน?” ข้า
มารทาพทกด้วยควมสงสัย

“เขากงบอกเราเองแหละ”

“ท่าน ศาสตราจารย์ เชิญพระคมาแล้ว ฉันไปละ อักเซล
ถามเขาเองก็แล้วกันว่า ทำไมเขาจึงกลับยานเร็วนัก และ
ไปรษณียงให้เขาฟังด้วยว่า อาหารยังไม่เส็ด” แล้วข้ามารทา
กิริยเจ้ากรวเร่งมอหงหาค่อไป

ฉันจำคองย่นหู่แต่ลำพัง และรู้สึกว่ ไมกล่าพอกจะผเซ็น
หน้ากขลงของฉนในเวลาทเขามอชารมนไมก ฉนจึงพยายามเลียง
จะกลับชนไปห้อง พอกได้ย่นเสียงลกขกทประคหน้ายาน และ
มเสียงผเทาทนท ๆ กาวชนชนโต แล้วลงของฉนก็ใส่เข้ามา
รยคองไปยงห้องทงงานของเข เมือโยนไมเทาทวคชนไปยง
มมห้อง และวางหมวกสักหลาดเก้าของเขไว้บนโต๊ะแล้ว ก็
ตะโกนเรียกฉนทันที

“อักเซล! เข้ามาทาลงในห้อง”

ฉันยังไม่ทันเขยอนตัว ก็มีเสียงเรียกซ้ำอก สดแดงว่า

ท่านมีพระศวงมาก

“เอ๊ะ! ยังไม่มาอีกหรือ?”

ฉันจึงวิ่งวงโค้งไปยังห้องทำงานของเขาทันที

ลุงซึ่งฉันเป็นศาสตราจารย์ของมหาวิทยาลัยอิมมูร์ก เป็นผู้
 ขรยายวิชาโลหะวิทยา ระหว่างเวลาขรยาย เขามักจะหัวเสีย
 ข้อยๆ นอกจากนั้น เมื่อเขาพยายามใช้คำศัพท์วิทยาศาสตร์
 ขาวๆ เขามักจะพุดตะกุกตะกักขึ้นมาทันที นิสิตก็ไม่เข้าใจ
 ในวิชา ก็พร้อมกันเขาเทอดพนทองให้เกกเสียงกึ่ง เพื่อดสง
 ความไม่พอใจ ท่านศาสตราจารย์ยังคงหัวเองมากจน แต่
 ทย่างไรก็ตาม ศาสตราจารย์ดีเคนบรอก เป็นผู้ที่สนใจในการ
 ค้นคว้า ทนง ถ้าสังเกตเห็นให้เขาพิจารณา เขาจะมองกด้วย
 ความพิงพิเคราะห์ แล้วกลบกล่า หรือเคาะก พงเสียงวากัง
 ทย่างไร หรือไม่กคมก แล้วเขาก็จะบอกไคว่าเป็นหินชนิดไหน
 เกิดขึ้นไคหยา่งไร และมีหตุทไคเนยง ยักนเราซาหยัแล้วว
 มีหินหอยัประมาณหกหรือหอนิก ลุงของฉันอาจบอกไคกันไคว่าเป็น
 หินชนิดไคในจำนวนหกหรือหอนิกน เขาเป็น ผู้ที่มีความเขยว
 ซายทั้งทางภินิวกษาและโลหะวิทยา

คามปรกติ ลงของฉันไม่ใช่คนกะไรนัก แต่มีก็มีอารมณ์
ฉันเดียว โกรธง่ายชั่วแล่น และเขาใจยาก ขางคราวเขาก็
ทำเครื่องทกลองเกี่ยวกับวิชาวิทยาศาสตร์ แตกหักเสียหาย เพราะ
หยาบฉวยหนักมือเกินไป

เขาเป็นคนผอม ร่างสูง มีอายุถึงห้าสิบแล้ว แต่ก็ยัง
แข็งแรง ว่องไว ราวกับคนอายุสี่สิบ ลงของฉันมีลักษณะ
และท่าทางแปลกกว่าคนทั้งหลาย เช่น มีนัยน์ตาลอกไปมาไม่
หยุดหย่อน มีจมูกยาว เกินกำหมักแน่นเสมอ ใครๆ ก็ยังไม่
รู้จักคุ้นเคยกับเขา พอเห็นท่าทางของเขาเข้าครั้งแรกๆ ก็ไม่
หยากจะสมาคมด้วย

ธัมมาของศาสตราจารย์มักไม่ใช่คนมั่งมี แต่ลงของฉันเป็นผู้
พอมีอนจะกิน เขามีบ้าน มีเครื่องเรือน เครื่องใช้ครบครัน นอก
จากนั้น เขายังสามารถให้การศึกษากับฉัน ซึ่งเป็นสถานกำพร้า
ของเขาอย่างเต็มที่ รวมทั้งนางสาวกรวยเบน บุตรหญิงธัม
มาด้วย เขาคอยเมตตาการศึกษากับฉัน ฉันก็เป็นลูกมือคอย
รับใช้เขา ในการทกลองต่างๆ ทางวิทยาศาสตร์

ฉันชอบวิชาภูมิวิทยาเป็นพิเศษ แต่ไม่รู้สักเบ็ดหน้ายคำถ้อย
หมกมุ่นอยู่กับพวกโลหะหรือหินต่างๆ เลย

ถึงแม้ว่าผู้ปกครองของเราจะเป็นผู้ที่ฉฉฉฉฉฉ และฉฉฉฉฉฉ
 ทั่วคนฉฉฉฉฉฉ แต่ทุกคนในฉฉฉฉฉฉก็มีความสุขสบาย และ
 ฉฉฉฉฉฉเขาทกเมือ ฉฉฉฉฉฉเขาทกเมือ ฉฉฉฉฉฉเขาทกเมือ
 ย่าง แต่เขาก็ฉฉฉฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉเขาเป็นคนที่คอยใครไม่ใคร่ และใจ
 เร็ว ฉฉฉฉฉฉเขาฉฉฉฉฉฉไม่ฉฉฉ ฉฉฉฉฉฉเขาฉฉฉฉฉฉไม่ฉฉฉฉฉฉใน
 กระดาษ ทก ฉฉฉฉฉฉเขาฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉฉ
 ฉฉฉ

ฉฉฉฉฉฉเขาฉฉฉ
 ฉฉฉ

ห้องทำงานของศาสตราจารย์ ลีเคนบรอก เหมือนกับห้อง
พิพิธภัณฑ์ ในห้องมีหินตกชั้นก จักวางไว้เป็นระเบียบเรียบร้อย
และเขียนชื่อกำกับไว้ด้วย ฉนั้นเองก็ได้รู้จักก้อนหินเหล่านั้น
ที่เขียว เพราะคอยเอาใจใส่อย่างดี และรักเสาะหาความสะอาด จน
กระทั่งชินตาไปเอง แทนที่จะเสียเวลาไปเที่ยวเตร่ คยหาสมาคม
กับเพื่อน ๆ ในวัยเดียวกัน

แม้พอก้าวเข้าไปในห้องทำงานของเขา ฉนั้นก็ได้ศึกษาดังก้อน
หินตัวอย่างเลย เพราะมีใจกรอหุยที่ลังของฉนั้นเท่านั้น เขา
กำลังนั่งหุยบนเก้าอี้ทาวแชนตัวไทย กงครกกรองดังเรื่องใน
หนังสือเล่มหนึ่ง ซึ่งเขาได้อุยอุยตรงหน้า

“วิเสสจึง! วิเสสจึง!” เขาออกอุทาน

ควนกล่าวไว้ในทันทีว่า ลงของฉนั้นเป็นนักอ่านหนังสือคน
หนึ่ง แต่หนังสือเก่า ๆ เป็นของไม่มีค่าสำหรับเขาเลย นอก
จากจะเป็นหนังสือที่หาที่ไหนอีกไม่ได้ หรือ เป็นหนังสือที่ไม่มี
ใครสามารถอ่านออก

“อะไร! อักเชด ยังไม่เห็นอีกหรือ?” เขาพค้อ “เป็น
สมัยตัวเสสทีเกียว ลงไปพยหนังสือเล่มนี้เขาเมื่อเช้านอง เมื่อ
ลงไปเลือกหนังสือที่ร้านขายหนังสือของกายิวเฮเวเลยส์”

“หนังสือเสสทีเกียวอะไร?” ฉันทถาม

“ซอร์” เขาขบคิ้วอารมณ์ขง “ชื่อว่า โฮมส์ครึ่งกลา
ผู้แต่งคือ สันธรวเร เทอริเลสัน นักประพันธ์ชาวไอชแลนด์ ผู้มีชื่อ
เมื่อสมัยทศวรรษมาแล้ว หนังสือเขียนเป็นภาษาของภคทมาเขต
ของบ้านกำเจ้าชายชาวนอร์เว ซึ่งครองเกาะไอชแลนด์”

“โฮ—โฮ!” เมื่อได้ฟังเขาพค้อ ฉันทกลงทำอาการทันทัน
ไปค้ว “แล้วก็แปลออกเป็นภาษาเยอรมันหรือ?”

“ลงไปอรรถะไรกับหนังสือที่แปลมาแล้ว หนังสือเล่มนี้
เป็นฉบับเต็ม เขียนเป็นภาษาไอชแลนด์ เป็นหนังสือค้วเขียน
ตามคณฉบับ เขียนค้วอักษรรนิก ในไอชแลนด์ได้ใช้อักษร
รนิกมาแต่เดิม และตามเรื่องที่เขาเขียนมาว่า ชาวไอชเป็น
ประคิลอักษรรนิกกันจนค้วพระองค้เอง ก็ใช้ อักษรมยต่าง ๆ
เหล่านี้แหละ เป็นความแปลกของเทพเจ้าองค้หนึ่งละ”

แต่ก่อนกณจะทำคัมที่เขายอกไว้ ก็มเหตุการนหย่างหนึ่ง
เกิดขึ้น ซึ่งทำให้การสนทนาองเราคองเปลียนเวองไป คอใน

ทันใดนั้น มีหนังสือเก่าๆ แผ่นหนึ่ง ตกลงมาจากหนังสือคร่ำคร่า
เล่มนั้น

เขาเอื้อมมือไปคว้าชิ้นหนึ่ง กระวัง กระวัง จนมาจับที่ หนังสือ
ชิ้นนั้น เป็นเอกสารโบราณซึ่งค้นไว้ในหนังสือเล่มนั้น คงเป็น
เวลานานมาแล้วจนประมาณไม่ไค่ ดังเช่นนั้น ลงของฉันทักยัง
เห็นว่า มันเป็นสมมุติอันมีค่าอันเหลือทีเกี้ยว

“นี่อะไรกัน!” เขาร้องออกมา และในเวลาเดียวกันนั้น
ก็คอย ๆ กลัดแผ่นหนึ่งออกวางบนโต๊ะ หนังสือเก่าชิ้นนั้นขนาดยาว
ห้านิ้ว กว้างสามนิ้ว มีตัวอักษรเรียงแถวเหยียดเป็นพืดหุ้ม
เต็ม เป็นอักษรที่เหลือสตีขัณณาสามัญชนะฟังเข้าใจได้

๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙
๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙	๙ ๙ ๙ ๙ ๙ ๙

ฉันทักออกภาพตัวอักษรที่แท้จริง ซึ่งปรากฏบนแผ่นหนังสือไว้
ในทันที อักษรประหลาดเหล่านั้นแหละ ใค้ นำให้สาครราชย์
ดิเคนบรอก และตัวฉันทักผู้เป็นหลาน ออกเดินทางทำการสำรวจ
หยาบพิศการ ซึ่งระไค้เล่าให้ท่านฟังต่อไป

ลงของฉันทมองดูอักษรประหลาดหุ่ยคู้หนึ่ง เลื่อนแว่นตา
 ขันไว้นหน้าผาก แล้วพูดว่า

“นี่เป็นอักษรนิกแน่ ๆ มันคงมีความลึกลับแฝงหุ่ย ลง
 จะคงใจออกให้จงได้ หรือมิฉะนั้น———”

เขาขยประโยคด้วยการโยกไม้โยกมือสแกงอากาศไป ซึ่ง
 ฉันทเองก็ไม่เข้าใจ

“นี่ลง” เขาพูดคือ พลงขไปทโคระ “แล้วเขียนไป”
 ฉันท้าถาม

“คราวนี้ ลงจะบอกให้หลานเจ้าตัวอักษรในภาสาของเรา
 ซึ่งตรง กยัตัว อักษร ของ ชาวไซซแดนกัเหล่านนี้ที่ละตัว ๆ กุก
 หรือว่า เราจะใ้ความอะไรอย่าง ก้องระวังหย่ากัให้ฉันทนะ”

เขาเริ่มบอกตัวอักษรทีละตัว ๆ ฉันทพยายามจกโคยปรานัก
 ทัสก เมื่อครบทุกตัวอักษรแล้ว ก็โคล่อยคำซึ่งไม่เป็นที่เข้าใจใ้
 เวียงกันหุ่ย กังค้อไปน

mm.rulls

esreuel

seccJde

sgtssmf

unteief

niedrke

kt, samn

atrateS

Saodrrn

emtnael

'nuasect

rrilSa

Atvaar

.nscre

ieaabs

ecdrmi

eentul

frantu

dt, iac

oseibo

Kediil

พอทะเล็ด ลุงก็กระซอก กระซอกแผ่น ที่ฉันเขียนไป พิจารณา
 อย่างจริงจังเพราะที่เป็นเวลานาน

“มันหมายความว่าอะไรนะ?” เขาพุกซั่วๆ ซากๆ

ฉันสารภาพว่า ฉันเองก็ไม่สามาถจะบอกเขาได้ นอก
 จากนี้ เขาก็มีใ้ถามฉันด้วย เป็นแต่ขี้ขี้กับตัวเองเท่านั้น

“นั่นแหละคือสายแวง ซึ่งมีความลึกซึ้งที่ผู้เขียนจงใจให้
 ทุกๆ คนค้นพบ” ลุงของฉันท้อขายต่อไป “เราจะต้องจับเรื่อง
 ตัวอักษรเหล่านี้ให้ถูกวิธี จึงจะอ่านได้ความ บางทีข้อความ
 เหล่านี้จะแปลว่าขี้แวง หรือจะเป็นข้อไขความลึกลับที่ผู้แต่งการค้น
 พยายามส่งใ้ถึงคนที่สำคัญนักก็ได้ เจ้าของหนังสือเล่มนี้จะเป็นใคร
 ก็ตาม คงเป็นผู้เขียนอักษรลึกลับขึ้นแน่ แต่ท่านผู้นั้นคือใครเล่า?
 เราจะไม่จารึกชื่อของเขาลงในหนังสือเล่มนี้บ้างก็แล้วหรือ?”

ลุงเลื่อนแว่นตาขึ้นแะไว้ที่หน้าผาก ท้ายแว่นขยายอันหนึ่ง
 มาต้องตรวจดูหน้าตาต่างๆ ของหนังสือเล่มนี้ ที่ด้านหลังของกระดาษ
 แผ่นที่สอง เขาพบรูๆ หนึ่ง ซึ่งรูคล้ายกับเป็นจุดหมึก แต่
 เมื่อตรวจดูโดยละเอียดก็สังเกตเห็นว่า เป็นตัวอักษรหลายตัว ซึ่ง
 ลอยเลื่อนไป เขามีความเห็นว่ นั่นแหละเป็นรหัสลับซึ่งจะต้อง
 เขาให้ได้ เขาตรวจดูตัวอักษรเลื่อนๆ เหล่านี้ โดยใช้ความ

พยายามเก็บที่ จนในที่สุด เมื่อได้ใช้แว่นขยายอันใหญ่ของเขา
จึงอ่านอักษรพระนิกเทรล่านนออก แล้วเขาก็รีบอ่านอักษรเทรล่านน
ทันที

1111 4111111111

“ฮาร์เน สกนสเสมมี” เขาเข้ดั่งเสียงด้วยความแน่ใจว่า
เขาได้เรื่องแล้ว “นี่เป็นชื่อคน และเป็นสำเนียงชาวไอซแลนด์
เสียด้วย เป็นชื่อของทีสาปาโมซ นักรสายนวิทยาผู้ลือนาม
คนหนึ่งในสควิสท์สยทก”

ฉันทองกลางของฉันทวยความเลื่อมใส

“สกนสเสมมีคน” เขากล่าวต่อ “เป็นผู้ซึ่งคุณความดีผู้
หนึ่ง ดกรแม่ว่าเขาไม่ได้เขียนไว้เป็นภาสาพื้นเมืองของเขา เขา
ก็คงนำเอาภาสาที่เขากินอยู่แพร่หลายในหมู่ชนที่โคธิวการลักลา
ในสควิสท์สยทกมาใช้ ดงหมายถึงภาสาลาติน ถูกแล้ว ภาสา
ลาติน” ดงย้าคำแล้วพูดต่อไป “แต่เช่นภาสาลาตินที่ผิด ๆ
ถูก ๆ ถ้าใครรู้จักใจความลัษของตายแทนแล้ว ก็ระฮานรู้
เรื่องโคธิวการลักลา เราจะทำอย่างไรกันล่ะ?”

ฉันไม่ตอบว่าอะไร เพราะไม่มีความรู้ในเรื่องนี้เลย

ก่อนที่เราจะหาความหมายของลายแทงนั้น ก็เปลืองเวลา

ไปหลายวัน ครั้นได้พยายามสติปัญญาก็สรทามวิธีต่าง ๆ แล้ว

ฉันจึงพบเงื่อนงำซึ่งแปลได้ความดังนี้

“ท่านนักท่องเทียวผู้กล้าหาญ จงลงไปตามปล่องของ โยคอล
แห่งสเนเฟลด์ ซึ่งเงาของยอดเขาศคาร์คาร์เวส ทอดไปจรดพอกัน
ในวาระก่อนวันที่ 1 กรกฎาคม ท่านจะได้ยินเสียงกลองแห่ง
พันพิภพ ดังที่ฉันเคยตีมาแล้ว ฮาร์เน่ สักนัสเสมม”

เมื่อศาสตราจารย์เคนบรอกได้อ่านข้อความในลายแทงนั้น
เข้าใจโดยตลอดแล้ว ก็กระโดดโลดเต้นด้วยความยินดี เขา
เก็บกลองไปกลองมาอยู่ในห้องหลายคอก ประตูบานทั้งสองไว้ที่
หัวข้าง เทียวผลึกโนนคังนี้ เดือนเก้าก็ไปมาข้าง จั๊กหนึ่งสี่
บนตงข้าง ข้างที่หยาบก่อนหินค่าง ซนิก อันมีค่าของเขาโอนขึ้น
แล้วกรับ ในที่สุด เมื่อเขาค่อยส่งขอรฆมนลงข้างแล้ว เขาจึง
ซุกตัวลงนั่งบนเก้าอี้ด้วยอาการเหนื่อยท้อ

“ไปกินข้าวกันเถอะ” เขากล่าวขึ้นในที่สุด “และ ค้อ
จากนั้น-----”

“ค้อจากนั้น จะทำอะไรอีก?” ฉันทถาม

“เตรียมของของลงบันไดขึ้นทาง” เขาสั่ง

“เฮ้!” ฉันท้องก้วยความพิสดาร

“และของหลานเองก้วย” เขาพูดต่อ ขณะที่เดินไปห้อง

อาหาร

คำสั่งของเขาทำให้ฉันตัวสั่นด้วยความกลัว แต่ฉันก็ไ้
 คมสติไว้ และตั้งใจว่า จะต้องผจญเรียงนี้ด้วยอารมณ์อันสุขุม
 ความตั้งใจของฉันที่จะเดินทางไปสู่ใจกลางพิภพนั้น ฉันเห็นว่า
 เป็นความผันอันเหลวไหล ฉันจะคงชกักคานให้เต็มที่ ในเมื่อ
 มีโอกาสชนะสนิทนากัน แต่ลงของฉันเป็นนักวิทยาศาสตร์ ฉัน
 จะคงชกักคานนักวิทยาศาสตร์ มา อาจให้เขาเปลี่ยนความคิดให้
 ง่ายไ้

ระหว่างเวลากินอาหาร กลางสบายใจมาก เขาหัวเราะ
 บ๊อบๆ และเล่าเรื่องขบขันให้ฉันฟัง สองสามเรื่อง เมื่อกิน
 ของหวานเสีคแล้ว เขาก็พอกัทนาเรียกฉันให้ตามเข้าไปในห้อง
 ทำงานของเขา

เขานั่งลงที่โต๊ะ และฉันก็นั่งตรงข้ามเขา

“อ๊กเซล” เขากล่าวด้วยเสียงเรื่อๆ “สถานที่เป็น
 เก่งกัทมิไหวพริบคิ และทำประโยชน์ให้แก่งมาก ลงจะไม่
 ล้มเลยในชอน และสถานที่ควระไ้มีส่วนในชอเสีง กเว
 ะไ้ไ้รบในครงนกวย”

ฉันเห็นว่าเขากำลังอารมณ์ ings คักว่าถึงโอกาสที่จะ

ออกความเห็นของฉันไปแล้ว แต่เขากลับพุกค้อไปอีก

“ยังกว่านั้น ลงชื่อให้เก็บเรื่องไว้เป็น ความลับที่สุด
ที่เกี่ยว หลานคงเข้าใจดี มีทศยาโมxon ๆ อีกหลายคน
ที่ของการแย่งชื่อเสียง และพวกนั้นก็ยอมรับว่าอนาคตจะผาอันทราย
ไปตามหนทางที่สายแ่งงนงใจ เราต้องไม่ให้ใครรู้เรื่องรวน
ไคเลย หนักว่าเราจะไม่กลับ”

“ท่านคิดหรือว่า จะมีคนอื่น ๆ กล้าพุก ะเลียงชื่อเช่น
นั้น?” ฉันถามขึ้น

“แน่ที่เกี่ยว ใครบ้าง ะยอมขยบงไม่ ้วยด้วยโอกาส
แสงทาสชื่อเสียงเช่นนี้ ถ้าสายแ่งงนงเช่นแพรหลายไป นึก
ภมิวิทยาทั้งปวง ะพากัน ้วยร้อน ออกเดินทางไป ตามวิถีของ
ฮาร์เน สักนสเสम्म”

“ฉันยังสงสัยอยู่ เพราะไม่มีพยาน หลักฐานอะไรที่จะ
เป็นเครื่องพิสูจน์ ให้เห็นข้อเท็จจริงของสายแ่งงนงไค”

“การที่เราไคพหลายแ่งงนงในหนงลือนี้ะ ยังไม่เป้นหลัก
ฐานพออึกหรือ?” เขาพุกด้วยความไม่พอใจ

“สิ่งนั้นเป้น ความจริง ฉันยอม เห็น พง ้วยใน ข้อที่
สักนสเสम्मเป็นผู้เขียนข้อความเหล่านั้น แต่ใน นั้น มีขออกไว้

หรือเปล่าว่า เขาได้ทำการเดินทางเป็นผลสำเร็จแล้ว และ
ท่านเชื่อไหมว่า ด้ายแทงคร่ำคร่าอันนี้จะไม่เป็นการเด่นดก ?”

คำทักประโยชน์สุกท้ายของฉันทอก จะหละหลวมไปสักหน่อย
แต่เมื่อได้กล่าวออกไปแล้วก็รู้สึกเสียใจ ฉันทเห็นสาคราจารย์
ขมวดคว้งนึ่งกว่า ฉันทคงทำให้เขาโกรธออกแล้ว แต่ก็ยังเอน
ไม่เป็นเช่นนั้น แทนที่เขาจะโกรธ เขากลับขม แล้วพูด

“นั่นแหละเป็นสิ่งที่เราจะได้รู้ในภายหลัง”

ฉันทถามต่อไป “ฉันทหยากชาวว่า โยคส สเนเฟลล์
และสคร่าทาร์ส เหล่านี้เป็นอะไร ? ฉันทไม่เคยได้ยินชื่อมา
ก่อนเลย”

“ลุงบอกให้ไป ง่ายนิดเดียว เมื่อเร็ว ๆ นี้ เปเคอร์มัน
เพื่อนของลุงได้ส่งแผนที่มาให้ฉันทหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นไซคประจวบ
กันก็ได้ ไปเอาแผนที่แผนที่ในท้องสมุก ช่องที่สองซุก I
มานะ”

ฉันทลุกขึ้นไปในท้องสมุก ฉันทอดค้นเส้นลึงของฉันทไม้ไค้
ในการที่เขายังมีความจำแม่นยำอยู่ ฉันทได้พบแผนที่ที่กักองการ
ในทันทีนั้นเอง ลึงของฉันทกางแผนที่ออก

“นี่เป็นแผนที่ที่กักองการของเกาะไอซ์แลนด์ และ ลุง

กล่าวได้ว่า แผนที่จะกำจัดข้อสงสัยต่าง ๆ ของหลานได้
หมด” ลงพัก

“ฉันก็มมของศกคามที่เขาซบจนแสนดีแสนนั้น

“ก็ทีเถาะนะซี เติมไปก็ช่วยเขาไฟทั้งนั้น” ส่าควาจารย์
ชีบ้าย “หลานจงสังเกตว่า เขาไฟเหล่านี้ ล้วนโคชอว
โศกตทั้งนั้น คำนี้เป็นภาษาไอชแดนนี้ หมายความว่ามดงแม่น้ำ
น้ำเอ ความส่วนเห็นอของไอชแดนนี้ โดยมากเขาไฟระเบ็ค
ทลพินนาแข็งจนมา”

“ฉันเข้าใจแล้ว” ฉันตอบ “สเนเฟลด์ล่ะ?”

“ฉันคิดว่า เขาคงจะตอบคำถามของฉันไม่ได้” แต่ฉัน
ถนึ้ เขาเริ่มอธิบายอีก

“กันซ” แล้วลงของฉันก็ขตามแนวฝั่งทะเลตะวันตกของ
เกาะไอชแดนนี้ในแผนที่ “หลานเห็นเรกยะวิก ซึ่งเป็นเมือง
หลวงใหม่ล่ะ? ก็แล้ว ก็คือไปตามอ่าวแคช ๆ ริมฝั่ง ที่นั้น
โค้ละคิรุก 65 องศา เห็นอะไรมั้ย?”

“ฉันเห็นภูเขาสูงหนึ่ง กูราวกับโผล่ขึ้นมาจากทะเล
ก็เกี้ยว”

“ก็ละ นั่นคือ สเนเฟลด์”

“สเนเฟลด์หรือ?”

“นั่นแหละ ยอกเขาสเนเฟลด์ สูง 5000 ฟุต เป็น
ยอกเขาลำคั่นยอกหนึ่งในเกาะนี้ และถ้าปล่องของมันนำไปถึง
ใจกลางพิภพได้ ก็คงนับว่า เป็นยอกที่มหัสจรรย์ที่สุดในสากล
จักรวาลของพวกเรา”

“เป็นไปได้!” ฉันทันเสียง ยัดไหล่ แสดงความ
ไม่เชื่อ

“เป็นไปได้ทั้งนี้” ลงของฉันทวนคำ “ทำไม?”

“เพราะปล่องของมันเต็มไปด้วยแร่ธาตุ ละลาย และ
ก้อนหินร้อน ๆ และเพราะว่า.....”

“แต่ถ้ามันเป็นปล่องที่ค้ำแล้วละ?”

“อ้อ! ค้ำแล้วหรือ?”

“ค้ำแล้วนะซี มีรายงานการระเบิด ครั้ง สักหลายครั้ง
ของเขาไฟลุกใน ค. ส. 1219 คงเห็นมธุการสัน สเทือนก็
คอยส่งขงลงทีละน้อย ๆ จนบัดนี้เราไม่นับเขาเป็นจำพวกภูเขาไฟ
ที่ยังกุหลุกอยู่ไปแล้ว”

ฉันทันเขย่งขอสั่งสอน ๆ ในสายตานั้นค้ำไปอีก

“คำ สการคำวิธ หมายถึงอะไร และเกี่ยวข้องกับ
วันที่ 1 กรกฎาคมอย่างไร?”

ดังของฉันทศกผู้สักคิ้วหนึ่ง คราวนั้นฉันใจว่า คง
คอยฉันไม่ไ้ แต่ในไม่ช้าเขาก็กล่าวคือใช่อีก

“สิ่งที่มีมนต์ลาหรือหลานเป็น สิ่ง ที่แจ่มแจ้งสำหรับลง
สัณสนเสมเป็นคุณฉลาดมากทีเดียว สมน่าเลื่อมใ้ปลงหญ
หลายแห่ง ฉะนั้นจึงเป็นการจำเป็นที่คงสแดงข้อสังเกตให้เห็น
ซึ่กว่า ปลงใ้ชานำไปสู่ใจกลางพิภพไ้ ก็สาข่าไม่จขาว
โซซแดนคณันไ้ สแดงไ้โดยวิธีไรเล่า ? เขาไ้สังเกตว่า
เมือจวนแฉววันที่ ๑ กรกฎาคม หรือราว ปลาย เกษน มีณายน
บอกเขาลกหนึ่ง ซึ่งมีข้อ สการการส จะบอกเงาหญเห็นอย่าง
ปลงที่เราคองการพชนน และ เขาก็ไ้ลองหลัดถานอนันไ้ใน
ลายถางนั้นแล้ว่า เราจะต้องไปคามทางใ้คือไป แต่ขอไ้
หลานสงยไ้ก่อน จำไ้วันะ ทุกสิ่งทุกอย่างหย่าไ้ไ้แพรงพราย
ไ้เลย หย่าไ้ให้ไ้ไ้ไ้ช่ายความคึกัน กอนที่เราจะสำทรวกพ
ใจกลางพิภพเป็นไ้เร็วขรอย”

การสนทนาในเรื่องลกลขณกึ่สนสกล เราไ้ข้ข้ข้ข้ข้
ที่ไ้ใช้ในการเกินทางเร็วขรอยในย้ายวันนเอง ครน วัน ข้ข้
เราไ้เริ่มชอกเกินทาง

ตามทางไปสเนเฟลด์

ถ้าคราวารยและฉันนั่งรถไฟจากเมืองฮัมบวร์กไปยังเมืองค็อล
 ซึ่งอยู่ชายทะเล การเดินทาง ระยะ ^{๕๕} สิ้นเวลาสามชั่วโมงเต็ม
 ตลอดวัน เราลงเรือไป ^{๕๕} ขึ้นที่เมืองเล็ก ๆ เมืองหนึ่งที่อยู่ริมฝั่ง
 ตะวันตก ของ เกาะ ^{๕๕} ซันแดนส์ แล้ว ^{๕๕} ขึ้นรถไฟไปยัง ^{๕๕} ที่เมือง
 โคเปนเฮเกน

เราคงเสียเวลาอยู่ที่โคเปนเฮเกนห้าวัน ^{๕๕} นานลงไป
 ผลให้ฉันขึ้นรถโดยสารมาที่ ^{๕๕} สโนโฮลมันด์ ^{๕๕} โดยพาฉันไปขึ้นรถออกคอย
 แหงหนึ่ง แล้วให้มองลงมาที่ภาพเบื้องล่าง เขาพาฉันไป ^{๕๕} ฝึก
 เช่นนกวัน ^{๕๕} ฉันฉันไม่รู้สึกหิวและไม่เวียนหัว ^{๕๕} ถึงวันที่ 2
 มิถุนายน ^{๕๕} จึงลงเรือเดินทางต่อไป ^{๕๕} ออกจากโคเปนเฮเกนได้
 สองวัน ^{๕๕} ก็มองเห็นฝั่งสกอตแลนด์ ^{๕๕} แล้วเรือกก็ย้ายหน้าไปยัง
 หมู่เกาะฟาโร ^{๕๕} ผ่านไประหว่างเกาะฮอร์กัน ^{๕๕} และเกาะเซ็คแลนด์
 ในวันที่ 11 ^{๕๕} เราก็เห็นแหลมปอร์คแลนด์ ^{๕๕} ซึ่งอยู่ตอนใต้ของ
 เกาะไอซ์แลนด์ ^{๕๕} เรือแล่นมุ่งไปทางทิศตะวันตก ^{๕๕} ในแถบนี้
 ก็มีคนเดินเรือห่างจากฝั่งไว้เสมอ ^{๕๕} เพราะความฝั่งของไอซ์แลนด์

เป็นหินระเกะระกะ และทะเลก็กำลังคืบอง ครั้นแล้วเรือกอซอม
 แห่ลมเรกยะเน่ส เข้าสู่อำเภอเรกยะวิกในวันที่ 13 เดือน
 เกียวกัน

กอนทเวาระซนยอก ลงโทษโทษหนักทางทิศเหนือของอ่าว
 ฉิ่น เทิน ยอก เขา สง กระจ่าง ส่องยอก ซึ่งปกคลุมด้วยหิมะ
 กลดอกย

“นั่นอย่างไรละ สเนเฟลด์” ลงของฉิ่นร้องด้วยความ
 กนเตน

เขากำขมฉิ่นออกครึ่งหนึ่งว่า ไม่ให้พุดถึงความประสงค์
 ล้นเกินของเรา ในการที่มายังเกาะเนลเยเป็นอันขาด แล้ว
 เราลงเรือพายไปขึ้นฝั่ง เราได้คัดถลงว่าจ้างคนพายแยกทะเล
 ชาวเคนมารักผู้หนึ่งชื่อ ฮันส์ บิเชลเก เป็นผู้นำทาง ฮันส์เป็น
 ชายร่างสูง แข็งแรง ดำสน มีกำลังมีกลิ่นกาย หัวโต นัยน์ตา
 สีม่วงน ซึ่งฉิ่นรู้สึกว่าเขาเป็นคนขยันขันแข็ง ออกทน และมี
 ไหวพริบ ฉมของชายผู้หนึ่งแก่ ยาวประยัก เขามิรูปร่าง
 ผอมผาย มีลักษณะเป็นนักกีฬา ว่องไว และมีอารมณ์สงบ
 เยือกขม รู้สึกว่าเขาไม่เข้าใจโลกกับเรือเรวของเขาผู้ใดเลย
 งานถึงใดถ้าเขาเห็นควน เขาก็ลงมือทำทันที

เราคงใช้มาสัตว์ สัตวาทารย์และคนชคนละตัว อีก
สองตัว สำหรับขึ้นทุกสัปดาห์ ส่วนอื่นสั้นเกินไป เพราะเขา
ฉันทักเกินมากกว่าหมา เขารู้จักพื้นที่และขงเล่นเป็นอย่างดี
เขาสัญญาว่า จะพาเราไปอังกฤษไฟสเนเฟลด์โดยทางลัดที่ใกล้
ที่สุด

ลุงโคกตกลงว่าจ้างชายผู้นี้ไว้ ตลอดเวลาเดินทาง ทำการ
สำหรับทางวิทยาสาครของเขา โดยคิดค่าแรงให้สี่บาทต่อ
สามเหรียญบริช ซึ่งโคกตกลงกันแล้วว่า จะจ่ายให้ทุกเย็น
วันเสาร์

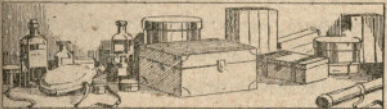
การสำหรับจะเริ่มต้นแต่วันที่ 16 มิถุนายน

“นายคนนวลเสดทเคียว” ลุงพลซมซน เมื่อขึ้นสลา
กลัยไปแล้ว “แต่เขาไม่เคยรู้ถึงความสำคัญองงานที่เขาจะ
ต้องปฏิบัติในพายุหนานัก”

“มันสะดวกจะไปกับเราจนถึงปลายทางหรือ?” ฉันทถาม

“แน่ละ อัดเชล เขาต้องไปจนถึงใจกลางพิภพด้วย”

เรายังมีเวลาเหลืออีกสี่สัปดาห์เศษชั่วโมงก่อนที่จะออกเดินทาง
ระหว่างนี้ ฉันทขงยุ่งหยุกกับการเตรียมสิ่งของต่าง ๆ ซึ่ง
คงใช้ความถนัดของเราในการขึ้นที่สูงของภูเขาให้ไต่ประ โยชน์

เคมท์ เครื่องวิทยาศาสตร์ไวพวกหนึ่ง เครื่องฮาวพวกหนึ่ง
 เครื่องมือการช่างไวหอน และอาหารไวหอน รวมเป็นสี่
 ประเภทด้วยกัน

ฉันไม่ฮาทหาระโนไควว่าเวาเอาอะไรไปอย่าง รู้สึกว่าลง
 เป็นคนละเชือกไม่ได้ ล้ม อะไรที่จำเป็นในการเดินทางคราวนี้โดย
 ลึกหย่างเกี้ยว แม้แต่เงินก็นำไปค้ำยเป็นจำนวนมาก เขาคง
 หวังว่า จะไค้ไปพรวานขายสินค้าค่างๆ ในใจกลางโลกกะมี
 สิ่งของที่เตรียมเอาไปซึ่งทวนจะกล่าวถึงนั้น มีเทอร์โมมิเตอร์
 ซึ่งอ่านไค้ถึง 150° ซ. อะนิริรอยก็ยาโรมิเตอร์ใช้วัดความ
 กดกันของอากาศพายไค้พันพิภพ โครโนมิเตอร์ คิฮ นาฬิกา
 ชนิดพิเศษ อ่านไค้จนถึงเสี้ยวส่วนของวินาที เซมิพิส ตะเกียง—
 ไฟฟ้า ชันยาว จวานแจะ ชันโคเชือก ไม่เท่าขอเหล็ก
 ขวานฟัน ค้อน และเชือก อาหารโคยมากเช่นจำพวกแ่ง
 และเนอเต้ง พอกันไค้ถึงหกเคอน จวนำซึ่งมีไค้ยื่นนำไป
 ค้ำยเลย เพราะลงเชอมนว่ ฮาคไค้ยื่นไค้พายหลังเมื่อไปพ
 นำพายไค้พันพิภพเข้า นอกจากสิ่งเหล่านี้ เรายังเอายารักษา
 โรค และเครื่องใช้ในการยั้งยั้งพยามาสไปค้ำยเป็นอันมาก

ครนถึงเวลา 6.00 น. วันที่ 16 มิถุนายน เรา
 เริ่มเดินทางออกจากเรกยวัก ฮันต์เดินนำหน้าไปหย่างรวกเร็ว

ลักมาถึงมาสองตัว ซึ่งขึ้นทุกสัปดาห์ ลงและขึ้นเขามาคนละตัว
 ตามไปข้างหลัง อันเส้นทางไปตามถนนอันคดเคี้ยวโดยขี้นกเด
 เม้อออกจากเรกยะวิกมาไคราวสองชั่วโมง ก็ถึงหมู่บ้านกฟุนด์
 เราหยุดพักกินครึ่งชั่วโมง แล้วก็ออกเดินทางต่อไป ขวบเที่ยง
 ก็ถึงหมู่บ้านฮุยลเบอร์ก เราหยุดให้ม้ากินอาหาร แล้วเดิน
 ไปตามทางแคบ ๆ ระหว่างทะเลและภูเขาจนถึงอ่าวแห่งหนึ่ง
 เราตั้งเรือข้ามฟากไปชั่วโมงกว่า ๆ ก็ถึงฝั่ง และเมื่อถึงคอก

ไปอีกครั้งชั่วโมง ถัดหมู่บ้านการก้าว ขึ้นรถยกการปล่อย
 มาให้ชอกไปหาอาหารกินเองในทุ่ง แล้วเราก็เข้านอนพักค้าง
 คืนในกระท่อมหลังหนึ่ง ซึ่งอากาศภายในไม่บริสุทธิ์นัก แต่ก็
 อุ่นสบาย

วันรุ่งขึ้น เวลา 5.00 น. เราอำลาเจ้าของกระท่อมผู้
 ใจดีออกเดินทางต่อไป

เราจึงเดินทางไป ภูมิประเทศก็ยิ่งเปลี่ยวและ ทุ้นการ
 มากจน ไม่มีคนหย่า คนไม้ หรือสัตว์ต่างๆเลย นอกจาก
 มาสองสามตัว ซึ่งเทวหาอาหารกิน บางคราวเราเห็นนก
 กวักใหญ่ ๆ ขึ้นไปทางใต้ เราต้อง ขำมแม่น้ำและ ลำเล็ก ๆ
 หลายแห่ง และไปพักค้างคืนที่โกรสอลย

วันที่ 19 มิถุนายน เราเดินทางต่อไปตามทาง ซึ่งมีกอนหิน
 ขรุขระแหลมคม ทำให้การเดินทางลำบากยิ่งขึ้นทุกที ตาม
 ทางที่ผ่านไปมีนาพรอน พืชขึ้นมาจากโคกหินอยู่หลายแห่ง ขุด
 เขาสนเฟล็ดขาวโพลนด้วยหิมะ และสูงเทนมเมค หูห่าง
 จากเราไม่ถึงไมล์ ฉันทูสักอันเพี้ยเหล็กลับ แขนหมีคนแรง
 แดงของฉันทูซึ่งคงแข็งแรงกระดิกกระเดิงตามเคย ส่วนต้นสน
 กระจุกยวการเกินทางครึ่ง เป็นเพียงการเก็บเล่นค้ำมสยาย
 ของเขาเท่านั้น

วันเสาร์ที่ 20 มิถุนายน เวลาห้าค่ำ ถึงหมู่บ้านยูเคอ
ซึ่งอยู่ชายทะเล ที่นเองเป็นบ้านของฮันส์ ผู้นำทางของเรา
เขาขอรับเงินค่าจ้างในสัปดาห์แรก ดังก็ได้จ่ายให้ด้วยความ
เต็มใจ ญาติพี่น้องของเขาพากันมาต้อนรับเราด้วยความอาว

เขารุ่งเช้า เราทั้งขบวนก็ออกเดินทางต่อไป เรายังใกล้
เพเขาไฟสเนเฟลด์เข้าไปทุกขณะ สภาครุฑารยลิตเตนบรอก เผ่า
แต่ห้องยกของเขาไม่ว่างคา ยางที่ฉันได้ขึ้นเขาพักคนเก็บว่า
“สเนเฟลด์เอง ที่มีทวารนำไปสู่ใจกลางพิภพ สักนสเต็มมี
ฮาวเน สักนสเต็มมี เรามาถึงแล้ว” ในวันนั้นเราพักนอนที่
หมู่บ้านสคย

วันต่อมา เราเตรียมพร้อมที่จะไต่ขึ้นเขา เราไม่ต้องการ
ใช้ม้าอีกต่อไปแล้ว จึงได้วางชาวไอซ์แลนด์สามคนให้
แบกสัมภาระของเราไป เราได้ขี่ม้าสองตัวไปช่วย ฮันส์
เตรียมเต็มน้ำใส่ขวดใหญ่ ซึ่งจะมี เหลือกิน จนตลอดสัปดาห์
ครั้นเวลา 9.00 น. เราก็ออกจากหมู่บ้านสคย

บั้นพเจ้าไฟ

พเจ้าไฟสเนเฟลตส่งตงท่าพัพค ในขณะ เรามอง
 เห็น แด่ไหล เจ้า และ หิมะ ที่ ปักคลุม ห้อย เบื้อง บน เท่านั้น เรา
 เกินวันแห่งทางตามกันไป สันติเป็นคนนำหน้า คางก็ไม่ไต่
 พกจาอะไรกันเสีย ความเงยย และ สึง แวกล้อมตามขั้วเวียน
 พเจ้าไฟนั ท้าให้ฉันทวนนกลงไปลงภูมิประวัติกของเกาะ โสซแลนค
 ขงเส้าควารายเคอเล้าให้พง กอนที่ระมาดงเกาะน เมอหลาย
 รัชชสถานขมาแล้ว ทชงเป็น พนคินใน บัค นาม ห้อย ไค ทงตล
 ครนนานเขากค้อย ฝลชนทละนอย ๆ จนเป็นพนคิน กงทปรากค
 ความแผนทในขรชงน เกาะ โสซแลนคินคิง ฝล พนทเสชน มา
 ในราวสามสิยสถานขนเอง และขางทก้อทจะยง ฝลชนเรอช ๆ
 ค้อไปชก - ภูมิประเทสประกอยไปค้วพเจ้าไฟทคัยแล้ว ไคยมาก
 พายไคพันทกพ ยง คกรอน จก ห้อย และ ฉ้ายัง ลงไป ลัก เจ้า
 อนุหมกคยงส่งชนทกชนระ ดงกระนดล ของ ฉนค ก็ ยง คกรทงไ
 ะไปให้ดงสนยคตางขงโลกให้จงค็ เป็นคววมคคกคแผลง
 พิสการเลอเทอเตน แม้วางทเมอเจ้าค็ไปลงทชงมเห็น

ถ้าถึงจะตายแต่เราก็สัพสิทธิ์ ๆ หน่อยแล้ว เขาก็จะยอมเลิกเล่น
 ความมึนคึกคะมึน เมื่อฉันทึกเช่นนี้แล้ว ก็ค่อยรู้สึกสบายใจขึ้น
 ทางที่เราเดินไปนั้นยังชันมากจน ทำให้เราเดินไปได้
 ด้วย ความ ยาก ลำบาก ชน ทุกขณะ ชันส์เดินไปหย่าง สบาย
 รวดลยกำลังห้อยบนถนนทรายละเอียด เขาเอากลิ่นหินมากของเป็น
 เครื่องหมายไว้ตามทางที่ผ่านไปเป็นระยะ ๆ เพื่อเราจะไปได้ทำ
 ทางกลับก็สะดวก นี่ยังเป็นความรู้สึกทุกของเขา แต่ในที่สุด
 ก็มีไต้เป็นประ โยชนแก่เราเลย

เราเดินทางมาเสด็จสามชั่วโมงเต็ม แต่เราก็ยังคง
 ห้อยเพียงเชิงเขานั่นเอง ชันส์แนะนำให้เราหยุดพักผ่อนอาหารกัน
 เล็กจนสักครู่หนึ่ง ลงซง ฉนวนกินเล็กก่อนคนอื่นเป็นนาน
 เพราะความไว ธนของเขาที่จะออกเดินทางคือไปโดยเร็ว แต่
 เราไม่ได้หยุดพักผ่อนอาหารเท่านั้น เรายังคงพักเหนื่อยออกตรวจ
 หนึ่งชั่วโมง ชันส์จึงเตือนให้ออกเดินทางคือไป ชาวไอซ์แลนด์
 สามคนนั้นไม่ค่อยพกพาอะไรเลย

เราไต่ไปตามทางที่ชันจนทุกที ยอกเขาขงมีหิมะปกคลุม
 หย แลกว่าชาวโพลนเป็นเครื่องลวงตา ตรวจกว่าหย โกลเสย
 เตมท แต่กักนเวลาดังกลายชั่วโมงกว่าจะขึ้นชันไปถึง ยัง
 ถ้วนัน เรายังได้รัยความล้ายากในประณารธน ๆ อก ถนหินขง

มีโรคกันแน่นทึบกันคน หรือไม่มีผลชวยกเห็นยวโรคกัน
เมื่อเราเข้าเหยยย กักลงดินโลงวิ่งลงมาตามลากเขา

ลงโคพยายามเกินชกตัวคนทสก เขาไม่เคยปล่อยไต่
ฉนลยคาไปโคเลย และกมหลายครั้งทเขาชงชวยพยงเมอฉน
เกินยงทวไม่หยุ ส่วนคองเขาเอง นนไม่ เคย เหยยยพลาเลย
เมอมองกความสงของสเนเฟลลแล้ว ฉนรู้สึกว ถาชนทาง
กานน กักงไม่มวนดงโค นอกจากโหลเขาจะช่นชอยกวาน
เท่านั้น แต่เพราะทกเมอเราโคพยายามย้ายขึ้นขึ้นมาจนเห็นค
เห็นชอยแล้วทงชวไมง เรากชน ดงลากเขาชอนทกมสกสเน
คย้ายขึ้นโคทชทชวหวาง กลาง พันหิมะ ชง ยักกลมโหลพเขาไฟ
กานน ทำให้การโคเขาในคชนน สกวดชน มาก ทางใน
สกสเนนเกกชนจากทนละเลย ชงพเขาไฟโค พัน ออกมาใน
คราวระเบคช่นเอง

พอเวลา 19.00 น. เรากชนเขามาได้สองพันฟุต
และโคชนมาหยุขึ้นปากปล่องของพเขาไฟทคยแล้ว
ทชงเราชนทชนส่งกววระคยนาทเลดงสามพันสองร้อยฟุต
และเห็นชวระคยหิมะขึ้นมามาก รู้สึกหนาวจก มีลมหนาวพคแรง
ฉนหมกกำลังทชงเกินค่อไป เมื่อสากวาราชยเห็นว ฉนไม่

สามารถจะชงควอนหยู่ได้ เขารั้งคกลงโห่ยกพิทกัน และโห่
ส่งฮานก็สละฉวนหยู่คโห่ฮันสี่ชาย แต่ฮันสี่ก็ดบยฮันหัว

“เห็นระคองฮันไปอ้อ” ลงหันมาพิทกบฮัน แล้ววอของ
ตามเทคผลกบยฮันสี่

“มีสคร” ฮันสี่คอบ

“ยา มีสคร” ชาวโห่ฮันแลนคักคนหนึ่ง กล่าว ทวน กว๋ย
นำเสียงทสแกงโห่เราว่า เราหวากกลวลงโห่สิ่งทงหยู่

“เขาพิทว่ากระไร” ฉันตามกว๋ยความไม่สบายโห่

“กุนันซี!” ลงคอบ พลงซมอไป

ฉันมองลงไปเบื้องล่าง แลเห็นฉงกัน แลเห็นพเขาไฟ
ปลิวจิบรวมกลุ่มเป็นลำโห่ ลอชหมนควางฮันเบอชฮัน รวากบ
ลมทอยนำทเลชฮันฟ้า กระแสลมโห่พิทพากลุ่มละของเทสถาน
ตรงมายังลักเขา คานทเราพิททอ เมอกลุ่มละของ นลชอผ่าน
ควางฮาทิ ก็ยังเกกเงากำมกว๋ยมากพเขา ฉันนลชอมาทางท
เราทอ กระแสลมก็ระตังเขาเราดนไปโห่ฮากาสกว๋ย สิ่งทกาสง
ปรากทอฮันคช พายมีสครของนลชพเขาหน้าชง

“ฮาสทักท! ฮาสทักท!” ผู้นำทางของเราร้องตะโกน
ชอก ทัง ๆ ทฉันไม่รูภาสาเคนมารัก ฉันก็เคาดก ว่าเขาชอก
“เร็ว ๆ เจ้า! เร็ว ๆ เจ้า!” เราจรวชออกเคินจากกัน ในไม่ช้า

ถ้ากลุ่มละของหมานนกมานมาวงไหลเขาอกข้างหนึ่ง ก้อนหิน
 และแผ่นทองคำกลอยขึ้นไปนั้น ก็กระจายตกลงเบื้องล่าง นึกว่า
 เป็นเศษคอกของเรา ทวยทลยหนีมาหยุดเสีย ออกจากหนึ่ง ได้กิน
 ึ่งพินอนคราย ถ้าหากผู้นำทางของเราแลธ ไม่ระวังตกเขื่อน
 ให้รั้วควเสียก่อนแล้ว ร่างของเราคงถูกลบเป็นเกล็ดด้วยสายลม
 และถูกลบเป็นฝุ่น แล้วตกกระเีตกกระจายทั่วไป คุด้วยภัยเสสหิน
 ของท้าวตกเป็นแน่

ถึงกระนั้นก็ตาม อันสอง เห็นว่าไม่ เช่น การปลอกภัยที่จะ
 หอบพกกันอันที่ปากปล่องคานนี้ เราจึงต้องขึ้นไปตามทางคก
 เคียวคอกไป ทนทางซึ่งเราจะคงยืนขึ้นสังขกพินท้าวฮยพคน
 สิ้นเวลาเกือบห้าชั่วโมง ตามระยะทางตรงบ้าง คคย้าง จก
 กลยหลังมาอย่าง คเนหย์ในราวแก้วไม้เป็นหย่างน้อย ฉน
 เห็นอจนมตมตแรงเพราะ ความหนาวและความหิว และรู้สึก
 พายใจไม่เต็มชอก เพราะอากาศวางลงทุกที

ในปล่องภูเขาไฟ

เราวิจัยหาอาหารกินเร็วที่สุด เส็กแล้วต่างก็พักผ่อน
 หลับนอนตามแต่จะได้อันต้องนอนบนพนักหินรวย ๆ ทักายงก
 ไม่พอเพียง และหายใจไม่เต็มปอด เพราะเหตุว่าทักเราพัก
 นั้น สูงจากกระดาน้ำทะเลถึงห้าพันฟุต แต่สำหรับตัวฉันกลับ
 นอนหลับสนิทเหมือนตาย และมีไคณถึงอะไรเลย
 รุ่งขึ้น เมื่อเราตื่นนอน ก็รู้สึกซาไปครึ่งตัวเพราะอากาศ
 หนาว แต่เช้าวันนั้นแจ่มกมล ฉันลุกขึ้นจากพนักหิน แล้วก็
 ไปเดินรอบ ๆ ภูเขาอันงงามซึ่งปรากฏห้อยระเื่องล่างของ
 ภูเขาไฟ ในทันทีนั้นสูงและชันลึกเกินมาหอยกห้อยข้าง ๆ ฉัน
 ทึ่งเรายืนห้อยนั้น เป็นยอดหนึ่งของยอดเขาแฝดแห่ง
 ภูเขาไฟสเนเฟลด์ จากที่นั้นฉันมองเห็นภูมิลำคส่วนโห่ของ
 เกาะไค์ฉันค ลงหินไปทางทิศตะวันตก และชมอโยียงแผ่นดิน
 แห่งหนึ่ง ซึ่งมีลักษณะครุกลมหมอกเหินออกจนทเห็นห้อย ๆ
 ทางขอบฟ้า แล้วพูดว่า

“แนคอกกรนแลนค”

“กรนแลนคทรอ?” ฉันทวนถามด้วยความประหลาดใจ

“ฉกแล้ว เราอยู่ห่างจากกรนแลนคราวร้อยไมล์เท่านั้น
 เมื่อดวงรศ ทินาแห่งละตาย พวกหม้อขาว ก็ จะเกาะมากยอกอน
 ฟ้าแขงกเลอนไหลจากทางเหนือ จนถึงไอซ์แลนคโค แต่เรองน
 ไม่สำคัญอะไรทรอ กะยวนเรามาหย่อนยอกเขาสเนเฟลด์แล้ว
 พูเข้ามัสองยอก ยอกหนึ่งอยู่ทางโค และอีกยอกหนึ่งอยู่ทาง
 เหนือ อันสคังจะบอกเราใควายชกที่เราขึ้นอยู่ ชาวไอซ์แลนค
 เรียกชื่อว่าจะไร”

ลงทันไปถามอันส อันสคอบว่า “สคาร์ทาวิส”

ลงมองกฉฉนด้วยความขี้ติ เพราะรศประสงค์ของเขาใน
 ชั้นแรกก็คช สคาร์ทาวิส ซึ่งเป็นทวารที่จะพาเขาไปสู่พายุใน
 ไทกลางพิภพ

ปากปล่องภูเขาไฟสเนเฟลด์ เป็น รุกขรอยเขาปลาดายแหลม
 ลงต่ำ มีเส้นผ่านศูนย์กลางราวไมล์ครึ่ง ฉฉนเห็นว่า
 ส่วนฉฉกกรราวสองพันฟุต ฉฉนฉกชื่อว่า ครังทงนานมา
 แล้ว ปล่องนเองโคพันแคว่ต่าง ๆ ที่กำลังละตายออกมาก้วย
 เสียงสเทอนเลอนฉฉนยิ่งกว่าเสียงฟ้าคณอง และมีเปลวเพลิง
 พลุ้งไฟลงฉฉนจากปากปล่องฉฉน ฉฉนปล่องวิกโคยรอยคงไม่เกิน

กว่าห้าร้อยฟุต ดังนั้น ความชันของกรวย ปาก ปล่อง จึงไม่สู้
มากนัก เราจึงไต่ลงไปไต่สควก

ฉันสังเกตเห็นน้ำลงไปตามที่ลาดชัน ไต่ไม่รู้สึกสทก
สท้านค้อสิ่งใญ่เลย ฉันไต่ตามลงไปเรื่อยๆ

เพื่อไต่การไต่ลงสควกชัน ฉันก็ได้เลือกไต่ลงตามทาง
คอกเคี้ยวไปมา แทนที่จะลงไปตรง ๆ เราจำเป็นต้องไต่ไปตาม
ก้อนหินแตก ๆ ซึ่งพลตกเหยียบยหนัก ๆ เจ้าก็หลุกเลือนลงไปยิ่ง
กันเหลวลล และทำให้ยิ่งเกิดเสียงสทอนซนมากกกก

บางตอนของปล่อง รุกกรวยนี้ เป็นทาง น้ำแข็งไหล ฉัน
ต้องเดิน ด้วย ความ ระมัดระวัง เขาคงเอาไม้เท้าขอเหล็ก
เกาะพันเพื่อฟังเสียงเรื่อยไป ว่าที่ไต่จะเป็นโพรงข้าง เมื่อถึง
ตอนที่สงสัยว่าจะเป็นโพรง ก็จำเป็นต้องใช้เชือกเส้นยาวมก
ลำตัวของเราโยงกึกกัน เพราะว่าเมื่อผู้ไต่พลากพลั่งถลาลงไป
ผู้อื่นจะได้ช่วยกันฉุดขึ้นมาได้

ถึงอย่างไรก็ดี นอกจากความยากลำบากต่าง ๆ ในการ
ไต่ลงไปตามทางลาด ซึ่งผู้นำทางเองก็ไม่เคยรู้จักแล้ว คดออก
ทางตอนนั้นหาได้มีอุปภัยเหตุอันใดเกิดขึ้นแก่เราไม่ พอเที่ยงวัน
เราก็ลงถึงกันปล่อง ฉันเห็นหน้าชนมองคูปะเยงบน แลเห็น
ส่วนหนึ่งของท้องฟ้า ปรากฏอยู่ พายในวงกลมเล็ก ๆ ของ

ปล่องเหนือหัว ตอนหนึ่งของทางนเมอเจยหนาซัน ก็แลเห็น
 ยอดของสัการศาวิศหุในท้องฟ้าพอก

พลองลงข้างล่างแล้ว ก็พบว่า ทึกนของปากปล่องนั้น
 เป็นที่รวมของปล่องเล็ก ๆ 3 ปล่อง ซึ่งเมื่อครั้งพเจ้าไฟนระเบ็ค
 ณะตรงนั้นเป็นใจกลางของสเนเฟลล์ ทพหินละลายและไอร้อน
 ออกมา ปล่องเหล่านี้คล้ายกับปากเหวคอบฮาร์วีไวหุ่ย ปล่อง
 หนึ่ง ๆ มีเส้นผ่านศูนย์กลางราวร้อยฟุต ฉนั้นไม่กล้าพอที่จะ
 มองลงไปตรง ๆ ในปล่องเหล่านั้นได้ แต่ศาคร่าจาวรย์ ดิเกนบรอก
 ไกรยทำการสำรวจบริเวณปล่องเหล่านั้นทันที เขาวิ่งกระหืด
 กระตอยจากปากปล่องนี้ไปปากปล่องนั้น ทำอาการขี้ไข้อยู่และพูด
 พึมพำไม่ใคร่เรื่องราวไปด้วยตลอดเวลา อันต์และสหายชาว
 ไอซ์แลนด์นั่งหุ่ยนกอนหัน จึงก็กลัวความสงสัยว่าเขากำลัง
 ทำอะไรและพูดอะไร คงพากันคิดว่าลงของฉนั้นเป็นแน่ไปแล้ว

ทันใดนั้น ลงร้อง ออกมาเสียงกึ่งฉนั้น ฉนั้นคิดว่าเขา
 ก้าวพลาดและค่น่าลงไปโนเทวเสี้ยนแล้ว แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่
 ฉนั้นเห็นเขากำลังยืนกางขาและกางแขนเหยียดออกไปเต็มทีตรง
 หน้าหินโหลยกอนหนึ่ง ซึ่งหุ่ยตรงกลางของกันปล่อง เขาขึ้น
 ตะลึงหุ่ยในท่าทางอันแปลกประหลาดคนสักครู่หนึ่ง แต่ในไม่ช้า
 ก็สแดงความก็โรออกมาเต็มที

“อ๊กเซต! อ๊กเซต!” เขาร้องเรียก “มานี่ เร็วๆ!”

ฉันทรีบวิ่งไปหาเขาทันที แต่ชั้นสี่และสหายชาวไอชแลนด์
มิได้เคลื่อนไหวเลย

“ทอะไรนั่นซี!” สัตราจารย์พูดหัวน้ ๆ

ถ้าไม่ใช่ความดีใจของเขา อย่างน้อยฉันก็มีส่วนร่วมใน
ความตกคดลงของเขาด้วยเหมือนกัน เพราะเหตุว่า บนก้อนหิน
ก้านตะวันตกมีตัวอ๊กสรวนิก ซึ่งลยเลือนไป เพราะ ความนาน
ของเวลา สักหรือจนอ่านเกือบไม่ออก ปรากฏอยู่ดังนี้

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

“ฮาร์เน สักนสเสมม์!” - ลงของฉันทร้องขึ้น “คราวนี้
หมกสังสัยหรือยังเถาอ๊กเซต?”

ฉันไม่ค่อยว่าอะไร เป็นแต่กลับไปยังลงที่เดิมด้วยความ
พิสวงงงววย เป็นที่ยัง สัตราจารย์ทำให้ฉันนั่งงงอยู่เป็นนาน
ฉันไ้ค้มงคดลงหย่นานเท่าไรก็ขอกไม่ถูก รู้แต่เพียงว่า เมื่อฉัน
เงยหน้าขึ้นอีกนั้น ก็เห็นแค่ชั้นสี่กับลง ที่ยังคงอยู่ในปล่อง
กับฉัน ส่วนชาวไอชแลนด์ทั้งสามคนได้เดินทางกลับไปที่สกาย
แล้ว ชั้นสี่กำลังนอนหลับสนิทอยู่ข้างหินก้อนหนึ่ง ซึ่งเขาคง

เห็นว่าเหมาะกว่าที่อื่น ลงของฉันถ้าตั้งกินกระต๊อบกระต๊อบไปมา
 ทยุ่กันปล่อง รวาก็ดี สักขาก็ดี ทยุ่ใน หลุม ของนายพรวน
 ฉันไม่มีความปรารถนาและทั้งไม่มีความเร่งที่จะลงขึ้นไปหาที่อื่น
 ใต้เหมาะอย่างอื่นดี ฉันจึงลงมาตั้งนอนหลับ ๆ คน ๆ ทยุ่
 น่ะก็เก็บมันเอง และเคยลงไปว่า ไคยนี้เสียงตาง ๆ ข้างที่ก็รู้สึก
 เหมือนว่าพวเขาขึ้นขึ้นสเทอนไปทั่ว

คนแรกไคยผ่านไปในสภาพการณ์ดังที่กล่าวแล้ว

วันรุ่งขึ้น มีกลุ่มเมฆสีเทาลอยอยู่เหนืออย่างปล่อง ที่
 ให้พวยในปล่องมีกรรม สูงสแกงอากาศฉันเดียวทยุ่ตลอดเวล
 วนฉันลงมกดังสภาพความมีพวยในปล่องเสียสิ้น

ฉันรู้สึกสลดหนักก็เลย รังทำให้เกิดความหวังในใจ
 ทยุ่ทางหนึ่ง กล่าวคือ ปล่องทั้งสามที่ทยุ่พวยไคยเราน ปล่องหนึ่ง
 เท่านั้นซึ่งเป็นทางที่สถินสเสมมิใช่ เห็น ทางลงไป และความ
 ช็อคความในสายแสงที่สถินสเสมมิไคยฉันไว้อยกว่า ทางที่
 เห็นคือไปนั้น ะมีเงาของยอกเขาเสการคาวีสถอกมาปรากฏทย
 และ จะเห็นไคย ชักเพียง สองสามวันระหว้าง ปลายเดือนมีดนำย
 ในขณะที่มีแก่จกคองเทองเท่านั้น

ถ้าแม่ทองพวยมกขมิวทยุ่ตลอดเวลาเช่นนี้ เงาของเข
 ก็จะไม่ปรากฏคองกันปล่อง และผลที่ สักก็ จะไม่มีอะไรเป็น

เครื่องสังเวยให้รูทางใต้ ยกคนถ่วงวันที่ 25 มิถุนายนแล้ว
 ฉากของพวยงคงมกคลุม หูก็ออกไป ตลอดเวลาหกวัน เราก็จะ
 ค้างงกถาวรสำหรับทไปจนกระทั่งขึ้นมา

ฉัน ของ ก กล่าว ถึง โทสะ อันระงับไม่ หือ ของ สาคราจารย์
 ดิเคนบรอก วันนั้นไ้ผ่านพ้นไปโดยไม่มีเงาปรากฏจนทพายใน
 ก้นปล่องเลย ฉันก็ไม่รู้สึกเคือทอะไร ถ้าแม่เงาจะตั้ง
 คำถามฉันถามทวเงาของสักทอย่างหนึ่ง เขาก็จะถามว่า เรา
 คอยหือกันทำไมกัน ลุงไม่พคะไรก็ฉันเลยแม่แต่คำเคือ
 เขาเผาแะงศทของฟ้าอันปกคลุมไปทวยเมคหมอกเท่านั้น

ในวันที่ 26 ก็ยังไม่ มีแสง แดก ทั้งฝนแะทิมะตก
 ปรอย ๆ ตลอดวัน สาคราจารย์ไม่สามาถะสงขีลศิทารมนไว้
 ไ้ก็ออกไป ที่เป็นเช่นเพราะเขาได้มองเห็นทุกทมาหือไร ๆ
 แล้ว แต่กลับมือปล้คมาซึกขวางเสีย มีให้เขาขึ้นลทุกทมา
 นั้นไ้

ในวันค้อมวทของฟ้ามกคลุมอีก แต่ ครั้น ถึง วัน อาทท
 28 มิถุนายน กลายเป็นวันแจกจก แสงแดดส่องเข้ามาใน
 ปล่องพวเขาไฟ ก้อนหินน้อยใหญ่แะซงอนหินคางก็ไ้ด้วยแสง
 แะทอกลงมาองพื้น ในหม้เงาเหล่านั้น ปรากฏเงาเรือ
 แลดมของยอกเขาสคารทาวีสหือทวย เงาเล็ก ๆ เคลื่อนไป

ช้า ๆ เป็นวงโค้ง ลงของฉันทักคอยเคลอนที่ตามไปด้วย ครั้น
 ถึงเวลาเที่ยงวัน ซึ่งเป็นเวลาที่งานนันทสฤต เงามั่งยอก
 เขาศรคร่ำครวีสักพักก็ออกไปจรดขอบปากช่องของปล่องกลางพอดี

“ทางนี้ใช่แล้ว!” สาครวาหารยัตะโกนขึ้น “ทางนี้
 ให้นำไปสู่ใจกลางพิภพ” เขาพูดขึ้นอีกเป็นภาษาเคนมารัก
 ฉันทมองกษัตริย์

กษัตริย์พูดอย่างหน้าทวนเลยว่า “พอรัก!” ซึ่งแปลว่า
 “เกินหน้าคือไป!”

“เกินหน้าคือไป!” สาครวาหารยัตะโกนบรอกออกคำสั่ง
 ขณะนั้นเป็นเวลา 13.13 น.

ไปสู่ใจกลางพิภพ

หากปากปล่องนั้นเอง เราได้เริ่มเดินทางไปสู่ใจกลางพิภพ การเดินทางตั้งแต่แรกมาจนถึงขั้นนี้ เพียงแต่ทำให้เรา อ่อนเพลียเท่านั้น เรายังมีโอกาสกับความลำบากที่ย่างหนึ่ง หย่างใดเลย แต่ก่อนไปความยากลำบากจะยิ่งเกิดขึ้นทุก ๆ ฝัก

ฉันยังไม่กล้าลงใจลงไปไหนเลยในแนวซึ่งลึกลงไปไม่เห็นกันแน่นอน และก็เหมือนแหละที่ฉันจะตกลงไป ถึงเวลาแล้ว ยืนยันจะตกลงก็สิ้นใจว่า จะล้มลุกไปช่วยในการค้นคว้าความจริง หรือ จะยอมอยู่เพียงปากปล่อง

ฉันนึกละอายใจที่ระยิบระยับ และปล่อยให้ลงไปแค่ลำพัง กับผู้นำทาง ฉันเองยังอนาถจะถามภัยอย่างเล็ดลอด และ ไม่ท้วงท้วงคำอธิบายอันคร่าว ๆ ทั้งสิ้น ฉันละอายตัวเองที่เป็น คนมีความกล้าห่านน้อยกว่าฉันสิ ถ้าฉันระยิบระยับออกไป หากว่าฉันหยุดแค่ลำพังก็ลง ฉันก็คงกล้าพุกทักทานอีกสักครั้ง แต่เมื่อมีผู้นำทางช่วยก็เช่น ฉันจึงต้องเร่งรีบไว้ และแรงใจทำ ทำทางองศา กั้นคามลงและขึ้นอีกครั้งไปยังปากปล่องกลาง

ฉันก็กลัวแล้วว้า ปากปล่องนี้ วิกเส้นผ่านศูนย์กลาง
 ใ้กรวยฟุ้ง ทรอมีเส้นรอบวงยาวกว่าสามร้อยฟุต ฉันเกาะ
 กอนหินที่ยื่นล้าออกมา แล้วขึงมของลงไปพวยใน ปล่องนั้น
 ฉันชนหัวตก ความน่าหวากเสียวของเทวดากอนเวงว่าง ทำให้
 ฉันมืออ่อนคั่นอ่อนไปหมด ฉันรู้สึกเวียนหัวหนามักทุกที รว
 กยคมสรวนมันเมาไม่โตสติ ฉันเกาะจะตกลงไปห้อยแล้ว ก็
 พอคมมอข้างหนึ่งผกถึงฉันไว้ มือของฉันสั้นเอง ฉันองโ
 วยการ ผก หัก มอง จากที่ สูงลง เบื้องล่างที่ โคนเป็นเซแทนไม้ เพียง
 พอเสย

ถึงแม้ว่าฉันจะโศกส่ำทรวงก็เหวน ในเวลา อัน น้อย ก็ ตาม
 แก้กพอระนกลดภาพและลดกลิ่นระหอมมันโศก ค้านข้าง ๆ ของ
 ปล่องเหนือซึ่งชนเกือบถึงโศกดานั้น มีหินกระษมตะป้ายื่นออกมา
 ึ่งออกช่วยให้การไต่ลงสะดวกขึ้นมาก แต่ถ้านหินยื่นออกมา
 ไรเป็นอันยื่นโศกโศกแล้ว พวกขี้ซากก็สำหรับยึดเหนี่ยวห้อยอก
 ถ้าเขาเซออกผกเขากยชอบปากปล่องโศกนั้นแล้ว ก็พอจะไต่
 เป็นราวสำหรับยึดเหนี่ยวพองตัวโศก แต่มีข้อหาห้อยว่า เมื่อเรา
 ลงไปจนสุดปลายเชือกแล้ว เรา จะแก้มปลายเชือก ข้าง บนโศก
 ทย่างไร ?

ศาสตราจารย์ ลิเกนบรอกหาทางขจัดความลำบากข้อนี้ไว้
 ทั่วราชอาณาจักรและฉลากที่สกัด เขาแยกเขตออกซึ่งโตขนาดหัวนมมี
 ยาวราว สร้อย ฟัก ออก หย่อนลงไปข้างล่าง ครึ่งหนึ่งก่อน
 แลระลอกกลางเขตออกพันโอบรอบกอนหินซึ่งยื่นต่ำออกมา แล้ว
 จึงเหวี่ยงปลายเขตออกครึ่งหนึ่งนั้นตามลงไป เขาขานเงาว่า เรา
 จะไป ชาติเสีย เขตออกทั้งสอง ทางนี้ไหน ตัวไปไกลไปไกลโดยไม่พลาด
 เมื่อลงไปไกลสองร้อยฟุตแล้ว ก็ปล่อยปลายเขตออกข้างหนึ่งเสีย
 แล้วคงปล่อยอีกข้างหนึ่งตามลงมา และคงคนที่ไว้เช่นเดิมอีก
 ร้อย ๆ ไป

“คราวนี้” ลงพักเมื่อ ๓๖๖ เมตร การตั้งกล่าวข้างต้น
 เสร็จแล้ว “มานั่งลงข้างของกันเถอะ เราต้องแบ่งออกเป็น
 สามส่วน เขาฝึกคิดลงไปคนละส่วน เลือกลงเพราะของที่
 แหกหักง่ายเท่านั้น”

ศาสตราจารย์ ผักปลาห่านมีไว้ให้ของที่แตกหักง่ายไปกับดิน
 และหินสีแดง เขาแบ่งสี่เบี่ยงออกเป็นสามส่วนเท่า ๆ กัน

“นั่น” เขาพูด “จงเอาเครื่องมือและเสบียงไปส่วน
 หนึ่ง อีกเขต เอาสี่เบี่ยงออกส่วนหนึ่งและเอาขึ้นไปด้วย ลงจะ
 เอาสี่เบี่ยงส่วนที่เหลือ และ เครื่องมือ วิทยาศาสตร์ ที่ ขอบข้าง แยก
 ง่ายไปเอง”

“แล้วคุณเสือดาวคะ” ฉันทาม “เขื่อนนั้นอีกทั้งกอง
และบันไดเหล่านี้ ใครจะเป็นคนเอาไป?”

“มันไปของมันเองก็ได้อีกนั่นละ”

“เฮ้! ใช่มั้ยล่ะ?” ฉันทามก็ด้วยความประหลาดใจ

“หลานจะรู้เรื่องนี่แหละ”

ศาสตราจารย์สั่งให้ชั้นช่วยรวบรวม สิ่งที่ไม่แตกหักง่าย เอา
ตัวกัน และเอาเขื่อนมุกกันแน่น แล้วก็โยนลงไปในเหว

ฉันทามได้ยินเสียงมุกของบันไดเหล็กซากาตดังหรือก็ของ
มา เสียงนั้นค่อยเบาลง ๆ จนเงียบไป ลุงก็มั่งลูกความสัมภาระ
ที่หล่นแล้วลงไปนอนดิ้นคา

“เฮวละ” เขาพูด “ทันถึงคราวของเราบ้าง”

ฉันทามผู้อ่านด้วยความใจกว้าง เมื่อท่านโยนคำพูด
เช่นนั้นแล้ว ท่านจะรู้สึกใจหวิวบ้างเลยเทียวหรือ?

ศาสตราจารย์ ลเคนบร็อคมีคหื้อ เครื่องทดลองวิทยาศาสตร์
เขากบหลังของเขา อันดีดอมมีคหื้อ ส่วนฉันทามไป
ก๊วย แล้วเราก็ลงไปนอนดิ้นตามลำพัง อันสำเนา ถ้ามา
ถึงลง แล้วฉันทามเป็นคนสุดท้าย เราพากันไต่ลงไปเงียบ ๆ โต้
ยื่นแต่เสียงกันเห็นเด็ก ๆ ที่หล่นร่วงหล่นลงไปกันเทียว บางครั้ง
บางคราวเท่านั้น

ฉันปล่อยตัวให้เลือนลงไป มีอหังขัยเชือกทั้งสองเส้น
ไวแน่น ออกมีอหังขัยไม่เท่าเหล็กค้อยยังมีให้ตัวแกว่ง ใน
ขณะนั้น ฉันเกรงว่า เชือกจะทาน น้ำหนัก คน ถึง สามคนไม่ได้
ฉันจึงใช้กำลัง เหนียว เชือก เส้น นั้น ตาย น้อย ที่สุด ที่ จะ ทำ ได้
และคอยใช้เท้าควานไปยื่นกย้อมทนทน ด้าย ออก มา เพื่อให้
ช่วยรับน้ำหนักตัวไว้บ้าง

พอครึ่งชั่วโมงล่วงไปแล้ว เราก็ดึงแผ่นดินไต่แผ่นดินตึง
ซึ่งฝังค้ำแน่นห้อยก็ดำแดงของปล่อง อันสี่สาวปลายเชือกข้าง
หนึ่งลงมา ออกปล่ายหนึ่งก็เลือนขึ้นไป พอพ้นกอนหินที่เชือก
คล้องห้อย เชือกก็ตกลงมา พาเอาก้อนหินน้อยใหญ่ร่วงกราว
ลงมาราวกับห่าฝน

เมื่อขึงลงมาจากขอบแผ่นดินก็ยื่นห้อย ฉันมองไม่เห็น
กันเหวเลย

เราเริ่มไต่เชือกลงไปอีก และต่อมาอีกครึ่งชั่วโมงเรา
ก็ลงไปลึกอีกสองร้อยฟุต

เวลาล่วงไปแล้วสามชั่วโมง ฉันก็ยังมองไม่เห็น
กันปล่องห้อยนั้นเอง เมื่อแหงนหน้าขึ้นดูข้างบน ก็รู้สึกว่ายาก
ปล่องนั้นเล็กลงไปมาก ก้านข้าง ๆ โดยรอบแคบเข้า และมีค
ดงตกที่

เวายังคงไต่ลงเรื่อย ๆ ฉันรู้สึกวาทโยนเสียงกอนทิน
เล็ก ๆ ร่วงตกดังกนเทวเร็วจน และมีเสียงกิ่งก้านที่คม

ในด้านที่ฉันคือเป็นผู้ระวังทำการนับจำนวนครั้ง ของ การ
ไต่เชือก ฉันจึงรู้ระยะทางที่ทำการไต่ลง และเวลาที่ลงไต่
ไต่อย่างแน่ชัด

การไต่ลงทอดหนึ่ง ๆ ก็ใช้เวลาครึ่งชั่วโมง และเราไต่
ทำการไต่ลงมาแล้วถึงสี่ทอด ซึ่งกินเวลาเจ็ดชั่วโมง รวม
เวลาหยุดพักเป็นพิเศสเข้าอีกสามชั่วโมงครึ่ง เป็นสี่ชั่วโมง
ครึ่งด้วยกัน เราเริ่มลงมาแต่เวลา 13.00 น. ฉะนั้น ยังกิน
คงเป็นเวลา 23.00 น.

เราทำการไต่ลงมาแล้วสี่ทอด ทอดละสองร้อยฟุต
ดังนั้นเราจึงลงมาถึงถึงดงหินแปดร้อยฟุตแล้ว

ขณะนี้ฉันได้ยินเสียงฮันส์ร้องตะโกนขึ้นว่า "หยุด"

ฉันหยุดทันที แต่เกือบจะเหยียบลงบนหัวลง เพราะ
ความมืด

"เราลงมาถึงแล้ว" ฮันส์ร้องบอก

"ถึงไหน?" ฉันถาม แล้วเดินควงลงไปยังข้าง ๆ ฮัน

"ถึงกันเทวแล้ว"

"มีทางแยกไปทางไหนอีกไหม?"

“มี ถนนเห็นมีทางเลี้ยวไปทางขวา พวงนรางคอย
 ตรวจรถกันเถระ เราควรถนอาหารกันเสียก่อน แล้วจะไถ่ถอน
 พกเสียที”

เวลานั้นยังไม่มืดก็เขยว เราแยกดังสี่เชิงออก เมื่อ
 กินเสร็จแล้ว ทางก็พกผอนหลยบนอนบนพนกรวณและหินระกัน
 แหวนเอง

ขณะที่นอนอยู่นั้น เมื่อลม ค่ำ ขน สักเกตเห็นเป็นจก
 สว่างทย์ตรง ปรากฏของ ขน ไป ซึ่ง สักดังสามพันฟุต บคนปล่อง
 สังกเราลงมากก็กำหนดเหมือน ไทรทสันอนมหามา ไป เสียแล้ว
 สังกตนมองเห็นนาคอกวาวทวงหง แล้วฉนก็หลับไป

เวลา 8.00 น. วันรุ่งขึ้น แสงแดดเบื้องบนโค่นส่องลอค
เข้ามาพวยในปล่อง ต้องนั่งหันคางกำแพงพวยในปล่องเป็น
ประกายแวววาว ทำให้เรากัน แสงสว่างพอให้เราสังเกต
เห็นสิ่งแวกล้อมโค่น

“อย่างไร อักเซล หลานเห็นว่าเป็นอย่างไร?” ลุง
ของฉันพกวกลางดมือทั้งสองไปมา “หลานเคยรู้สึกว่ามีคนท
งี่ยมส่งที่ยังกวาน เมื่อยททยานเราข้างโคม? ไม่มีเสียงรด
เสียงไว้วายคามถนน หรือเสียงตะโกนของชาวเรือเลย”

“แน่ละ ที่กันแหวนเราโค่นความเงยส่งก็พอ ทักเกี่ยว
แต่ความเงยเช่นนี้ออกจะทำให้รู้สึกหวาดเกรงอะไร ๆ ทีเดียว”

“เอาแล้ว!” ลุงของฉันพูด “ถ้าหลานกังวลหวาดกลัว
เสียแล้ว จะไปทำอะไรก็อย่างไรกัน เราเดินทางเข้าสู่พวยใน
เปลือกลอคโค่นยังไม่ถึงนพวงเลย”

“ลุงหมายความว่าอะไร?”

214
895.913
0616 ก.

“หมายความว่า เราเพิ่งลงมาดังเสมอกับระยะยกพันกัน
เพาขนอกเท่านั้น ความลึกของปล่องภูเขาไฟสมเพ็ดลหียงลง
เมาเพียงระยะยกพันกิโลเมตร”

“ลงเขื่อนแนเช่นนั้นหรือ?”

“เขื่อนใต้นั้นขนกเกี่ยว ภูเขาโรมิเตอร์ช”

“เห็นไหมล่ะ?” สาคกรารยลิกเนบรอกกล่าวต่อไป

“เราอ่านใต้นั้นขรยอากาศพอช”

“ถ้าความกดของอากาศเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ ไปเช่นนั้น จะไม่
ทำให้เราใต้นั้นขรยความทรมาณมากจนหรือ?” ฉันทถาม

“คงไม่เป็นเช่นนั้น เพราะเราจะลงไปช้า ๆ และปลอกของ
เราใต้นั้นกับอากาศแนนั้นมากจนทุกที่ เออ! ห้อของที่เราใยน
ลงมากอนไปห้อยเสียทีไหนล่ะ?”

ฉันทนกันใต้นั้นว่า เมื่อกัน เราใต้นั้นช่วยกันทาหนั้นกันแล้ว
นเคก็ยังไม่พอ

ล่งของฉันทถามอันสั่งห้อยของนั้น เขาเหลียวมองไปรอย ๆ
ก้วยสายตาอันแหลมคม ความวิสัยของนายพราน แล้วตอบว่า

“ห้อยข้างบนนั้นแน่”

ห้อยของของเราเกี่ยว คิคห้อย กับ แน่ หิน กอน หนั้น ลัง พันหัว
จนไปประมาณร้อยฟุต ชาวไอซแลนกับผูวองไวยนจนไป

คลองแกล้วราวกับแมว และต่อมาอีกสองสามนาที พวกก็
 หนีของนั้นคนมา

“คราวนี้” ลุงพุก “เรามากินอาหารกันให้เต็มที่ ก่อน
 ที่จะออกไปเที่ยว”

เราพากันกินขนมปังกรอบกับชุปซัน แล้วกินนมผสมเหล้า
 นมที่น้อย แก้วเล็ก

“อีกเซต เตรียมตัวนะ” สาครจารย์พูดด้วยความ
 ร้อนรน “ต่อไปเราจะเดินกันเข้าสู่ภายในของโลกละ บัดนี้
 ถึงเวลาอันควนที่เราจะออกเดินทางได้แล้ว”

พอพูดซำดัก ลุงก็เอาไฟฉายส่องทาง และร้องบอก
 “หน้าเกิน!”

เราช่วยกันหอบสัมภาระของเราไป ขึ้นสู่เนินกลาง กลัง
 มีกเชือกและเสื่อสำไปด้วย ฉันเดินข้างหลัง ค้างเข้าสู่ช่องทาง
 แคบ ๆ นั้นต่อไป

ก่อนที่จะเข้าปากทางอันมืด ฉันเห็นหน้าของทาง
 ปากปล่อง และมองดูของพาดอกตรงหน้า ซึ่งฉันอาจไม่ไปเห็น
 อีกเลยก็ได้

ราว 20.00 น. ลงให้สัตว์ฉลามทุกพัก ขึ้นขึ้นลง
 ทันที แขนงตะเกียงไว้กับแรงที่ขยับออกมา บัดนี้เราอยู่ในที่

ซึ่งก็คล้ายๆ แต่ชากาสาซึ่งคงเป็นปรกติหุ่ยไม่เปลี่ยนแปลงไป
กว่าแรกเลย มีลมอ่อนๆ พัดโชยมา ลมนี้จะพัดเข้ามาทาง
โหนกที่คาม ฉันทันไม่มีจิตใจที่จะนั่งลง ฉันทันรู้สึกหิวและเหนื่อยมาก
จนไม่หยากจะสนใจกับขั้วตาเล็ก ๆ น้อย ๆ เลย กวรวเดินทาง
ตลอดเวลาเจ็ดชั่วโมงโดยมิได้หยุดพัก ทำให้ต้องเสียดำลึง
ไปมิใช่น้อย ฉันทันพลอยเหลือทนอยู่แล้ว เมื่อได้ยินคำว่า
“หยุด!” ก็มีความยินดีเป็นอย่างยิ่ง

ฉันทันก็เตรียมสติแข็งวางเรื่องรายไว้บนแผ่นดิน แล้ว
เร่ากกันกันหย่างเช่คหุ่ย ฉันทันจึงรวนหุ่ยหย่างหนึ่งค่อนาคิม
นำของเร่าพร่องไปครึ่งหนึ่งแล้ว ลงคึกว่า จะได้เพิ่มเติมจาก
ถ้าอารไคกัน แต่เร่าเกินมาไกลลงเพียงนี้ ก็ยังไม่ปรากฏ
ฉานานะที่ไคเลย ฉันทันหุ่ยไม่ไคจึงเคอเนเขาฉางเว่อฉานำ

“การ หุ่ยไม่พห นำพทำให้หลาน ประหลาดใจ หย่าง นั้น
หรือ?” เขาถาม

“จะ ฉันทันไม่สขายใจเสียเลย เร่ายังมีนำเหลือพอที่จะ
ใช้กมไคออกหัววันเท่านั้น”

“ท่ย่วพิคไปท่น้อยเสยนะ อักเชล เร่าจะไคพห นำเน
นชน และมากเกินความค้องการเสียอีก”

“เมอไรจะพหละ?”

"เมื่อเราผ่านพบนหินลาวาขึ้นไปแล้วนะ"

มีคนเราที่อยู่ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลหมื่นฟุต

อันหมื่นซึ่งควรวะเป็น 81 ก็อ่านไต่เพียง 15 นั

เป็น สิ่งที่เราจะต้องไต่ครวนหุ้ย

รุ่งขึ้น วันอังคารที่ 30 มิถุนายน เวลา 6.00 น.

เราเริ่มทำการไต่ตกลงไปอีก

เรายังคงเดินทางไปตามช่องทางหินลาวา ซึ่งเป็นช่อง

บันไดตามธรรมชาติ ค่อย ๆ ลากหมอนกับพื้น เช่น ชิงช้าแทน

บันไดในย่านโบราณบางแห่ง เราเดินต่อไปจนถึง 12.17 น.

ถึงหินชั้นสี่ซึ่งหยาบคายเราหุ้ย

"ฮา!" ลงรุ่งขึ้น "ทางตันแล้ว"

ฉันมองดูรอย ๆ เรากำลังหุ้ยที่ทางแยก ของหน้าเรา

ทางมกแคบ ๆ หุ้ยสองทาง บันไดที่จะต้องคลไต่ไปอีกคือ เรา

จะเล็ดออกเดินทางใด? ลงมีไต่สแลง อาหาร ลังเลอย่างไรละ

เขาเข้าไปยังช่องอวมกทางตะวันออก เราทั้งสามจึงพากันเดิน

เข้าไปในอวมกนั้น

โซ่คร้าย อวมกชอกนนั้น เราจึงต้องย้อนทางกลับม

ใหม่ ค้อมาออกสี่วัน พยดงวันอังคารที่ 8 กรกฎาคม นั

กัหมก เรากลับมาเยือนหุ้ยที่ทางแยกเดิมอีกครั้งหนึ่ง

ขณะเป็นเวลา 10.00 น. เราเริ่มเดินทางลัดลงไปอีก
 ครั้งนี้เราเดินไปตาม อม่งคอกของหนึ่ง จนถึง 20.00 น.
 ก็ยังไม่ไต่แนวธารน้ำเลย ฉันได้รั้ความทรมานแสนเข็
 ลงเดินไปข้างหน้า เขาไม่ยอมหยุดเลย เดินไป ทักคอยฟัง
 เสียงน้ำไหลตามซอกกำแพงไปตลอดเวลา แต่ก็ยังไม่ไต่ขึ้น
 เลยอะไร

ในที่สุด ฉันหมดกำลัง ร้องขอมาได้เพียงว่า "ช่วย
 หน่อย ฉันจะตายแล้ว!" คุยมาฉันก็ล้มลง

ลงหันกลับมาขึ้นกอกอก ฝั่งภูฉัน ฉันไต่ขึ้นเขากระซิบ
 เสียงแหบ ๆ ว่า

"ช่วยกันเท่านั้นเอง"

เสีย ฉันรู้สึกนอนตายก็ และสงสัยทำอะไรไม่ได้ทำอะไร
 เมื่อลมคาซันออกครั้งหนึ่ง ก็เห็นสหายร่วมทางทั้งสอง
 นอนคลุมผ้าห่ม เขาอนหลับกันหรือนี่ ส่วนตัวฉันแล้ว ไม่
 ชาติหลับไ้เลยแม้กระทั่งขี้เขี้ยว ฉันได้รั้ความทรมานอย่างหนัก
 คำพิทครั้งสุดท้ายของลงยังแ้วคิดหยา ในสภาพอันอ่อนเพลีย
 เช่นนี้ ใคร ๆ ก็ไม่สามารถจะคิดกลับสู่ผิวโลกได้

เวลาล่วงไปหลายชั่วโมง ความเจ็บยั้งก็เข้าครอบงำ
 ราวกับว่าหยาในน้ำซ้ำ ไม่มีสิ่งใดที่จะแซงกำแพงหินเหล่านั้นลงมา

ดึงเราไว้ เพราะจากพันกันเบื้องบนลงมาถึงเรานั่นหนาดึงทำไม
 หน้างไรก็ดี ในขณะที่ฉันส่งมันงหยู่ ฉันคิดว่า ไทโยน
 เสียงอะไรอย่างหนึ่ง ในอ้อมกอดฉันสักครั้ง ๆ ฉันพยายามเพ่ง
 มองอย่างเต็มที่ และนี่ว่า ไทได้เห็นชาวไซยแลนที่ผู้นำทาง
 ของเราดูโคมเห็นลึกลับกายไป

เขาถูกไปทำไม ? อันสิ่งที่จะเราเสียอะไร ? ลงของ
 ฉันก็ยังหลอหลู่ ฉันพยายามตะโกนเรียกออกไป แต่เสียงก็
 ไม่ดังผ่านพรมหลับปากฉันแห้งผากออกไปได้ และเสียงที่ไทโยน
 เป็นครั้งสุดท้ายก็แยกมือหายไป

ชั้นสี่พบน้ำ

ขณะที่ชั้นสี่ยักตัวเงยขึ้นไปนั้น ฉันทเห็นคนกลุ่มหนึ่ง ๆ ไป
 ตกหัวโหม่งทงแถม ๆ คึกคักแก่งแย่งแปลกประหลาดซึ่งเป็นไปได้
 ใดคล้ายกับคนขี้ฉ้อ ฉันทคิดว่าฉันทกลายเป็นขี้ฉ้อไปแล้ว

แต่ในที่สุด ก็ได้ยินเสียงผู้ทำคนเดินอยู่ในอุโมงค์ ชั้นสี่
 กำลังเดินกลับมายังอีก มีแสงสลัว ๆ ฉายรุ่มร่าบนกำแพง แล้ว
 ต้องจำมาหากันทาง ชั้นสี่นั่นเอง

เขาเดินไปที่สูงของฉันท จับไหล่ลงเขย่าเบา ๆ จนสูงคืนขึ้น

“มีอะไรเกิดขึ้นหรือ?” เขาถามชั้นสี่

“น้ำ” ผู้นำทางตอบ

“น้ำ! น้ำ!” ฉันทตะโกน ทขมมือด้วยความทึ่งใจ และ
 ยกมือขวักไขว่ราวกับคนขี้ฉ้อ

“น้ำ!” ลงทวนคำ “ที่ไหน?” เขาถามชั้นสี่

“ข้างล่าง” ชั้นสี่ตอบ

ฉันทช่วยมือคนนำทางมากมัวไว้นั้น เขามองดูฉันทด้วย

ในไม่ช้า เราก็เตรียมของเส็ก และออกเดินทางอันสับสนไป
 ความทางขรุขระ ในราวครึ่งชั่วโมง เราเดินไปใกล้ไกลหกพันฟุต
 แดงลงไปใกล้กับเพียงสองพันฟุตเท่านั้น

ที่ตรงนั้น เราได้ยินเสียงประหลาดเสียงหนึ่งซัด ๆ สดแคง
 ว่าเป็นอะไรอย่างหนึ่งวิ่งผ่านไปมาในกำแพง เป็นเสียงซู่เหมือน
 พากันของหุ่ยไกล ๆ เมื่อเดินมาลงครึ่งชั่วโมงแล้ว ก็ยังไม่พบ
 นำพักแห่งใดเลย ฉันเริ่มท้อคอขาดหยอก แดงลงใกล้กับฉัน
 ลงที่มาของเสียงที่เราได้ยิน

“อันสับสนไม่เข้าใจสักข้อ” ลงพูด “เสียงที่เราได้ยิน
 คือเสียงกระแสน้ำซึ่งไหลเซยวนนั่นเอง”

“กระแสน้ำใดกันหรือ?” ฉันถามเสียงกึ่ง

“ไม่ใช่อะไรเลยล่ะ ต้องมีแม่น้ำใดไหลพุดไหลอยู่รอบตัว
 เราแน่นอน”

เราเร่งเดินหาไฟเร็วขึ้นอีก คิวหวังที่จะได้พบน้ำ ฉัน
 ไม่รู้สึกอ่อนเพลียอีกแล้ว เสียงน้ำไหลทำให้สับสนจนใจอย่าง
 ประหลาด เสียงกระแสน้ำซึ่งคงหยุดเหือดหวิวมานาน บัดนี้มาคัง
 หูที่กำแพงกานชาล เสียงน้ำซัดสาดกังสนั่น ฉันเอามือขยับ
 ไปตามกำแพงหินน้อย ๆ หวังว่าจะพบความชื้นชุ่มน้ำที่ใดที่หนึ่ง
 บ้าง แต่ก็ไม่ผล

เวลาส่งไปอีกครั้งชั่วโมง และเราเดินต่อไปได้ อีก
ไมล์สี่

พอถึงตรงนั้น เราได้เห็นว่า ในขณะที่ฉันเข้ามาหาหน้าคนที่
เกี่ยว เขามีไข้เกินเลยต่อไปอีก เขาตั้งเกศกระแสน้ำหลังผนัง
ไว้ด้วยส้อมชากตวน ซึ่งมักจะมียกแต่ในพวกชาวเขาเท่านั้น
เราแน่ใจที่เกี่ยวว่า เขามีไข้พบน้ำ ทั้งไม่มีกลิ่นมรสนาเพอร์ริย
ความกระหายของเขาเลย

ในไม่ช้าเราก็เห็นสัตว์ ถ้าเดินไกลต่อไปอีก เราก็ยัง
ห่างธารน้ำออกไปมากเข้า เพราะเสียงนั้นแล้วเขาลงทุกที

เราจึงย้อนกลับมา ฉันสหายคตตรงที่แห่งหนึ่ง ซึ่งดูเหมือน
ว่าอยู่ใกล้ธารน้ำที่สุด

ฉันนั่งลงริมกำแพง เสียงน้ำไหลดังสนั่นหวั่นห่างตัวราว
สองฟุตเท่านั้น แต่กำแพงหินก็ยิ่งกั้นเราไว้ ฉันทอดอาลัย
เสียแล้ว

ฉันสหายของฉัน และฉันคิดว่าได้สังเกตเห็นหน้าของเขา
เขากลับมา

ฉันสหายฉัน หวตะเกียงก้าวไปติดกำแพง ฉันก็ตามไป
ด้วย เขาแนบหูเขากับผนังทึบแห่งผาก แล้วค่อย ๆ เคลื่อนที่

พึงไป เพื่อหาส่วนบางของกำแพงซึ่งกันน้ำไว้ ในที่สุดเขาก็
พบแหล่งกบของภรรยา และกำแพงด้านซ้ายสูงจากพื้นราวสามฟุต

ฉันรู้สึกตกใจจนขนลุกไม่ลุก ฉันแทบไม่กล้าเดาว่าเขา
จะทำอย่างไรต่อไป แต่ในไม่ช้าก็เข้าใจ และนั่งสั่นเสียวใน
หัวใจพริ้วของฮันส์ เมื่อเห็นเขาเงยขวานเจาะจน แล้วก้มตัวลง
ลง เขากำลังค้นหาอะไรที่ตรงนั้น

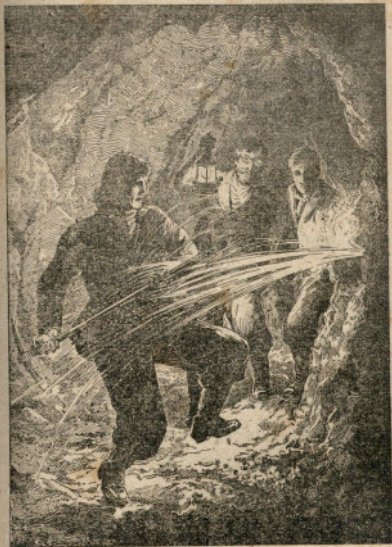
“รอกแล้วเรา!” ฉันตะโกนด้วยความตกใจ

“นั่นละ!” ลงพดชน ท่าทางเต็มไปด้วยความอึดอัด
“ฮันส์ทำถูกทีเดียว ในเรื่องอย่างนี้เราไหวไม่ทันเลย”

ฉันเห็นด้วย หัวใจพริ้วง่าย ๆ เราไม่เคยคิดได้ การเขา
ขวานเจาะลงไปใต้อ่างผนัง จนกระทั่งในถ้ำเช่นนั้น ก่อนข้าง
จะมีอันควายที่อยู่มาก สมมติว่า ถัดจากนั้นพังทลายทับเราแบบ
เดา หรือถ้ำกระแสน้ำไหลเข้ามาท่วมเราแล้ว แต่ความ
กระหายน้ำของเราได้ขจัดล้างความกลัวภัยเหล่านี้เสียสิ้น

ฮันส์เจาะหินอยู่นานกว่าชั่วโมง จึงได้ยินเสียงน้ำไหล
และมีสายน้ำพุ่งออกมาอย่างแรงจนถึงกำแพงด้านตรงข้าม

กระแสน้ำพุ่งออกมาถูกฮันส์โดยแรง จนเขาเซและก้ม
ลงแทบกลิ้งพื้น ในไม่ช้าฉันก็รู้ได้ว่าเหตุไรจึงเป็นเช่นนั้น

และฉันเองก็ของรองชั้นเพราะถูกนารอนลวง เมื่อจุ่มมือลง
ไปในน้ำนั้น

“แหม! นี่เป็นน้ำเค็มจืดจืด” ฉันทะโกนออกมา

“เฮ่น้ำ! แล้วก็เย็นลงจืดจืด” ลงตอ

น้ำไหลนองทางเดินเป็นสายคดไปเคี้ยวมา ในไม่ช้าเมื่อ
น้ำเย็นลง เราได้พากันกินจนสมทยาก

น้ำอะไรกันนี้! วิเศษอะไรเช่นนี้! ไหลมาจากไหนกัน?
เป็นของวิเศษพิศวงวิเศษวิเศษ วิเศษซึ่งกำลังจะจากไปแล้ว
โลกดิ้นคนมาสู่เราอีก ฉันทิมแล้วชิมแล้ว โดยมีโคลงชิมก่อน
ว่านานเป็นนาทควนชิมหรือไม่

เมื่อค่อยชมนานขึ้นข้างแล้ว ฉันทิมวิเศษ และร้องออก
มาว่า

“เฮ้! มีรสเป็นสนิมเหล็กนี่”

“เป็นประโยชน์สำคัญสำหรับกระเพาะอาหารมากทีเดียว”
ศาสตราจารย์ดิเคนบร็อคพูด “และเย็นน้ำน้รหว่างแรงด้วย”

“เฮ้อเฮ้อ วิเศษจริง!”

ฉันทิมกินเหมือนนมเหมือนกัน น้ำที่อากาศได้จากโลกนี้
ซึ่งลึกลงทุกไมล์ ถึงสระปราไปข้าง ก็ยังใช้ดื่มได้ก็ เพราะ

ฮันสเป็นผู้พยนาเร็วเสถน ฉันทจึงพยายามจะให้ไซ้ขอเขาเป็นชื่อ
ของล้าธารเสียเลย

“เหมาะที่เดียว!” ฉันทร้อง แคนนมาเราจึงเรียกฮาน
นำแรวนว่า ฮันสสิบก

ฮันสไม่รู้สักย่นคย่นรายหย่างไร เลยในการที่เขาได้รัย
เกียรติเชนนน เมื่อเขาคมจนรู้สึกสกสนพอกวนแล้ว เขาก็นง
ลงท่มุมนทงของฉา โกล่ ๆ กยล้าธาร กวยท่าทางอู่ม ๆ ตาม
เคยของเขา

“ควรวน” ฉันทพค “เราคองไมยอมไอนันโหลไปหมค”

“ทำไมกัน?” ลงพค “ฉันทเชื่อว่า ล้าธารนจะไม่วู้จัก
แ่งไปไค”

“จะหย่างไรก็ตาม เราจกม้นำไคกะคิกและลงหนงเสีย
ไคเคมกอน แล้วมาช่วยกันออกรนเสียเถค”

เป็นอันคกลงตามคำแนะนำของฉันท เราจึงช่วยกันไคเสถ
หินและเชือกอกยครทก้าแพง แต่กทำไคไมงายนค มอของ
เราดกนารอนลวกยวคแสบยงครอนไปตาม ๆ กัน และกำลังกัน
ของนานนคแรงมาก ความพอยามของเราจึงไมเป็นผล

“คันทสายนคองหยสังมากที่เดียว” ฉันทพค “สังเถค
ทก้าลงของน้าทพงอชกมาช”

“ไม่คงสงสัยเลย” สดกอบ “แต่แน่ละ ฉันทักอะไร
 ไท่อย่างหนึ่งแล้วละ”

“นิกอะไรไต่?”

“ทำไมเราจึงมุ่งแค่ระฮอกซงนทาเคียวแล้ว?”

“ทำไมละ? ก็เพราะว่า——” ฉันทักฮอกซงน
 เพียงนี้ เพราะไม่เป็นการรายนกในการทลนระหาเทกผลทเหมาะ
 มาคอบ

“เมื่อนาของเราหมกคกตักแล้ว เรามันใจไต่หรือว่า
 เราจะไต่เข้ามาเต็มใหม่ฮอก?” สดกอบ

“ช่างทอะไรไต่”

“ถ้าเช่นนั้นก็ปล่อยให้นานไต่ลเรื่อยไปก็แล้วกัน มัน
 ย่อมไต่ลงสู่ทคาคาเป็นฮอกมา มันจะเป็นผู้นำทางเราไป ทัง
 จะเป็นฮอกกำลังเราไปทลฮอกทางคัว”

“ความคิกนวิเสสทเคียว” ฉันทรงซม “และเมื่อเรา
 ฮารนาร่วมทางไปคัว ก็ไม่มีเหตุอะไรที่จะทำไห้แผนการ
 ของเราไม่สำเร็จคกลงไต่”

“ฮ้า! หลานกำลังคิกฮอกขางเคียวคบัล” สดกอบอารัย
 พกพลาขมพลาข “ขคนเราขมาพกผลฮอกนกันเสยสทสองสาม
 ฮัวไมงกฮอกนเออะ”

ฉันมีสินทรัพย์ขณะนั้นเป็นเวลากลางวัน แต่หน้าดีกายอก
ซึกว่าคักแล้ว ในไม่ช้าเราทุกคนซิงสัคซันและมก้าลงจน
เพราะนำแ้วกันอันหลับไป

วันรุ่งขึ้น เราพากันลงมความขากถ้ำขากถ้ำแล้วมาไทยสัน
เจิง เมื่อคนซันฉันแปลกใจที่ไม่กะหายนำเลย จนต้องนถ
ถามคว้องว่าทำไมจึงเป็นเช่นนั้น เสียงแฉ่วเขาซองนำที่ไหล
เออเออ ๆ หยุแทยเทาซองฉันนเองที่ให้คำคชยฉัน

เมื่อเราไต่กันอาหารและคมีนำแ้วเหลกซันวิเสสันแล้ว ก็
รู้สึกรำเริงกะปรู่กะเปร่า และพร้อมที่จะเดินไปไต่ไกล ๆ “เรา
ออกเดินกันเถิก!” ฉันตะโกนขึ้น ทำให้เกิดเสียงสท้อนถ้อง
ไปในถ้ำ

วันพวิทศยติ เวลา 8.00 น. เราเดินทางค้อไปอีก
ซุมักหัน มี ซองทางคกเคยวอถยซันไปมาคล้าย กับซา วงคค
แนวทางที่เราเดินครั้งนึ่งไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ทุ่ง
เขมทิศตลชกเวลา เพื่อให้รู้แน่ซัดว่าเราเดินทางไปทิศใด

พันซุมักคชอนนเกอชยเป็นทางแนวระคัย แม้จะเป็นทาง
เลากก็เลากไม่เกินถว่าสองนวิ ค้อหกฟุค ชารนำค้อยไหลเออเออ ๆ
ไปแทยเท้าของเรา

ลุงไม่ค่อยพอใจในถนนทางคอนกรีต เพราะเราไม่สามารถ
 เดินลัดลงไปในพื้นที่โล่งได้เร็วทันใจ แต่เราก็ไม่มีทางเลือก
 ทางอื่นเลย วันนั้นและวันรุ่งขึ้น เราเดินไปเช่นถนนทาง
 โกลมากหลาย แต่เป็นทางตามแนวระดับ เราจึงลงไปใกล้
 เพียงเล็กน้อย

วันศุกร์ที่ 10 กรกฎาคม เราคำนวณไว้ว่า ยักษ์เราหุบ
 ห้างจาก เรกยอร์วิกไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ประมาณเก้าสิบล
 ไมล์ และลงมาใต้ใต้ประมาณเจ็ดไมล์ครึ่ง

ในคืนนั้น เราก็มาถึงปากเหวอันลึกน่ากลัว ลุงคน
 ความลึกของเหวนั้น แล้วก็คอยมือด้วยความยินดี

“เหวนะพาเราไปใกล้กับภูเขา” เขาพูดถึง “และเรา
 จะไปใต้โดยไม่มีลมกล้าอะไรเลย เพราะแรงที่ขยับออกมา
 เหล่านั้นใช้เป็นชั้นอื่นใต้ใต้”

ฉันสั่งจัดการเอาเชือกผูกข้อมือเราทั้งสามคนโยงติดกัน
 เพื่อยึดกันอุยัคเหตุอันฮาตึกเกิดขึ้น แล้วก็เริ่มไต่ลงไป คราว
 นั้นรู้สึกว่ามีลมกล้าและไม่น่ากลัวอันตรายเลย เพราะฉัน
 ชำนาญต่อการไต่เขาแบบนี้แล้ว

เหวนเป็นปล่องแคบในพื้นที่ ซึ่งเรียกตามภาษาภูมิวิทยา
 ว่า “ปล่อง” เกิดขึ้นเพราะผิวโลกชั้นล่างไม่สม่ำเสมอ

ตัวโลกจึงแตกออกเป็นช่องลงไป ถ้ามันเคยเป็นปล่องของภูเขา
 ไฟที่พบแล้วอากาศละลายออกมาครั้งหนึ่งแล้ว มันก็คงมีร่องรอย
 เหลืออยู่ให้เห็นบ้าง แต่ฉันไม่เห็นร่องรอยเลย ทางที่
 เราได้ลงไปคล้ายขี้ไต้เวียน ซึ่งคราวก่อนว่ามีคนมาทำไว้

เราหยุดพักเหนื่อย เพื่อยืดแข้งขาให้หายเมื่อยทุกสัปดาห์
 นานๆ ในการพักครั้งสุดท้าย เรานั่งห้อยขาบนแท่นหินก้อนออกมา
 กินอาหารไปพลาง คุยกันพลาง และก็มีน้ำจากลำธารที่ไหล
 ตกลงมาเรื่อยๆ

ธารน้ำที่ไหลลงมาในเขวนคล้ายน้ำตก ถึงแม้ว่าจะเย็น
 สดชื่นบ้าง แต่ก็มากเกินไปจนความคั่งกรวมของเราเสียอีก
 นอกจากนั้น เรายังรู้ว่า เมื่อมันไหลลงถึงพื้นระยิบแล้ว มันก็
 ระไหลเบาๆ และช้าลงอีก

วันที่ 10 และ 11 กรกฎาคม เรายังคงได้ลงไปตาม
 ขี้ไต้เวียน ลึกเข้าไปในโลกใต้ดินทุกไมล์ บัดนี้เราอยู่
 ต่ำกว่าระดับน้ำทะเลเกือบสองสัปดาห์แล้ว แต่ครั้นถึงวันที่ 12
 กรกฎาคม เหตุซึ่งยังคงคงลงไปทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ ก็
 ถึงต้นขี้ไต้ยกลงเป็นทางลาดยาว 45

บัดนี้ทางเดินสะดวกขึ้นมาก แต่ก็ไม่มีอะไรแปลกทำให้
 เป็นที่น่าสนใจ

วันที่ 15 เราอยู่ที่คันทันพักพลกกลงขี้สับเข็คไม้ และ
 ห้อยต่ำกว่ายอกเขาสนเฟลลวาวร้อยห้าสิบบไมล์ เราทุกคน
 เหนื่อยมาก แต่ก็ไม่เจ็บไม่ไข้ และไม่เคยแคระคองหีบยาเลย

ตั้งแต่ได้เริ่มเดินทางมาจนบัดนี้ นับว่ายังมีไทม์สิ่งร้ายแรงอันใดเกิดขึ้นแก่เราเลย และฉันก็ไม่ปรารถนาที่จะยืนยันถึงความยากลำบากต่าง ๆ ไม่มีมากไปกว่านี้ เราที่จะยืนยันผลสัมฤทธิ์ แล้วเราก็จะได้พบเกียรติสูงและมีชื่อเสียงโด่งดัง

เราได้ไต่ลงไปตามทางลาดชันต่อไปอีกหลายวัน ยางหอนักชันรถถังไต่ลาด ภูเขาหาวากเสียวยิ่งนัก เราตกลงเข้าไปพายในแอ่ง ๆ บางวันเราก็ขยหน้าใกล้ศูนย์กลางพิภพเข้าไปอีกวันละสี่ไมล์อย่างหาไม่อย่าง การไต่ลงครั้งนี้ยากลำบากยิ่ง เราได้รับความช่วยเหลือโดยความสามารถและความโหยงของอินส์เป็นอันมาก น่าขอบใจเขา ถ้าไม่ใช่ด้วยความช่วยเหลือของอินส์ ลำพังเราเองคงไต่ลงไปไม่ได้

วันที่ 7 สิงหาคม เราไต่ลงไต่ถึงยอดหิมะแล้ว บัดนี้เราอยู่ห่างจากไอซ์แลนด์ที่ทวีปยุโรปแล้ว

ฉันนั่งเฝ้าดูที่ซึ่งลาดลงน้อย ๆ ฉันจึงเห็นออกหน้า เพื่อจะได้มีเวลาสำรวจหินต่าง ๆ ไปด้วย พอได้ใกล้กว่านี้ ๆ ฉันก็หันกลับมากลางหลัง แต่ไม่พบใครเลย

“เฮฮ!” ฉันทึกอยู่ในใจ “ฉันคงเกินเร็วเกินไป หรือ
ไม่ฉันดีและสองคงทยอยเลือกกลางทางก็เป็นได้ ฉันทจะต้องกลับไป
ไปสมทบกับเขา เพราะที่ที่ทางไม่สู้จะฉันนัก”

ฉันเกินย้อนกลับไปเป็นเวลาสี่ห้านาที ก็ยังแผลไม่เห็น
ใครสักคน ฉันก็เรียกก็ไม่มีความตอบ คงมีแต่เสียงของตัว
เองสท้อกลับมา แล้วก็เงียบไป

ฉันเริ่มคันกระสับกระส่าย และบังเกิดมีความกลัวขึ้น

“เราต้องสงบใจไว้” ฉันพุดกับตัวเองดังๆ “หย่างไรๆ
ก็คงพอเขาเป็นแน่ ไม่มีทางแยกที่ไหนเลย ฉันเป็นคนเกิน
น้ำหนัก ดังนั้นต้องย้อนกลับไปใหม่”

ฉันเกินย้อนทางค่อไปอีกครึ่งชั่วโมง แล้วจึงหยุดฟังว่า
จะมีผู้ใดเรียกฉันบ้าง เพราะในท้องอากาศที่เย็นนั้น ความฟัง
เสียงไกลจากที่ไกลๆ แต่ไม่มีเสียงทำลายความเงียบขึ้นเลย
และรู้สึกว้าพาในอ้อมงักเงียบหย่างประหลาด

ฉันทยอยเดินงยหฟังอีกครึ่งหนึ่ง จึงชายเทคแห่งความ
เงียบอนาพิสงวนัน นะ พนแทยเท่าทฉันยืนหยุด ไม่มีขารนำไหล
หยเลย

ฉันขอกไม่ถูกที่เกยวว่า ฉันชวนเสียงแก่ไหน ไม่มีคำพุด
ใดๆ ที่ระบอกได้ว่าฉันรู้สึกหย่างไร ฉันทเห็นจะถูกฝังทรงเป็น

เสียแล้ว ฉันคงต้องช่วยความหนาวและความหิวกระหาย
เป็นแน่

แต่ฉันก็หลงหน่วงง่วนมาไกลอย่างไร? คงมีทาง
แยกหยูกก่อนไกลก่อนหนึ่งของสมณะคน และฉันคงได้เก็บรอย
มาตามทางสายใหม่ ในขณะที่ฉันได้และลงเดินตามทางอีกสาย
หนึ่งไปสู่ความลึกลับไม่มีใครรู้จัก

ฉันจะกลับไปที่ไหน? ไม่มีร่องรอยอะไรเสียเลย
บนพื้นหนักไม่ปรากฏร่องเท้า ฉันคิดแล้วคิดว่าออกเพื่อไขว่ฉันทาน
ให้กระจำ ความวิบัติทั้งหลายแหล่รวมอยู่ในคำว่า "หลง"
คำเดียวเท่านั้น

"โธ่ ลุง!" ฉันตะโกนด้วยสำเนียงสับสนความหมก
มุ่น

คำพูดของ ฉันผ่านริมฝีปาก ออกมาได้เพียงเท่านั้นเอง
เพราะฉันรู้ดีว่าฉันจะเสาะแสวงเพียงไร ขณะที่เที่ยวความหาฉัน
เมื่อฉันตระหนักซึ้งว่า ไม่มีมนต์คนใดที่สำมาดมา
ช่วยฉันได้แล้ว ก็ได้แต่ระลึกถึงพระ ฉันนึกถึงความหลังเมื่อ
ครั้งเป็นเด็กก็ จึงเริ่มทำถาวรอธิธาน ฉันคิดว่าอย่างน้อย
พระก็ควรจะไต่ขึ้นคำอธิธานนบ้าง พายหลงที่ฉันได้ลมพระองค์

เป็นเวลานานแล้ว ฉันพบว่าชีวิตมัน ด้วยสติหาอันแปลกต่างอยู่
ทุกหน

บางคนคงขบใจลงได้บ้างแล้ว สติของมันค่อยๆ ปรากฏ
สภาพเดิม

ฉันมีสติเพียงพอกันไปก็ออกตามวง นำในกะตักก็ยัง
เต็มอยู่ แต่ฉันจะไปทางไหนต่อไปได้ จะขออนุเคราะห์จะ
ลงต่อไป ?

ถ้าขออนุ ย้อนขึ้นเรื่อย ๆ ไป ฉันเชื่อแน่ว่าคงจะ
กลิ้งไปถึงทางแยกโค และต่อจากนั้น ก็จะเดินย้อนตามธาร
น้ำไหลไป ก็คงจะขึ้นไปถึงยอดเขาสเนเฟลด์โค ทำไม
ฉันจึงไม่คืนเช่นนี้เสียแต่แรก นี่แหละเป็นโอกาสที่จะเข้าตัว
รอกโคแล้ว ฉันต้องเดินทางไปให้พญาราชันส์ ชักมันโค

ฉันลุกขึ้นยืน ใช้ไม้เท้าเสียดกับกายยืนขายของมองคนนั้น
ไป ทางตอนบนชันพอกอยู่ แต่ฉันก็นั่งต่อไปด้วยความหวังอย่าง
เต็มเปี่ยม โดยไม่เอาใจใส่ต่อสิ่งอื่น เพราะไม่มีทางอื่น
จะเลือกอีกแล้ว

เวลาล่วงไปครึ่งชั่วโมง ฉันมีไม้ประสอขยปลักโคเลย
ฉันพยายาม สักเกตทางใน อดมองคนนควยการ พิจารณาดี กอนหันท
ขึ้นออกเป็นกระบี่มกระป้า และรอยทกระเทาะหลดเคเล่นเคลอนทไป

แต่ก็ไม่พวยพุ่งวอยเลย ในไม่ช้าฉันก็รู้ว่าอวมงค์คนนั้นไม่ใช่
 ทางไปยังธารน้ำสนธิ์ อวมงค์คนเสียแล้ว ฉันเดินไปชนกำแพง
 ที่ขวางหน้าอยู่ แล้วก็ล้มลง

ฉันไม่สามารถขอกไว้ว่า ฉันตกเป็นทาสแห่งความหวาด
 ถวิลและเสียขวัญอย่างไร ฉันล้มแผ่เหยียดอยู่บนพื้นหิน ความหวัง
 อันสุดท้ายก็อันตรธานไปเสียแล้ว เมื่อฉันได้ไปปะทะกับกำแพง
 หินแล้วล้มลง

ในขณะที่กำลังเสียขวัญนั้น สิ่งอันน่าทรมานหวาดกลัว
 ประการหนึ่งก็บังเกิดขึ้น คือตะเกียงที่มอดคดควมาไถ่แกะแตก
 กับกำแพงหินดังกับซำรค ฉันไม่มีเครื่องมือที่จะซ่อมแซม
 แสงสว่างจึงทริลงทีละน้อย ๆ และไม่ช้าก็จะดับ

ฉันของกูแสงสว่างที่ได้ตะเกียงซึ่งมัวลงทุกที เปลวไฟ
 ทำให้บังเกิดเงาขลุ่ยขลุ่ยไปมาที่กำแพง ซึ่งยังคงมองเห็นได้สลัว ๆ
 ฉันไม่กล้าหลับตาลง เพราะเสียกายแสงอันริบหรี่ที่กำลังจะดับ
 ไปนั้น ฉันนึกอยู่ที่ทุกลมหายใจเข้าออกว่า สักครู่ฉันก็จะดับ
 และปล่อยให้ฉันตกอยู่ในความมืดมิด

ในที่สุดตะเกียงนั้นก็ทริลง ๆ ฉันเพ่งดูอย่างแน่วแน่
 และของกูสัมฤทธิ์สุดท้ายของแสงนั้น ก็อันที่จะตกอยู่ในความมืด

ฉันจะออกไปด้วยความหวาดกลัว แม้ในคนที่มุกตลก
 บนพมพิภพ ก็ยังคงมแสลงกลัวเหลืออยู่บ้าง แต่ฉันไม่มีเลย
 เลย มีกร ๆ มีคนทำให้ฉันมีสภาพที่คนตายออก

มือและเท้าของฉันเข้าไปหมด ฉันลนถนขึ้นทางแขน
 ออกทั้งสองข้าง เพื่อดำหาทาง ฉันวิ่งไปตามอุโมงค์อื่น
 ตกเขวช่วงหาทางออกไม่ไค้เช่นเขวกับคนบ้า ฉันวิ่งตกลง
 ไปสู่ศูนย์กลางพิภพทุกขณะ เร็วไป ตะโกนไป กรวน
 ตวางไป หินคมเกี่ยวขกร่างกายเป็นยาแผลไปคือออกทาง
 ลมลงแล้วก็ลนออก เลือคไหลแล้วก็ไหลออก และนี่ก็หยุด
 เสมอว่า หัวของฉันจะชนกับสิ่งทกคขวางเจ้าข้าง

ฉันวิ่งมาไค้หลายชั่วโมง จนหมดกำลัง ฉันก็ล้มลง
 ประทับก่าแพงศพคนตาย สิ้นสติในทันที

พอฟื้นขึ้นมาอีก หน้าของฉันเขยงโศกไปควยหน้าตา
 ฉันตกอยู่ในสภาพของคนหมดสติเช่นนานเพียงไรก็ออกไม่ถูก
 ฉันไม่มีเครื่องชอกเวลาอย่างหนึ่งอย่างไค้เลย คงไม่มีไค้
 ในโลกนี้จะเปล้าเปลี่ยวนและถูกละทิ้งอย่างฉันเป็นแน่แท้เกี่ยว ฉัน
 หมดอาลัยเสียแล้ว

ฉันรู้สึกหน้าม้กระเป็นลมอีก ก็พอไค้ขื่นเสียง ๆ หนึ่ง

เสียงนั้นคงควรมีรูปร่างราวกับฟารอง และกักอ้อย ๆ เจียบหายไป
ในส่วนลึกไกลออกไป

เสียงนั้นมาจากไหนกัน ? ฉันเจือทรวงอกตรงทรวง
เฉอะไคยขึ้นซ้ำอีก เวลาล่วงไปของสี่ห้านาที พายใน
อวมกถยงคงเจือยสังกตอ ฉันไม่ไคยขึ้นอะไรเลย แม้แต่
เสียงหัวใจเต้นของตัวเองก็ไม่ไคยขึ้น

ทันไคยนั้น หูของฉันทั้งแนบกับกำแพงทูนแล้ว ก็จับเสียง
คนพูดไคยแล้ว ๆ แต่เสียงนั้นคงไม่ชัด ฟังไม่เป็นศัพท์ และ
หยาบไกลมาก ฉันทรู้สึกสันเทิ่มไปหมดทั้งตัว

ฉันทคิดในใจ "เฮ้ ! ฉันทมีสคพนเพื่อนไปดะมี"

แต่ไม่ใช่ ! เมื่อตั้งใจฟังองฉันท ฉันทก็สามารถไคยขึ้น
ซึกว่าเป็นเสียงคนพูดกันพมพ่า ๆ ต้องมีใครคนหนังกำลังพูด
หยาบ ๆ ฉันทฉานกระเลือกกระสันไปตามกำแพงค้อไปอีก จึง
ไคยขึ้นเสียงนั้นซึกฉันท เป็นเสียงเยา ๆ เป็นท้วงจิ่งหระของคำ
ที่ประหลาดจับความหมายไม่ได้ ฟังดเหมือนใครพูดด้วยเสียง
แหบ ๆ ครึ่งทงหรือสองครึ่งทงฉันทแล้วคำ ๆ หนึ่งซ้ำ ๆ
เป็นน้ำเสียงสแกงความเส้าสลก

คำนั้นหมายความว่าอะไร ? ใครเป็นคนพูด ? ต้องเป็น
ลุงของฉันทหรือฉันทสันณะ ก็เมื่อฉันทสามารถไคยคำพูดของเขา

เขาก็นำเรไ้ ยืนคำพูด ของฉัน ทั่วย ฉันจึงตะโกน ออกไป
สุดเสียง

“ช่วยท้วย! ช่วยท้วย!”

ฉันนั่งสงบขยู่ในความมืด คอยฟังคำท้วย ฟังเสียงถอน
หายใจ แต่ก็ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย เวลาล่วงไปหลายนาที
ฉันก็ไ้คิดใหม่ ฉันคิดว่าเสียงอันแหกแห่งของฉันคงจะไม่ถึง
ไปถึงผู้ร่วมทางของฉันเป็นแน่

“ต้องเป็นดังและอันสั้น” ฉันพูดคนเดียว “จะมีใคร
ที่ไ้ทนมาขยู่ไ้จนพอสักองศาเดียวไม่ได้เช่น

ฉันกระแคงหัวซอก ไ้เลาะไปตามกำแพงจนถึงทแห่ง
หนึ่ง ซึ่งปรากฏว่าเสียงนั้นดังกว่าทอน ฉันไ้ยืนคำท้วย
ไ้ยืนมาแล้วซ้าซอก และมีเสียงดังเหมือนฟ้าคนอง ซึ่งท้ว
ไ้ให้ฉันรู้สึกมีกำลังใจขึ้น

ทันใดนั้น ฉันก็เข้าใจเรื่องราวทั้งหมด การที่เรทำไ้
เขาไ้ยินเสียงของฉันไ้ ฉันจะต้องอำปากพูดให้ซึกกำแพง
เสียงเรไ้ไ้ทงผ่านเข้าไปในคืนไ้

ฉันแนบควเขำซึกกำแพง แล้วซอกเสียงคำเหล่านี้ไ้
ซึกที่ซึกเท่าที่เรสามารถทำไ้

“สูงตเตนบรรชิต”

ฉันเผื่อคอยคำคอยด้วยความกระวนกระวาย ความกัง
 ของเสียงแฉ่นไปไม่ได้ไม่เว้นสัก ความแน่นของอากาศมีก็เพิ่ม
 ความเร็ว แต่กลับเพิ่มความเข้มของเสียงให้ ครั้นเวลา
 ดวงไปส่องตามนาฬิกา ซึ่งกวาวกับเข็มนาฬิกา ฉันก็ไต่ขึ้นท่า
 เหลาน

“ฮักเซด! ฮักเซด! นั่นหลานหรือ?”

“๊ะ ลูกแล้ว!” ฉันตอบ

“หลานเข็มนาฬิกาอยู่ที่ไหน?”

“หลงอยู่ในที่ซงมกที่สุด”

“กระเบื้องของหลานล่ะ?”

“ก็เสียแล้ว!”

“แล้วธารน้ำล่ะ?”

“หายไปไหนก็ไม่รู้!”

“อ๊กเซต หลานเข็ญ ทำไรกล่าไว้!”

“เดี๋ยวก่อน ฉันอีกโรยเกมทนแล้ว ฉันไม่มีกำลังที่จะพูด
แต่ลงพูดกับฉันก่อนไปซี!”

“ทำไรกล่าไว้” ลงพูด “อย่าพูดเลย คอยฟังลงเถอะ
เราโตเที่ยวขึ้นเที่ยวลงตามช่องอุโมงค์ เที่ยวค้นหาทางด้านก็ไม่
พบ ลงคิดถึงหลานเจนนาคาทก หลานวิก! ลงนึกอยู่เล่นมอ
ว่า หลานคงหยุดที่ธารอันต์ เรากลับลงไปอีกและได้ขึ้นบน
ขึ้นด้วย เราคิดว่าหลานคงจะได้ขึ้นเสียงขึ้นของเรา เที่ยวน
ถึงแม้เราพอกันได้ขึ้น ก็เพราะซิมซาคีของเสียงนั้นเอง แต่เรา
แต่ต้องกันไม่ได้ หลานหย่าเพิ่งหมดหวังเสีย อ๊กเซตเข็ญ!

การที่โตขึ้นเสียดๆ พวกมันก็นึกว่าเป็นขอม ยิ่งก็คิดว่าคิดต่อกันไม่
โง่เสียเลย”

ฉันคิดแล้ว คิดอีก ตลอดเวลา ก็นอนจำเป็นจะต้องรู้
ถึงสิ่งสำคัญบางอย่างหนึ่ง ฉันจึงเอาปากซีกกำแพงแล้วพูดว่า
“ลงยังทยหรือ?”

“หลานรัก!” เขาตอบพลายหลังจากที่เวลาล่วงไปหลายวินาที

“เราจะต้องรู้ว่า เราอยู่ทางกันเพียงไรเสียก่อน”

“นั่นยากทีเดียว”

“ลงยังมันาลกาอยู่หรือ?”

“ยังอยู่”

“ก็แล้ว เอาชนะมากซี! เรียกชื่อฉันขึ้น แล้วจกเวลาไว้
ทันที ฉันจะคอยในทันทีที่ไคยีนเสียงของลุง แล้วลุงจะไค
จกเวลาอันแน่นอนที่ไคยีนเสียงคอย”

“เอาละ ครั้งหนึ่งของเวลาที่ไคคอยกัน จะเป็นเวลาที่
เสียงของลุงแล่นไปถึงหลาน”

“ตกลง!”

“หลานเตรียมตัวพร้อมแล้วหรือ?”

“พร้อมแล้ว!”

“ก็แล้ว คอยฟังเถยวณ ลุงจะเรียกชื่อหลานละ!”

ฉันเอาหมอนขกั๊กำแพงหิน และเมื่อไคยีนคำ “ฮักเซต”
ฉันกรวยคอยทันทีว่า “ฮักเซต” แล้วก็คอยฟังผลต่อไป

“สี่สิบ วนาทิ” ลงบอก “ถึงนั้นเสียงกงม้วนมาถึงใน
 เวลาสี่สิบ วนาทิ อควาเร็วของเสียงหนึ่งพจนยสยทุก คอตหนึ่ง
 วนาทิ จึงเป็นสองพจนยสยทุก หรือเกือบสี่ไมล์”

“สี่ ไมล์” ฉนพมพา

“มันฮากเป็นไค้เช่นนั้น ฮักเซต!”

“แต่ฉนระของยชนทางชน หรือเกินทางลงท้อไปละ?”

“ลงเรื่อยไป ลงจะบอกให้หลานรู้ว่าทำไมจึงต้องทำเช่น
 นั้น เราไค้มาถึงที่โล่งแจ้งกว้างขวางเข้าแห่งหนึ่ง ซึ่งมี
 ปากอุมงค์หลายทางมารวมอยู่ที่นั่น อุมงค์หลายเข้าไปหยุดนั้น
 ก็คงทลมาถึงที่นั่นเช่นเดียวกัน ลงเชื่อแน่ว่า อุมงค์เหล่านั้น
 คงแตกแยกออกไปจากถ้าไค้ที่เรา กำลังอยู่ในบ้าน ลูกชน
 เดินทางท้อไปเด็ก ถ้าจำเป็นก็กลานไปบ้าง หรือปล่อยควัว
 ให้ลงลงตามทางลาคบ้าง แล้วหลานจะพบเรากว่าถึงคชยหุ้

นะ ปล่อยให้ทางนี้ เกินหน้าคือไปเกิด หลาน เกินหน้า!"

คำพูดเหล่านั้นโดนนิ้วตัวใหม่มาโดน

"สวัสดิ์ ดง" ฉับร้องตอบ "ฉับไปละ เมื่อฉับจาก
 หนีไปแล้ว พวกเราจะสนทนากับไม่ได้ชื่อ ฉาดละ!"

"จนกว่าเราจะโคกพอกันใหม่ละ อักเช็ด"

เหล่านั้นเป็นคำพูดซึ่งฉับได้ยินเป็นครั้งแรก

การสนทนาโคกขอยอันประหลาด ระหว่างทางไกลเกือบ
 สี่ไมล์พวยในเปลวโลก โคกสนสกลดงคำขอยอันแห่งความหวัง
 ฉับชอบคุณพระ ซึ่งโคกซึ่งคนให้ฉับด้วยความมกไปดังซุกซึ่งเรา
 ไซ้เสียงคึกคักกันโค

ฉับลุกขึ้นแล้วก็ออกเดิน หรือเรียกว่าความระดุกกว่า
 ทางคอบนลาดชันมาก ฉับปล่อยตัวให้เลื่อนไถลลงไป ในไม่
 ช้าความเร็วของการที่เลื่อนไถลลงไยนั้นก็ยิ่งเพิ่มจนทุกที จน

ฉันเสียหลักล้มลง
ฉันไม่มีกำลังพอจะขยับเพอซ่งถาม

ให้ทุกข์ทุกข์กับที่ใดเสียแล้ว

ทันทีนั้น ฉันก้าวเท้าพลาด แล้วรู้สึกวาทนลม

ถลึงไปหลายทอด แล้วกะแทกเข่ากับแรงที่นอนซมออกมาจาก

กำแพงอ้อมงศ์หลายครั้ง หัวชนเข่ากับแรงที่ชนแหลมคม

ก็ออกมาฉีกฉีก

ทะเลเตนบรอก

เมื่อฉันได้สติ ก็รู้สึกความอ่อนช้อยนงนุชฝ่าเท้าต่างๆ ในที่
ซึ่งผมแสงสลัวๆ ลงนั่งเฝ้าดูหน้าฉันหยั่งว่า ฉันระงับกรรมชีวิตหรือ
ไม่ ขณะแรกก็ฉันระงับลมหายใจ เขาก็จับมือฉันไปกุมไว้
ครั้นเห็นฉันล้มคว่ำ เขาก็ร้องอุทานด้วยความรักใจ

“รอกแล้ว! รอกแล้ว! เพราะเหตุที่ไม่ตาย?”

“จ้ะ” ฉันตอบด้วยเสียงแผ่วเบา

“หลานเอ๊ย!” ลงพูดกลางกอดฉันไว้ “หลานพัน
อันกรวยแล้ว”

ฉันรู้สึกชายซึ่งในน้ำเสียง และกิริยาท่าทางของลุง
เป็นอันมาก

ขณะนั้นฉันสำเภาใกล้ เขาเห็นลุงก้มมองฉันอยู่ ฉันอ้าปาก
กล่าวได้ว่า สายตาของฉันส่องประกายความรักใจยิ่ง

“สวัสดิ์” เขาพูด

“สวัสดิ์” ฉันดีใจ ฉันพึมพำ “สวัสดิ์” ลุง ไปรอกบอก
ฉันหน่อยเถิดว่า เราอยู่ที่ไหนกัน?”

“พี่นี่เด็ก ลูกเขย ระวังพี่นะ วันไหนหลานของพี่จะมาเยอะ
มาก คงใช้จัดการเอาค่าพินัยผลท้าวของหลานไว้แล้ว เวลานี้
ยังไม่ควรจะได้รับความกระทบกระเทือน นอกหลยเสียเด็ก พี่งั้น
หลานจะได้ฟังเรื่องราวทั้งหมด”

“แต่ขอคืนพี่ขยเด็กว่า ขณะนี้เป็นเวลาอะไร?” ฉันทัก

“23.00 นาลึก วันอาทิตย์ 9 สิงหาคม หลานคือ
ไม่ตามอะไรมากไปกว่านี้ ระวังจะตรงกับ 10”

ฉันทอนพี่เลี้ยง ๆ หนึ่งตนด้วยตัวเอง ทั้ง ๆ ที่ยังไม่
หยากหลับ

วันต่อมา เมื่อคืนนั้นนอนแล้ว คืนที่หลับขมของไปกระซิบ ๆ
กันของฉันทไธสำห่มหนา ๆ หลายคน อยู่ชั้นกัน ๆ ๆ ฉันทอน
กุ่มเป็นซอกดำ มีหินขอยงาม ๆ หอยลงมา พันเบองล่าง
เป็นชายละเขียดสีขาว มีแสงส่ว ๆ พายใดำ ที่จริงเราไม่ไธ
ยกยไฟหรือตะเกียงเลย ถึงกระนั้น แสงประหลาดก็ดูเหมือนว่า
ส่องเข้ามาจากบ้านนอกทางป่าดงด้านคย ๆ ฉันทไธยืนเสียงซนิก
หนึ่งทั้งเบา ๆ สม่่าเสมออีกกว่า ฟังก็คล้ายเสียงคลื่นกระทบฝั่ง
นาน ๆ ก็มีกระสุนมิโฮยเข้ามากระทุ้ง

ฉันทยังลงใจว่า ฉันทันทรอฉันทนไป หรือลมของของฉันท
ไธกระซิบกระเมตกกยอะไรเข้า ถอนก็ตกหลยในสภาพนี้ ึ่งทำให้

ฉันมีสติปัญญาเหมือนคนอื่น คนแพ้ แต่อย่างไรก็ตามและทุกของฉัน
ก็คงจะไม่มีผิดพลาดไปไหนเป็นแน่

“นี่เป็นแสงสว่างในตอนกลางวันนี่นา” ฉันคิดอยู่ในใจ
“แสงนี้คงต้องลอคเข้ามาทางรอยแยกของกำแพงหิน ทั้งยัง
ไต่ขึ้นเสียงคลื่นกระทบหาด และมีเสียงลมพัดซอกกิ่งไม้ สิ่งเหล่านี้
ลงฉันหรือเปล่า? เราได้กลับขึ้นมาสู่ผิวโลกแล้วหรือ? หรือว่า
ลงของฉันได้เลิกมีการเดินทางสำรวจเสียแล้วหรือ? หรือว่า
เขาได้ทำการสำรวจจนสำเร็จครบความประสงค์แล้ว?” ขณะที่
ฉันพยายามคอยขย้อหาเหล่านี้หู่ ก็พอส่องเห็นเข้ามา

“สวัสดี อักเซล” เขาพูดอย่างร่าเริง “ลงเชื่อว่า
หลานกรุงรัฐสักสหายชน”

“ฉันสหายก็แล้ว” ฉันพูด แล้วลุกขึ้นนั่ง

“คุณจะเป็นเช่นนั้น เพราะหลานนอนหลับสนิท ชันส์
และลงผลักดันเข้าอาคารของหลาน และ เห็นว่าสหายจีนมาก
ชันส์ได้ใช้ยาของชาวไลซแดนส์ ซึ่งเขาได้สรรพคน ของมันก็
ทำที่ยาคแผลของหลาน ยาก็ช่วยรักษาแผลให้หายเร็วขึ้นอย่าง
ประหลาด”

ขณะที่พูด ดังก็จับแวงเคียวมหาอาหารให้ ฉันกินด้วย
ความหิว ทั้ง ๆ ที่ลงแนะนำให้กินแค่พอสมควร ในขณะที่ยกมัน

ฉันก็ไต่ซึกไล่โลเลเลียงลึงค่าง ๆ ที่ฉันไต่ผ่านมาจนกระทั่งฉันไม่รู้ สึก
ควี่ ซึ่งเขาก็รีบตอบให้ชายทันอกทันใจ

ขคนฉันรู้แล้วว่า ที่ซึ่งฉันไต่ตกลงมานั้น ชนเกษมคง
ไต่ฉาก ฉันก็ตกลงมาพร้อมกบก่อนหินไทรน้อย แม้มันเล็ก
ก็สก ก็มาชนากพอที่จะทิ่มควมฉันให้ขยับไปไต่ที่เกี่ยว ฉันกลง
ลงมายังก้นเขมวงค์ครั้งที่สองคอยหุ่ยพอก ฉันสลบไสล และเลื้อย
อวยไปทั้งตัว

“ลุงประหลาดใจ” ลุงพุก “ที่หลานรอกมาได้ แค่นี้
ระวังอย่าให้เราหลงทางกันอีกเลย เพราะเราอาจไม่มีโอกาส
ไต่พืดกันอีกต่อไป”

ลุงพุกเข้มน้อยอมสแกงว่าการเดินทางยังไม่ สุกสัน ฉัน
ล้มตาโพล่งด้วยความพิศวง ซึ่งทำให้ลุงสงสัยและถามว่า

“เป็นอะไรไปหรือ อักเซต?”

ฉันพยายามถามลุงสักข้อหนึ่ง ลุงบอกว่าคุณปลอกภัย
แล้ว “ใช่ไหม?”

“ข้อนั้นไม่ต้องสงสัย”

“แขนขาของฉันไม่เป็นอะไรเลยหรือ?”

“แน่นอน”

“แล้วหัวข้อ (ฉันนะ) ?”

“นอกจากพักห้าสัปดาห์แรก อื่นๆ ก็เป็นปกติ”

“แต่อย่างไรก็ดี ฉันคิดว่าสมองของฉันคงพิการไปแล้ว”

“พิการไปแล้วจริง ๆ หรือ?”

“จะ... ฉันเรายังไม่กลัวยังไงในโลกอีกหรือ?”

“ยัง”

“อ้าว! ถ้าเช่นนั้น สมองของฉันก็คงฟื้นเพื่อนเป็นแน่ เพราะฉันเห็นแสงตะวัน ได้ยินเสียงลมพัด และได้ยินเสียงคลื่นในทะเลด้วย”

“เฮ้! ทมกเท่านั้นเองละหรือ?”

“ไปรทบอกให้ฉันรู้หน่อยเถอะ”

“ลุงจะไม่บอกอะไรละ เพราะ มันเหลือที่จะอธิบายได้ แล้วหลานจะได้เห็นเอง และเรเช็กรังว่า ความรู้ทางภูมิวิทยานั้น เรายังจะต้องลึกสาธึกมากนัก”

“ถ้าเช่นนั้น เราออกไปข้างนอกดีกว่ากันเถิด” ฉันพูด แล้วลุกขึ้นยืนในทันที

“ไม่ได้ อภิเชต ไม่ได้ ฤดูกาลในทักกลางแจ้งจะทำให้ หลอนไม่สบายไปอีก”

“เฮ้! ทักกลางแจ้งหรือ?”

“ถูกแล้ว พักกลางวัน สวมคอนข้างแรงจึก ลงไม้ทองการ
ให้หลานไปตากก็ลมเลย”

“แต่ฉันหยากให้ลงมันใจว่าฉันสบายเป็นปรกติแล้ว”

“อกใจไว้ก่อนเด็กหลานเอ๊ย ถ้าเจ็บป่วยลงไปจะเป็นภาระ
ยุ่งยากแก่เราทุกคน และเราไม่ควรจะให้เสียเวลา เน้นเข้าไปอีก
เพราะทางที่จะต้องข้ามน้ำอากาศไกลโหดอยู่”

“ข้ามน้ำด้วยหรือ?”

“ถูกแล้ว พักผ่อนเสียอีกวันหนึ่งก่อน พรุ่งนี้เราจะลงเรือ
ข้ามฟากไป”

“ลงเรือหรือ?”

“คำนี้ทำให้ฉันสับสน

อะไรกันนี้! ลงเรือ มีแม่น้ำ มีทะเลสาบ หรือมีทะเล
เพื่อไปมาสะดวกหรือ? นี่มีเรือมาออกเทียบท่าในสมทได้พิภพ
ด้วยหรือ?

ความ ประหลาดใจ ของ ฉัน มี มาก มาย เหลือ เกิน ลง
พยายามที่จะทำให้ฉันสงบลง แต่ก็ไร้ผล เมื่อเขาเห็นว่าความ
กระวนกระวายของฉันมีมาก จนอาจจะเป็นอันตรายแก่ฉัน ยิ่งกว่า
ที่จะรอไว้สักวันหนึ่ง เขาจึงไม่ชักชวนต่อไปอีก ฉันรีบแก่ตัว

ไทยเร็ว และเพื่อระวังรักษาตัวเป็นพิเศษ หันไปใช้ผ้าขนสัตว์
หนาฉนวนกันลมคลุมตัวไปด้วย แล้วดีคืนชกจากถ้ำ

ครึ่งแรมคืนมองไม่เห็นอะไรเลย เพราะสายตายังไม่คุ้น
กับแสงสว่าง ฉนวนห่อคลุมตัวดำทึบ เมื่อลืมตาขึ้นแล้ว ฉนวนรู้สึก
ค่อนข้างงอ แล้วก็เกิดความรู้สึกสงสัย

“เฮ้! ทูต!” หันตะโกนออกมา

“ถูกแล้ว” ดังพูด “ทะเลเกินมรอก ลงยึดมือใน
หมวกดีกว่า ไม่มีคนเดิน เรือคนโตยราถน่าจะโตแฉงกับลงใน
เกาะที่โตสาหร่ายพอกเล่น หรือในลักษณะที่เรียกชื่อเล่นตาม
ชื่อของลง

หญิงไทยซึ่งเป็นคนทางของทะเลสาบ หรือมหาสมุทร
ใต้พลาพน ทอดเหยียดไปไกลถึงสี่กสายตา มีทะเลเป็นทากขาว
เหลืองขรรมลึกลับตายทองคำ ทยอยลงที่ละน้อยจนถึระดับน้ำ
ที่เป็นระลอก วงมากระทบฝั่งห้วยเรื่อย ๆ ชายหาด มีเปลือกหอย
เล็ก ๆ ห้วยเกล็ดชอนกลาก คลื่นโถมกระแทกที่ฝั่งกระทมห้วยใน
ขาวฉวมเว้งว้าง ทกขณะ ฝอยนำชัศกระเซ็น ตามลมมา ค้องหน้า
ของฉนม

บนฝั่งยังมีทะเลเขาสาบดังตลกทะเลที่ฉนมนี้ หวังจากชาย
กตมชนไปปรอดมานทกรวยฟัก มีเรือหินมัทมาเป็นทิวแถวโค้ง

ไปตามฝั่ง ทั้งสองตรงทางสุดก็จะประมาณได้ ข้างใดก็ยื่น
ลงมาปะทะกันแนวคลื่น กลายเป็นคลื่นลมน้อยใหญ่ เพราะอำนาจ
ของแรงตลกดันทุกระลอกคลื่นลงหยุ่เป็นน้ำ ไกลลึบชอกไปเบื้องหน้า
มีทิวไร่นาขึ้นกันห้อย มีเมฆลอยห้อยเบื้องเหนือเป็นฉากหลัง

ภูมิภาคแห่งนี้เป็นมหาสมุทรจริงๆ มีผืนทะเลสูงๆ ต่ำๆ
หย่างบนพื้นโลก แต่เปล่าเปลี่ยว และเงียบเหงามากทีเดียว

การที่ฉันสามารถมองเห็นทิวทัศน์ของทะเลไกลไกล ก็เนื่อง
จากแสงสว่างอันประหลาดซึ่งฉายแจ่มกระจ่าง แลเห็นได้แม้แต่
สิ่งเล็กๆ ที่สุด มีไฮโซเป็นแสงของดวงอาทิตย์ ซึ่งมีลำเป็นประกาย
ลลกลไล หรือมีไฮโซแสงนวลของดวงจันทร์นั้น ๆ การส่องสว่างของ
แสงนี้กระจายกวาดไปประกายระยิบระยับ มีความกระจ่างแจ่ม
ขาวโพลน สุนหภูมิท่า และสว่างนวลลลกลไลกว่าแสงจันทร์ เหล่านี้
ส่องให้เห็นว่า เป็นแสงที่เกิดจากไฟฟ้าแท้ ๆ

เมื่อขยับขึ้นไป ท่านจะเรียกว่าท้องฟ้าก็ได้ คุกกลาง
เกล็ดขนนกด้วยกันเมฆมาเลือนลอยไป และนลกลเปลี่ยนม้วนไต่
ไต่กันแลกรัน ซึ่งวนหนึ่งคงกลั่นตัวเป็นหยกน้ำ แล้วตกลงมา
เป็นท่าฝน แต่ขณะนี้อากาศกำลังปลงชกไปวังแจ่มใส และฉัน
ไม่มีเหตุผละอินใดที่จะเสียดายในถาวร ฟ้าชอก ฟัน จากท่ามิด นั้น มา

ลงไปเกี่ยวกับความประหลาดมาก่อนแล้ว จึงมีได้สภาวะความ
พิสดารเลย

"คุณรู้สึกความของแรงพิชิตที่กระเด็นเล่นไกล ๆ แลมันได้
ไหม?" ลงตาม

"ได้" ฉันตอบ "ฉันไม่ต้องการทำอะไรมากกว่านี้เลย."

"ก็แล้ว เกาะแขนลงเจ้าซี เราเดินไปทามฝั่งอันตกเกี่ยว
นั่นแหละ"

ฉันรีบตกลงความทันที ครั้นแล้วเราก็เริ่ม ออกเดินไป
ตามฝั่งทะเลที่โคกพิชิตใหม่ ทางซ้ายมือมีกองหินสูงชัน ซ้อนต่อ
ทอดกันขึ้นไปเป็นดงมดมาสง่างาม ความค้ำข้างเขียงกลางมี
น้ำตกน้อยสายไม่ถ้วน หลังไหลซาซ่านลงสู่ลำธาร มีไอน้ำเป็น
วงมีสีราว ๆ ลอยขึ้นเป็นแห่ง ๆ ทัศนียภาพที่งดงามทิวทัศน์
หิน ลมแรงให้รู้ว่าเป็นพายุร้อน และมีธารเล็ก ๆ ไหลเอื่อย ๆ
ลงตามตลิ่งเขาสูงแอ่งกลางเขียงกลาง

ในชั้นภาคารเหล่านี้ ฉันนั่งถึงสหายอันซื่อสัตย์ของเรา คือ
ซาร์ฮันส์ ซึ่งได้ไหลลงสู่ท้องทะเลด้วยความสงบ ราวกับว่า
มันไม่ได้ทำอะไรเลยนับแต่โลกอุบัติมา

"เพราะต้องจากซาร์ฮันส์ ไปเสียแล้ว" ฉันพูดพลาง
ถอนใจ

“ฮะ!” ลากวาทะพูด “จะเป็นอารยันส์หรืออารอะไร
ก็ช่างเป็นไร มันเกี่ยวอะไรด้วยล่ะ?”

ฉันคิดว่าคำตอบของลุงค่อนข้างระชาความกตัญญูไปสัก
หน่อย แต่ในขณะที่ความสนใจของฉันกำลังเพ่งเล็งอยู่กับสิ่งหนึ่ง
ซึ่งไม่คิดว่าอะไรที่เห็น สิ่งนั้นคือ ย่าสูงที่รอยแหลมเบื้องหน้าเรา
ห่างออกไปราวห้าร้อยก้าว ย่านั้นมันไม่สูงขนาดปานกลาง
รูปคล้ายรีมี มีเส้นขอบคางลักษณะเรขาคณิตอย่างเกินซัด อก
เหมือนว่า กระแสลมมีไว้ ทำให้โย ของ มัน สั่นสั่นเหมือนหยางไรเลย
แม้แต่มีพายุก ก็มันก็ไม่โอนเอนโยมา มันเหมือนยกต้นไม้ที่
กลายเป็นหินไปแล้ว

ฉันเร่งฝีเท้าเร็วขึ้นจนเข้าไปใกล้ และได้ร้องคุยกับมัน
ประหลาดเหล่านั้นเป็นเวลาสั้นๆ ลุงก็ออกชื่อให้ฉันรู้ -

“ต้นไม้เหล่านี้ไม่ใช่ชื่อในไกลอะไรเลย ย่าเห็นนั่นเอง”

ฉันรู้สึกเพลย์เล็กน้อย จึงนั่งลงที่ปลายแหลมซึ่งมีกลิ่นซัด
หู่แห่เท้าของฉัน จากที่ซึ่งฉันนั่งอยู่นี้ อาจมองเห็นภูมิประเทศ
ของฮาล ซึ่งเกิดขึ้นเพราะความโค้งของฝั่งทะเล ในเชิงฮ่าว
มีท่อนลมเหมาะที่จะใช้เป็นที่เรือได้ น้ำทะเลในที่นั้นสงบเรียบร้อย
พ้นจากกระแสลม เรือใบขนาดใหญ่และขนาดเล็ก ๆ อาจทอด

สมของคหุไ้ล็กสองสามตำ ฉันทษาการเห็นเรือล็กลำหนึ่งใช้
ใบเค็มที่ แล่นออกากท่าลู่ทองทะเลคามกระแสดมไคยงัก

แค่แล้ว ความคึกเช่นนี้ก็ เลื่อนหาย จาก สมองไปไคยเร็ว
เราเท่านั้นเอง ทมิ ชวคหุไ้ใน มหาสมทไ้พิภพนี้ ท่ามกลาง
กระแสดมที่พักกระโศก มาไคยแรง ครึ่งหนึ่ง ๆ นั้น ความเจียยัก
แผ่สำนหุ้เหมือไซคหินเหล่านั้ ยังมีมากไปกว่าในทะเลชายเสี่ยอึก
ความเจียยสรักไ้แค่ครอข้งาไปทั่วผิวพื้นมหาสมท ฉันทษายาม
เพ่งมองผ่านทมอกข้งลอชหุ้ในระยะไกล เพือไ้ทอดเห็นชอฟ้า
อันล็กดลยเยื้องหนาโนน ชอคองทวง ๆ ขงเกกชอนพรอหมกันไ้
สมองของฉันท ทเลนจะไปสู่นสคตงทไ้ไหน ? ทเลนจะพาไปสูท
ไคย้าง ? เราจะไ้ไม่เห็นฉ้งทวงข้งาม้างเลยทไ้เกยวทอช ?

พวยหล้งทไ้ไ้เฝ้ามองศภาพอนนำพิสวงเหล่านั้เป็นเวลาดึง
ง ช่วโมงแล้ว ไรฉันทากันเกินกถัยคามชายหากเจ้าสุดำ ฉันท
หล้งไป ทง ๆ ทความคึกเกยวทอชเรอข้งระหลากเหล่านั้ยงวน
เวียนหุ้ในสมอง

วันค่อมา เมอฉันทนชอน รู้ล็กว่าสชายเป็นปรกคิจง ๆ แล้ว
แลล็กคิดว่าถ้าไคชายนาสคิกรงหนึ่ง คงจะทาไ้สคชอนชอน จงไ้
ล้งแซ่ช่วหุ้ในน้ำแห่ง ทะเลกลาง พิลพราวสองสามนาทไ้ โนนันภา

ทลตงหลาย ฉนเห็นวากเลน แลละสมควนทลตงทระ ไรวย ซอว
 ปรนทเลกลงพิภพ

ฉนถลยมากินอาหารเข้ทหยางเชเรทอวย ฉนส้ทาทนวก
 ปรนพอกรวี แลละเนองจากมนามไฟพรอม เข้างสำมาดปร่ง
 อาหารไคแปลกจากทไคเคยกินซ้ว ๆ กนเรอຍมา ฉนส้ซงกาทพ
 มาไฟเร้าหลายถวย ฉนไมเคยไคคมากาทพทมรสคอมชวณคม
 เซนเนแลย

“ฉนเนนากาลังระชนหญ่แลว” ลงพท “เรากองไมคดาก
 เวลาชอเวรทระสังเกศยวากตการณ ฉนระเกกชน

“ซะไรกน กระแสน้ำไหลทริช?” ฉนถวมก้วยความ
 สงสัย

“ไมคองสงสัยละ”

เวาเดินมาถงชายทากชาย แลเห็นคลนทาลังทวมชาย
 ทากเข้มาททท

“น้กาลังไหลชนเนนชน” ฉนพท

“ถกแลว อักเวด ทลนระสมกตริคจากพองคณทเลวณ
 วนากเลไหลชนแลวทอยานอยสยพท

“ปรทลทกจิง ๆ”

“เข้ล่าวเลย มนเป็นชองฉนทานนชอง”

“ลองว่าอย่างไรก็ได้ถ้าใจชอบ แต่มัน เป็นของ
 ประหลาดสำหรับฉัน ฉันแทบไม่เชื่อสายตาของตนเอง แต่ลอง
 วางแผนการไว้อย่างไร? ลองขังไม้เท้าไว้ที่ระกอบ้านลู่วิ่งโลก
 ไม่ใช่หรือ?”

“กลัวยุ? นึกอะไรเช่นนั้น! ตรงกันข้ามก็เกี้ยว เรา
 กำลังจะเดินทางต่อไป เพราะ ครั้นที่แรกมาจนบัดนี้ ตลอดทุก
 หย่างก็เรียบร้อยดี”

“ลองเช่นนั้น ฉันก็ยังไม่มองไม่เห็นว่าคุณจะลงไม้เท้ากับ
 ไม้เท้าอย่างไร?”

“ลองไม้เท้าหมายความว่า เราจะโกหกเอาหรือถึงลงไม้
 แต่ความทาสทุกทั้งหลาย ก็ไม่ค้างอะไรกับทะเลสาบ เพราะ
 ย่อมมี แผ่นดิน ล้อมห่อ ฉะนั้น ทะเลสาบก็พิศพลแห่งนี้ ย่อม
 ล้อมล้อมด้วยหินสีลาแดงหย่างไม้ทองแดงสี”

“ฉันก็ไม่สงสัยเลยในข้อนี้”

“ก็ละ! ลองเช่นนั้น ลองก็เช่นนั้นว่า เราคงจะพบดาวอม?”

“อีกทางฝั่งตรงข้าม”

“ลองคิดว่าทะเลกว้างยาวสักเท่าไร?”

“ราวหนึ่งไมล์”

“อ้อ!” ฉันทูทาน และคิดว่ากำรคำนวณครั้งนั้นคงไม่ไ้
ผลถูกต้อง

“เราต้องออกทะเลพ่วงัน ทั้งนั้นเราจึงไม่มีเวลาพอที่จะอยู่
ต่อไป”

ฉันทูทานมองหาเรือ ซึ่งจะเป็นพาหนะของเราด้วยอาการ
ไม่เต็มใจ

“เราต้องลงเรือ” ฉันทูทาน “แต่เราจะไปเรืออะไรกัน?”

“ไม่ใช่ลงเรือคอก อีกรเซด แต่ลงแพทแชนแรงทนทาน
ทางหาก”

“แพ” ฉันทูทาน “แต่การที่จะลงแพหรือเรือนั้น ก็
เป็นไปได้ไหมเช่นเดียวกัน ฉันทูทานไม่เห็น.....”

“หลานยังไม่เห็น อีกรเซด แต่ถ้าฟังต่อไป หลานก็จะ
ได้ยิน”

“เอ๊ะ! ได้ยินอะไร?”

“ได้ยินจริงๆ ฟังซิ เสียงคลื่นกำลังคอกอยู่นั้น จะบอก
ให้หลานรู้ว่าฉันกำลังทำงานอยู่แล้ว”

“ท่านแพหรือ?”

“ทำงานนั่นแหละ”

“อะไรกัน? ชันส์ใช้ขวานของเขาโค่นต้นไม้ไว้พร้อม
แล้วเช่นนั้นหรือ?”

“ต้นไม้โค่นไว้เรียบร้อยแล้ว เราไปคุยชันส์ทำแพ
กันเถิด”

เมื่อเดินมาราวสิบห้านาที ก็ถึงอีกบ้านหนึ่งของแหลม
ซึ่งเป็นอู่เล็ก ๆ ฉันแลเห็นชันส์กำลังทำงานอยู่ ฉันท้วงเขา
ไปอีกสองสามก้าว ก็เข้าไปนอนอยู่ข้างตัวเขา และรู้สึกประหลาด
ใจยิ่งนัก ฉันได้แลเห็นแพซึ่งต่อเล็กไปแล้วครึ่งหนึ่งหยุดบนทาก
ชาย แพนทำควยซึ่ง ทัมเนอไม้คอนข้างแปลกกว่าฉันค
ส่วนประตอขยต่าง ๆ วางเรียงรายหยุดบนพื้นชาย มีไม้เป็นจำนวน
มาก พอที่จะสร้างกองทัพเรือได้ทีเดียว

“ลง นั่นไม้อะไรกัน?”

“เช่นไม้จำพวกสนทชอยซนในภาคเหนือ ไม่เหลวน
แข็งคล้ายหินด้วยปฏิกิริยาของน้ำเค็ม”

“เช่นไปไหนหรือ?”

“แน่นอน มันเช่นพวกไม้ที่กลายเป็นถ่านหินได้”

“ถ้าเช่นนั้น มันคงแข็งเหมือนหิน และคงไม่ลอย
น้ำด้วย”

“ บางทีก็เป็นเช่นนั้น มิใช่หลายชนิดที่กลายเป็น ถ่านหิน
 ชนิดแท้จริง ” แต่ บางชนิดเช่นไม้เถล่าน เช่นหินไปเพียง
 ขางส่วนเท่านั้น ภูเขา ” ลุงพุกปลางโยนไม้ธนูมีค่าขึ้นหนึ่งลง
 ไปในน้ำ

ไม้ธนูนั้นรมน้ำหายลงไปครึ่งหนึ่ง แล้วกลับไหลขึ้นลอย
 กระพือม ๆ ทยุ่เหนือคลื่น

“ เชือหรือยังล่ะ ? ” ลุงถาม

“ ฉันเห็นว่า เป็นของที่ไม่น่าเชื่อเลย ”

ขายวันรุ่งขึ้น การก่อสร้างที่สำเร็จลง น่าขอบใจใน
 ความสามาถ ของผู้นำทาง ของเราขึงนัก แพนยาวลือฟุค
 กว้างห้าฟุค ผูกด้วยเชือกเส้นโต เป็นแพทแขงแรงทนทาน
 และ เมือ ลอยปล่อย ลงน้ำ แพก็ ลอยนิ่ง ทยุ่บน ฟันน้ำ ของทะเล
 ลึกเกินชวอก

ข้ามทะเลไทย

เช้าวันที่ 18 สิงหาคม เราค้นแค้นมก - การเดินทาง
 คราวนี้ เราอาศัยยานพาหนะชนิดใหม่ ซึ่งสร้างขึ้นโดยรวดเร็ว
 และง่าย ๆ เราใช้ไม้สองท่อนผูกคอกันทำเสาโย ออกท่อนหนึ่ง
 สำหรับขึงโย และใช้ผ้าห่มขึงส่วคอกันเป็นโย ส่วนประกอຍ
 ของเรามีเพียงเท่านั้น เรามีเชือกห้อยมากมาย ดังนั้นเราจึงใช้
 มีดแพให้แน่นและแรงโย

ครั้นเวลา 6.00 น. สาคกรารยัลเคนยรชค ก็ให้
 สัตว์ลงแพ เราช่วยกันขนสิ่งของ หีบห่อ เครื่องของของ
 วิชาสาคร ฮาวอ และน้ำจืด ลงขึ้นทุกแพ

ชั้นสี่ก้าวทางเสียดคเขาอันหนึ่ง ส้าทรวโยไซยงคยให้แพไป
 ตามทลัทพงประสงค ชั้นสี่ถอทางเสียดเอง ฉนปล่อยเชือกผูกแพ
 ทยคไวภยผง ซกโยชน ครนแล้วเราก้ออกห่างจากฝั่งโดยเร็ว

เมื่อเราไ้้ออกพ้นท่าไปแล้ว สาคกรารยัลเคนยรชค ซึ่ง
 พรวงในการทงซอทางภมึสาคร ก็ประสงคระคองซอทาเรอนนชค
 เขาแนะซอหลายซอรวมทงซอฉนทวย

“ฉันอยากจะแนะนำให้ลุงไล่ชื่อออกจอกัน จะไล่ไหม?”

“ชื่ออะไรล่ะ?”

“กรวยเบน เขียนไว้นบนแผนที่ว่า ป๋อครวยเบน จะนำฟังก์ว่า”

“เฮลละ ตกกลงเรียก ป๋อครวยเบน”

ทั้งนั้นนางสาวกรวยเบน ลูกขอมขิมของลุง ผู้ซึ่งฉันรักจึงได้มีส่วนร่วมในความสำคัญแห่งการสำรวจทางครั้งนี้ด้วย

มีลมอ่อน ๆ พัดมาจากทิศตะวันออกเฉียงเหนือ เราแล่นโยโยไต่เร็วมาก เมื่อแล่นไปไต่ชั่วโมงหนึ่งแล้ว ลุงก็คำนวณความเร็ว แล้วพูดว่า

“ถ้าเรายังคงไต่ไต่ในอัตราเร็วเช่นนั้น ในเวลาสี่สิบสี่ชั่วโมง เราจะเดินทางไต่ถึงเก้าสิบลีตเป็นหย่างน้อย และไม่ช้าก็จะถึงฝั่งข้างโน้น”

ฉันไม่ทขยว่าจะไร แต่เดินไปยื่นทขยคอนหัวแพ่ ภาพทะเลอันข้างกว้างปรากฏทขยเบื้องหน้า ทมออกกลุ่มโต ๆ ลอยผ่านไปเห็นซพหน้าไต่เร็ว ทำให้เห็นเงาครม วิสขอนนวนเปล่งของไฟฟ้าเป็นประกายแววววย สทอนจนตามผอยหน้า ทนขย ทั้งนขย้าง ทำให้ส้วางเป็นค้วง ๆ ทขยข้าง ๆ แพรของเรา ในไม่ช้าเราก็กแล่นลขยแผ่นคินไป ถ้าปราสจากฟองคลื่นทขยค้แตกกระจาย

บนทางข้างหลังแพเราแล้ว ฉันแทบจะเชื่อนั่นได้ว่า แพของเรา
นั้นมิใช่แค่ก้อนไผ่เลย

ตกท้าย สภาพความสว่างของอากาศ มิได้ลดน้อยลง
เลย เราแทบจะเชื่อนั่นได้ว่า ปรากฏการณ์เช่นนั้นเป็นเหตุบังเอิญตลอดวัน
ตลอดคืน

พอกินอาหารค่ำแล้วก็แล้ว ฉันนอนลงที่โคนเสาไผ่ ในไม้
ซ้ากที่ล้นผอโย - และฉันถึงแก่ถึงเพลกเพลนตลอดเวลา

ฉันฝันถึงเหมือนรูปหุ่นหูกที่ฉันยังคอยทางเสีย ปล่อยให้
แพล่องลอยไปตามกระแสน้ำ ไผ่ก็ยังไม่ค่อยถึงท้าย

วันศุกร์ที่ 14 สิงหาคม ลมพัดมาจากทิศตะวันออก
เฉียงเหนือ แผลงไปไต่เร็วมาก และแล่นเป็นทางตรงก็ เรา
ออกห่างจากฝั่งมาเก้าสิบไมล์แล้ว มิได้พยับประดังไต้เลย ถ้าตั้ง
แห่งแสงสว่างก็มีไต้เปลวเปลี่ยนแปลง อากาศสบายก็ เมฆลอยสูง
ก็เห็นสีเงิน เทอร์โมมิเตอร์บอกระดับ 32°

เมื่อตอนเที่ยงวัน ฉันส่งลูกเข้กเข้าก็ขยับปลายเชือกเส้นหนึ่ง
และเอาเชือกนั้นผูกเข้า แล้วหย่อนลงไปใต้น้ำ ล่องไป
แล้วถึงสองชั่วโมงก็ยังไม่ขยับอะไรไต้เลย ถ้าเช่นนั้นไม่นาน
เหล่านี้ก็คงไม่มีปลาอยู่เลย แต่ไม่แน่แท้ เพราะมีสิ่งหนึ่งกำลัง
กำลังเชือกอยู่แล้ว ฉันส่งสาวเชือกเข้ามา มีปลาเล็กเข้กมาตัวหนึ่ง

ปลาควนมีลักษณะตัวแบน หัวกลม ขนหลังมีเก็ดแข็ง
ไม่มีตา ไม่มีฟัน และไม่มีหาง

“ปลาแปลก อะไร อย่างนี้” ฉันทวีรัง ค้วยความ ประ
หลากใจ

สาครารายพิจารณาปลาประหลาดคนหุ่ยครู่หนึ่ง แล้ว
พูดว่า

“ถูกละ เป็นปลาชนิดที่สูญพันธุ์ ไปจากท้องทะเลบนผิว
โลกนานมาแล้ว เป็นปลาชนิดเดียวกับที่หลาน เคยเห็น ซาก
ของมันในพิพิธภัณฑ์นั้นแหละ มันเป็นสัตว์ในยุคดึกดำบรรพ์”

“อะไรกัน” ฉันทวีรังค้วยความแปลกใจ “เราจับได้ปลา
เป็น ๆ ซึ่งสูญพันธุ์ ไปจากผิวโลกนี้ แล้วมันคงวิเศษกว่าคนอื่น?”

“เราจับได้ แล้วจริงๆ” สาคราราย คอยค้วยนาเสียง
เบิกบาน “ปลาได้พิภพเหล่านี้ แปลกกว่าปลา ซึ่งมีชีวิตอยู่บน
ผิวโลกนะ มันมากที่เดียว การที่จับปลาในยุคดึกดำบรรพ์ได้
เป็น ๆ เช่นนี้ นับว่าประหลาดมาก”

ฉันทวีรพยายามตกปลาอีก ค่อยมาอีกสองชั่วโมง เราก็จับ
ปลาชนิดเดียวกับที่ตัวแรก และปลาอื่น ๆ ต่าง ๆ ชนิดได้อีกมาก
มาย ล้วนแต่ เป็นปลา ซึ่ง สูญพันธุ์ ไปจาก ผิวโลกแล้วทั้งนั้น

การจับปลาได้โดยมิได้คาดหมาย เป็นการเพิ่มจำนวนอาหาร
ของเราจนอีก

มีคนเราเชื่อแน่ว่า ปลา ซึ่ง สายสอยไป จากพื้นโลก
ตั้งหลาย ล้านปี มาแล้ว และ เหลือแต่ ซากติดหิน ปรากฏหุ
ยทุกวันนี้ ยังคงมีชีวิตอยู่ในทะเลโคเฟอพ มันจะเป็นไปไม่ได้
เที่ยวทรวา เราซากได้พบสัตว์เลื้อยคลานอื่นที่ร้าย ซึ่งเคยมี
ชีวิตอยู่เมื่อหลายล้านปีมานี้ ?

ทันใดนั้น จิตใจของดิฉันก็เคลิบเคลิ้มไป ดิฉันรู้สึกเหมือน
ว่า ทั่วดินโลกกลับไปอยู่ในยุคแรกของโลก แรกเริ่มเดิมที
โลกปราศจากสิ่งมีชีวิตทั้งปวง ไม่มีสัตว์ ไม่มีพืช เป็นโลก
ที่เปล่าเปลี่ยว มีแต่ไซกเจนและ นานา แล้วจึงเริ่มบังเกิด
สิ่งมีชีวิตขึ้นมา (บางทีราวสองร้อยล้านปี มาแล้ว) ก็ต่อมา
ถึงสมัยปลา แล้วถึงสมัยพืช ก็แปรสภาพเป็นด้านหินให้เรา
ใช้ ดิฉันนึก ถึงยุคที่มีสัตว์บกจำพวกสัตว์เลื้อยคลาน ทั่วมหิมา
ซึ่งเที่ยวเพ่นพ่านไปมาตามพินทน์ สัตว์ เลื้อย คลาน ซึ่งอาศัย
แหวกว่ายอยู่ในน้ำ และ สัตว์เลื้อย คลานซึ่งมี ขกบนไป มาใน
อากาศ ครั้นคือจากนั้น (บางทีเพียงร้อยสี่ล้านปี) ก็ถึงยุค
สัตว์ต่าง ๆ มีรูปลักษณะอย่างที่เราเห็นกันอยู่ในทุกวันนี้ นึกถึง

มากเกิดในยศแรก ซึ่งควไม่โตกว่าหมา นกถึงข้าง แล้วกลับมา
ถึงคนที่เกิดในยศถัดมา มีชนยักคลุมร่างกาย และอาศัยอยู่
ตามขี้ตามฉี่ เช่นเดียวกับสัตว์ และในที่สุดลงมลายคนน้ำแข็ง
เมื่อทวยโรยส่วนมากยักคลุมไปด้วยพขนาน้ำแข็งมัทมา

แต่ไม่น่าจะเป็นไปไกล่หรือ เมื่อกัน นะ พายโต พนพพ
ฉันโคเห็นสิ่งประหลาดมหัศจรรย์ต่าง ๆ ของยุคทั้งหลาย ทดว
มาแล้ว ในสภาพที่ยังคงดำรงชีพอยู่ และเป็นจริงเช่นนี้ ด้วย
ตาของตนเอง

ฉันค้นจากความนึกฝัน โต้แย้งลงพทจนว่า
“ ลมก็ กเล็กเรื่อยเรื่อย ถ้าฉันกะไม่ผิด เราคงลงฝัง
ในไม้ซ่านก ”

ฉันยอนธัน เหลือวมองไปรอบ ๆ แต่ก็แลไม่เห็นอะไรเลย
นอกจากแนวระเคียมมหาสมุทรหายไปไหนหมด

วันเสาร์ที่ 15 สิงหาคม เหตุการณ์ปรกติ ยังไม่แลเห็น
แผ่นดินเลย รอบ ๆ ตัวเรามาแต่หน้า เราอาจมวอยู่นะท่ามกลาง
มหาสมุทรฟ้าซพทหรือคิดลนคิกแล้ว

ฉันรู้สึกทนเด่นหย่างประหลาด แต่ก็เหมือนลงกลัยไม่
พอใจ เขาไม่พอใจทำไมกัน ?

ฉันได้กล่าวแล้วว่า สัตวราชารย ลีเคนยรอก เช่น คน

หัวเสียง่าย แต่ขี้คนไม่น่าจะมีอะไรทำให้เขาหัวเสียเลย ทุกสิ่ง
ทุกหย่าง เป็นไปโดยเรียบร้อย การเดินทางของเราที่สควกก็
และแพก็กำลังลอยล่องไปอย่างรวดเร็ว

“ลงเช่นอะไรไปหรือ ?”

“ไม่เป็นอะไรคอก”

“งั้นลงก็คงไม่สบายใจ”

“ฉันจะไม่สบายใจทำไม ?”

“เรากำลังเดินทางไต่เร็วมาก”

“จึง เราเดินทางไต่เร็ว แต่ทเล็กว่างเกินไป”

ฉันยังจำไต่ ลงเขยอกระว่าทเลควนกว้างเพียงร้อยไมล์
เราเดินทางมากกว่าระยะนั้น ทั้งสามเท่าแล้ว ก็ยังมองไม่
เห็นฝั่ง

“เราไม่ได้เดินทาง ลึกลงไปเลย” สาคกรารักษ์พูด

“เสียเวลาแท้ ๆ”

“แต่ถ้าเราไต่มาตามทางของสัตว์น้ำเสมมี ——”

ปัญหาข้อนี้แหละที่ทำให้ลงของใจ มาตามากทางของ
เขาหรือเปล่า ? เขามาพบทเลควนหรือ ? เขาซามทเลควนหรือ
เปล่า ? ขารนำทเรตามแนวเรือขม่านนำเราไปถูกทางหรือ ?

“อย่างไรก็ตาม” ฉันตอบ “เราไม่ควนเสียใจเลย
 ในเมื่อเรามาได้ไกลถึงเพียงนี้แล้ว และทุกสิ่งทุกอย่างก็กำลัง
 ดำเนินไปเรียบร้อยดี”

“จึง แต่ว่าเราไม่ได้เดินทางลัดลงไปอีกเลย”

สัตว์ประหลาด

วันอาทิตย์ที่ 16 สิงหาคม ไม่มีอะไรแปลก ฟ้าใส
 คุมเข้ม ลมแรงจนเล็กน้อย เมื่อดนคนนอน ก็กดลงแสงสว่าง
 เป็นสิ่งแรก ฉันหวาดหวั่นเสียววา แสงคงระลอกน้อยลง ๆ ทุกที
 แต่ฉันก็ยังคงสว่างจ้าอยู่เช่นเคย

ก็เหมือนว่าทะเลไม่มีก้นสัก มันคงโห่เหว ๆ กับทะเล
 เมกเคอร์เวเนอช หรือมหาสมุทรก็คิด ก็ทำไมมันจึงระโห่
 เท่านั้นไม่ใช่ ?

ลงพยายามหยั่งถึงความลึกของทะเลหลายครั้ง เขาก็ปลิว
 ขึ้นหนักก็สักเขาก็บีเซอกลงหน่งยาวพันสองร้อยฟุต แล้วหอยขึ้น
 ลงในน้ำ แต่ก็หยั่งไม่ถึงก้นทะเล เรากำลังเซอกลงขึ้นมาโดยยาก
 เต็มที่ เมื่อเขาพลวขึ้นมาได้แล้ว ขึ้นสี่ชั่วโมงประหลาดจน
 พลวขึ้นนั้น แล้วพูดว่า

“ทันใด!”

ฉันไม่เข้าใจ

“ร้อยพัน” ลงพัก

ถูกแล้ว มันเป็นเรื่องขงรถชนกัก - แต่มันข้างกักด้วย
ถ้าถึงแรงอะไรเช่นนั้น ยังมีสติวกักถ้าบรรพชนากแล้วอาศัยอยู่
นรกนทเลนอกหรือ? ความฝันของฉินเป็นจริงแล้วหรือ? ความ
กักเหล่านี้ทำให้ฉินตัวสั่นด้วยความหวาดกลัว

วันที่ 17 สิงหาคม กลางเวลาฉิน ออกกักถึงรอยพัน
ที่พลัวไม้ไค ฉิน มองกักแลแล้วก็รู้สึกหวาดกว่า เจ้าสติ
กักถ้าบรรพชนากแล้วพึ่งกลัวอีก โผล่ขึ้นมาได้ทุกขณะ

ฉินคาว่า สาคราจารย์ดีเกินบรรพชนากักเช่นเดียวกับฉิน
เพราะเมื่อเขาตรวจกักพลัวฉินแล้ว ก็เผาของมอญกักเลอย่าง
ระมิกะวัง

ฉินตรวจกักขึ้น เพื่อให้เป็นที่แน่ใจว่ายังใช้การได้ก็หยุด ลง
เห็นฉินทำเช่นนั้นก็ขม สันคงว่าความกักของเราตรงกัน

บางเวลาเราก็สังเกตเห็นอาการเคลื่อนไหวอย่างประหลาด
ชนฉนวนางชงคเหมือนจะขอกเหตร้าย ทำให้เราทั้งสองระวังตัวมากขึ้น

วันอังคารที่ 18 วนคำ หรือถึงเวลาที่เราได้ถึงรู้สึก
ง่วงนอนแล้ว สันสั่งให้ขังข้างแจวคอยระวังภัย แต่ฉินหลับไป

ต่อมาอีกสองชั่วโมง ฉินคงตื่นขึ้นเพราะรู้สึกสันตเทอน
หยาบแรง แผลไคฉกโยนขึ้นสูง พนจากพินนา แล้วก็กลบยกลง
เทนออกนอก ท่างจากทเคมรวรรอพัก

“อะไรกัน” ลุงร้องถาม “เพราะไปจนหินเข้าแล้วหรือ?”

ซินส์ซึไปยงวางกำมือ ซึ่งกำลังคาบูก้าว่ายห้อย หาง
ออกไปราวพันสองร้อยฟุต ฉันทมองดู แล้วร้องขึ้นมา “ปลา
โตมาตัวเข็ชเรือกเดียว”

“ถูกแล้ว” ลุงพูด “และยังมีสัตว์เลื้อยคลาน ซึ่ง
อาศัยอยู่ในทะเลนี้ ออกตัวหนึ่ง ขนาดใหญ่ไม่ขยเหมือนกัน”

“นอกจากนี้ ยังมีจระเข้ตัวมโหฬาร ก็พบนั่นสิ ฮาว!
หายไปแล้ว”

“ปลาวาฬ! ปลาวาฬ!” ลุงทราจารย์ร้องตะโกน “ก็
นักมันพ่นเป็นลำสูงขึ้นมาขึ้นสิ”

เรานั่งอยู่ด้วยความ ประหลาดใจ ไม่รู้จะทำอย่างไรถูก
เจ้าสัตว์เหล่านี้ ทำให้เรากกคลั่ง มันมี ขนาดใหญ่ โคมโหมา
เหลือเกิน ถึงตัวเด็กที่สีกในพวกมัน ก็ชักกักแกของเราให้ชัก
ออกเป็นสองท่อนได้โดยง่าย ซินส์ซึอยากกระเด็นแห่เลื่องไปอีกทาง
หนึ่งเพื่อหลยให้พ้นภัย แต่ในที่สททางก็เราหันแหไปนั้นแล้ว ก็มี
สัตว์ชนิดใหม่ไหลเข้ามาอีก เราเห็นเต่าตัวหนึ่ง ยาวราวสี่สิบฟุต
และออกตัวหนึ่ง ยาวราวสามสิบฟุต กำลังซหัวขึ้นส่ายไปมาเหนือ
คลื่น ไม่มีทางใดที่จะหนีไปให้พ้นสัตว์ร้ายเหล่านี้ได้ พวก
สัตว์ร้ายพากันเข้ามาใกล้เรากกขณะ มันเคลอนไหวว่ายวนไป

มารอบ ๆ แผล ฉันด้วยขันจีนมากระชอกหนึ่ง แค่นี้ก็คิดว่า
 ขันจะทำประโยชน์อะไรให้เราไต่ข้าง ในเมื่อสัตว์พวกนั้นมีหนึ่ง
 สองแตรงราวกับเหล็กกล้า

เราตกใจจนพูดไม่ออก มันพากันโกลนเข้ามา / จระเข้หุบ
 ข้างหนึ่ง หุบอีกข้างหนึ่ง สัตว์อื่น ๆ หายไปหมดแล้ว ฉันยก
 ขันจีนจะยิง แต่ขันสร้างแซนฉันไว้ สัตว์ทั้งสองหุบห่างจากแผล
 เราสามารถอพยพเท่านั้น มันโลกเขาหากัน แล้วการต่อสู้ก็
 เริ่มกัน มันก่อกันอย่างคึกคัก เพราะหัดทมิ้นไม่ทันเห็นเรา แต่
 เมื่อฉันมองคิมัน ก็รู้สึกเหมือนว่ามีสัตว์อื่นนอกหลายตัวเข้าร่วม
 วงในการต่อสู้ นั่นคัวมี ปลาโลมา ปลาวาฬ สัตว์เลื้อยคลาน
 และเต่า ฉันแลเห็นพวกมันทุกตัว ฉันนับจำนวนขอกขันสี่ เขา
 กลยี่สี่หัว และพูดว่า "สองตัว!"

"อะไร? สองตัวหรือ? ฉันคิดว่ามีสองตัวเท่านั้น!" ฉัน

ออกเสียง

"ถูกของเขาแล้ว" ลงพูด

"คงว่าสองตัวเหมือนกันหรือน!"

"ถูกแล้ว คงว่ามีสองตัว ตัวหนึ่งมีปากเหมือนปลาโลมา

มีหัวเหมือนสัตว์เลื้อยคลาน มีฟันเหมือนจระเข้ มันเป็นสัตว์

ควายที่สดในจำพวกสัตว์เลื้อยคลานที่อาศัยอยู่ในทะเล เรียกว่า
‘อีทโทเซารัส!’

“แล้วอควทหนึ่งล่ะ?”

“อควทหนึ่งมีตัวเหมือนเต่า มีคอเหมือนงู เรียกว่า
‘เปร์ลีโอเซารัส!’”

จึงของฮันส์ ทนมีสัตว์ที่อยู่เพียงสองตัวเท่านั้น และ
ทั้งคู่ต่างก็เป็นสัตว์ซึ่งมีค่าเห็นแก่ขนยุคกลางของโลกเสียอีก

สัตว์ทั้งสอง คำนวณคอสู้กัน ด้วยอาการ นึกกลัวและ รุนแรงจน
แทบไม่น่าเชื่อ มันทำให้อีกกอลนจนสูงราวชนเขา เวลาล่วง
ไปชั่วโมงหนึ่งก็แล้ว สองชั่วโมงก็แล้ว สัตว์ทั้งสองก็ยังคง
ต่อสู้ประชันคอกันอยู่นั่นเอง บางขณะเจ้าคอสู้ก็ย้ายหน้ามา
ทางขวา บางคราวมันก็เหไปทางทีสซัน พวกไก่แค้เผ่าของมัน
อยู่เลย ๆ

ทันใดนั้น สัตว์ร้ายทั้งสองตัว ไ้จุมหุย ไปยังกันทะเล
เวลาล่วงไปอีกสองสามนาที มันยังคงต่อสู้กันอยู่ที่ใต้ซากาน
อควทหรือ?

ทันใดนั้น ทิวของเจ้าสัตว์ ๒ ตัวหนึ่ง ก็ตกลง พรวกพวน พ่นน้ำ
ขึ้นมา หัวของเปร์ลีโอเซารัสนั่นเอง เจ้าสัตว์ร้ายมหึมาควน
ได้รีบขากเร็วสาหัส มันเหวี่ยงคอ อดยาว โง่งงงของมัน ขึ้น ๆ

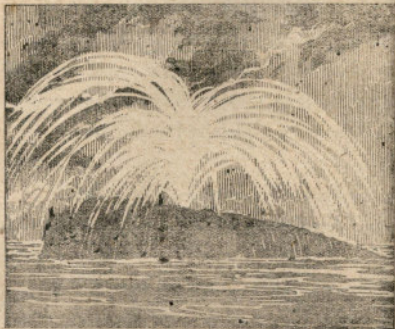
ลง ๆ หมุนไปรอบ ๆ แต่ไม่ขานัก การเคลื่อนไถวของมันก็
 ค่อยคลายความรุนแรงลง คอมีอีกครึ่งหนึ่ง ก็อันยาวของมัน
 ก็เทียบกรวยหย่อนลงมา ปล่อยให้มันสนใจ

ส่วนตัวอีกทีโอเชารัส เรายังสงสัยอยู่ว่า มันจะกลับไป
 ยังถ้าได้ ยากของมัน หรือว่าจะกลับไหลลงมาเห็นหน้าให้เรา
 เห็นอีก

บทที่ 14

พายุไทย

วันพฤหัสบดีที่ 20 สิงหาคม - เราพบเกาะยาวยาว
หกพันฟุต มีลักษณะคล้ายปลาวาตควไทย สงพ่นน้ำ
หกสิบฟุต ทิศเหนือมีพ่นน้ำร้อนพุ่งขึ้นสูงมาก เรากระโดดไป
และวัดอุณหภูมิของพ่นน้ำร้อนนั้นได้ 160 องศาฟาเรนไฮต์

กลางสมทได้พิพากษาว่าชื่อของมัน แล้วเราก็กลับลงเพเกิน
ทางต่อไป

วันศุกร์ที่ 21 สิงหาคม เราเดินทางมาใต้ไกลกว่า
แปดร้อยไมล์ ตั้งแต่ฮอกวากบอร์ตกรวยขึ้นมา ถึงเช่นนั้นก็
ยังไม่พบแผ่นดินเลย ทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนกับไม่มีขอบเขต
ตอนเช้าอากาศดีอย่างอัศจรรย์ แต่พอถึงเวลา 10.00 น. ก็มีเมฆขาว
จะเกิดพายุขึ้น ลมส่งสัญญาณจะหอบพัดหายไป ท้องฟ้าเหมือน
กับดูโศกเศร้าระวบรวมพายุไว้ ฉันนึกถึงที่อยู่ไม้ไผ่ จึงพูดว่า
“ข้างหน้าเราอากาศไม้ไผ่เลย”

ถึงกลางอารมณ์ ไม้ไผ่ที่เห็นทะเล อันยาวเหยียดคล้ายสายคา
เมื่อได้ยืนบนดงกึ่งนั้น เขาจึงไม่พบอะไรเช่นแต่ยกที่ไกลเท่านั้น
ทางขอบฟ้าทางใต้มีการเปลี่ยนแปลงเกิดขึ้นในทันทีทันใด
โชนาที่รวมกลุ่มกันนั้น ไผ่กลายเป็นฝนตกลงมา และลมก็
กลายเป็นพายุไทย ความมืดของทิวเขานอกที่

ทันใดนั้นแสงก็ลอยขึ้นสูง แล้วตกลงมา ลงถึงดิน ฉัน
คลานไปหาลง เขายกสายลวดไทยเส้นหนึ่งไว้บนนั้น และเขาก็เหมือน
ว่า เขามองก็ด้วยความพอใจในความมึนย่นของอิมชาตเช่นนั้น
ฉันสำนึก โขกหน้าขม มุมมองประปรายของเขาปลิวสยบ
ตามกระแสลม ทิวใต้รูปร่างของเขาแลดูแปลกไปมาก เพราะ

ปลายผมตกเส้นตรง มีแสงเรืองๆ เป็นปมยาวห้อยด้วย เส้าใย
 ยังกงอยู่เป็นปรกติ ฝันโยโย่ง พอง รววกบิขุสนพองเต็มที
 กำลังจะปริ แผลมนคว่างไปด้วยความเร็วที่คนไม่ได้ ฝนกระหน่ำ
 ลงมาคังสนนราวกับน้ำตก หยู่ระหว่างเราและขอบฟ้าในทิศที่เรา
 กำลังแล่นโยโย่ แต่ก่อนที่ฝนจะตกมาถึงเรา เมื่อก็ก่แตกกระเที
 กระจายแยกจากกัน ทล่กเริ่มมีน้ขุ่น แสงไฟฟ้วุดังคันสีในอง
 รัช พาร้องก้องกักท่วโย มีสายฟ้าแลบตามขอบฟ้าขึ้นเมื่ แล้ว
 มีลูกเห็บออกลงมา พลตกถุกส่วนโตหะของเครื่องมือและฮาว์บิน
 ของเรา ก็เป็นแสงววยววยๆ คุลนทีเกิดขุ่นนึ้น คุล้วยกบิขุปล่อง
 ทักำลังพ่นไฟออกมา ความยอกคุลนมีเปลวไฟลุดเป็นประกาย
 ท่วโย

นัยนตาของนึ้นพรวาม่วด้วยคววมเจมของแสง หอชควย
 เสียงฟาร้อง ในทวมกลาง คววมก่เกิดก ข้องพวย ทอรวนาโคน
 อนุตองกอกเส้าโยซัง โคงเหมือนกบขนฮอไว้นนึ้น

วันอาทิตย์ 23 สิงหาคม เราหยุดที่ไทรกัน? แผลพาเรา
 ล่องล่อยไปโดยเร็วที่สุด เวลากลางคืน นากตวเหลือนเกิน พวย
 ก็ยังไม่สงบ เราหยุดในโลกขุ่นเต็มไปด้วย เสียง — เสียง
 ฟาร้อง ซังไม่มี จกสัน สด เลือกกำลังไหล ออก จากห ของเรา
 เราพักกันไม่ได้ขิ้นเลขสี่ค่าเดียว

วันจันทร์ ๒๔ สิงหาคม นมัสระไม่มีคืนสักทีเที่ยวทว้อ ?
เราหมกกำลังเพราะความเหนื่อย ซอน แผลยั้งคง ลอยละลือไป
ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้

เวลาเที่ยงวัน ความรุนแรง ของลมพายุยิ่งเพิ่มขึ้นเป็น
สองเท่า เราคงผลกมัตสังของตกหย่างไวจันแนนหนา ทั้งยัง
ต้องมิกตัวเราเองไวกับแพด้วย คลื่นซัดผ่านหัวเราไปเรื่อย ๆ

เราไม่สามารถจะพักจากกันไคถึงสามวัน ฉันทไชเวือและทำ
ลาการซึ่งหมายความว่าลโคโยลงเด็ก ลงก็เห็นพ้องด้วย

ทันใดนั้น ลกไฟกลมลูกหนึ่งสว่างคขึ้นทรมแพ เสา
และใบดกพัดกระเด็นไปพร้อมกัน ฉันทเห็นมันปลิวจนไปสูงลย เรา
ตัวแข็งทว้อความกลัว ลกไฟกลมมันมีสีน้ำเงินอ่อน โทษนาท
ลกชนลยนว เกลชนทชา ๆ ทมนรชยตัวเองในอัคราเร็วมาก
ด้วยกำลังแรงของพายุ ประเคียวหุยกัน ประเคียวหุยกัน

มันชนมาทชยทซึ่งคันทนุงชนแพ แล้วลยชนไปหุยชนลง
สเบียง เลอนลง มาซา ๆ แล้วกระคชนชน ครวงทงมันแลยคไป
ไกลหุยคชนน นำทวาทเสียวเทลชเกิน เรานกกลวว่าเราคง
ถูกระเบยคแหลกละเอียคเสยแลว แต่กเควระทคทลล ลกไฟ
กลมมันแลยงไปเสยทางทงเขาไกลชนล แคชนลกลบของมอ
ทแลย ๆ แล้วมันก็มาไกลล่งของฉันท เขารบคูกเขาตงเพชเสยง

โทพน แล้วมันกกลงมาลงตัวฉัน ฉันหน้าซก ตัวสั้น มัน
หมอนจ้อยไกล ๆ เถ่า ฉันพยายามซึกเถ่าหนี กัททกเถ่าไม่เข้า

ทำไมฉันงทกเถ่าไม่เข้า? ทวีรว่าเถ่ามันตรึงคักหูกัก
แพ? ฮา! ลกกกลงไฟฟ้านโตทำไฟเหล็กทหุยนแพนกลายเป็น
เป็นแม่เหล็กไปหมดแล้ว เครื่องทกลอง เครื่องมอและเครื่อง
ฮาวูเคลอนทเจ้าหากันและกระทยกัน ระเบียบรองเถ่าของหัด
ไปคักแน่นหูกัก แผ่นเหล็กทผ่งทหุใน เนอไม้ ฉันซึกเถ่าไม่ออก
เลยแล้ว

ในที่สุด ทวีรพยายามสทกล้าง ฉันงกระซากเถ่า
ออกมาได้ พอกักยลคไฟนกำลังหมนตรงเข้ามา ถ้า——

แหม! แสงกล้างมของทไม้โต ลกไฟกลมันัน ระเบค
ออกแล้ว มีเปลวเพลิงฟ่งทหุขยตัวเรา ครันแล้วทุกสิ่งทุก
ทอย่างกมกทันที

เราตกลงไปทางไหน? เรากำลังไปทางไหน?

วันอังคารที่ 25 สิงหาคม ฉันพนอนมา หลังกากทโค
สันตติไปเป็นเวลานาน ฟ้าแลนเปลือยปลาย เหมือนกักผ่งท
เลอชทหุเพนฟ้าน เรายังคงทหุในทเลทหรอน? แน่นอน กำลัง
ลอลงเล็ดไปคักด้วยความเร็วทไม่น่าเชอ เราฮากโคผ่านไปพายโค

ประเทศ อังกฤษ พายโต้ ช่องแคบอังกฤษ พายโต้ ประเทศ
 ฝรั่งเศส และบางทีอาจจะผ่านไปทั่วพายโต้ทวีปยุโรปด้วย
 เราได้ขึ้น เรือขงมปลัดทอนทางหนึ่ง ครั้งนั้น เรือนั้นว่า เป็น
 เรือนำทะเลกระต๊อบกันหิน แต่ทันใดนั้น ———

เมื่อแพขนกอนหินเข้าแล้วเช่นนั้น จะมีอะไรยังเกิดขึ้นต่อ
ไปอีก ฉันบอกไม่ถูก รู้สึกได้ว่า ร่างของฉันกระเด็นลงไปในน้ำ
การที่ฉันรอดพ้นความตายมาได้ หรือที่ร่างกายของฉันไม่
ยับเยินเพราะก้อนหินคม ๆ ก็คงเป็นเพราะแขนอันแข็งแรงของ
สันส์เท่านั้นได้ช่วยฉันไว้

ชาว โสซ แลนท ผู้กล้าหาญ โค้แบก ฉันขึ้น ไปบนพื้น คลื่น
สู่หาคซาซที่รอนระช แล้ววางฉันลงข้างลง

เราหัน กลับไปยังกองหิน ซึ่งกำลัง ถล่มถลายเล็ดรูด
โถมกระแทกห้วยทรายรุนแรง เพื่อพยายาม เกยลงของ ท้องคง
เหล็ช หยุ่น แพนแตกมาไว้ เก้าพระเกี้ยวโค ฉันหมดกำลัง พก
ไม่ออก เพราะความ เหนื่อยอ่อน และตะเนตะเนจนขาด หง
หัวไม่คงเต็มดวงไปแล้ว ฉันจึงคอยรู้สึกสยหายขึ้น

ฉันยังคงตกหนัก เช่นเดิม เราเข้าไปพักหอยฝนห้วยโค
เพิงหิน สันส์จกอาหรงมาได้ แต่ฉันมีโค้ดและคังเลข เรา

ทุกคนเห็นชอบกันอีกโรย มาตลอดเวลาสามคนแล้ว ดังนั้น
ไม่ช้าเราต่างก็หลับไป

วันรุ่งขึ้นอากาศสดชื่น ไม่มีเค้าพายุหุ่ยเลย เมื่อฉันตื่น
ขึ้น สุภาคราราวัย จีเกนบรอก ก็พุดกับฉันด้วยน้ำเสียงว่าเร็ว

“เป็นอย่างไร หลาน” เขาพุด “นอนหลับสบาย
ก็หรือ?”

“สบาย มากทีเดียว” ฉันตอบ “ยังมี สักเพ็ดลี่ยหุ่ยข้าง
แค่นี้ไม่เป็นไรหรือ?”

“ไม่เป็นไรก็แล้ว”

“เขาวนบนกลองสฆายัก” ฉันพุดม ๆ

“ฮัมใจเสียเด็ก หลาน ฮัมใจเด็ก เรามาถึงแล้ว”

“ถึงปลายทางลำห้วยของเราแล้วหรือ?”

“ยัง แต่ถึงปลายทาง ของทะเล อันกว้างใหญ่แล้ว ยี่คน
เราจะเดินทางทางบกต่อไป และบ่ายหน้าลงไปใต้พิภพอีก”

“ฉันทงจากถ้ำมีอะไรสักอย่างไ้ใหม่?”

“ไ้ซี อักเซล”

“เราจะเดินทางกลับไ้ได้อย่างไร?”

“กลับรี! ไม่ทันจะถึงที่หมายเลย ก็ก็กระกลับเสียแล้ว”

“มีไ้ ฉันเพียงแต่ต้องการรู้ว่า เราจะกลับกันอย่างไร
เท่านั้น”

“เป็นของร้ายที่สุดในโลก เมื่อถึงใจกลางพิภพแล้ว
เราจะหาทางใหม่ ซึ่งคาดกันว่าเรากลับสู่ผิวโลกได้ หรือมีฉะนั้น
เราก็จะกลับความทางที่เรามา ก็หยาบหนะที่ไมม่อะไรก็คิดกันไม่ได้
เวลายังชัวยกกลับทางเดิมได้”

“ถ้าเช่นนั้น เราก็ต้องช่วยกันไหมนะซี”

“แน่ละ”

“แต่เรามีลียงเหลืพอหรือ?”

“มีพอทีเดียว ฉันเป็นคนมีไหวพริบดี และลงเชื่อว่า
เขาคงเก็บสมบัติของเราไว้ได้เป็นส่วนมาก เราไปต่อกันเถอะ”

เราออกจากคหาคททุกถ้ำขงม ฉันมีความหวังอย่างหนึ่ง
ซึ่งน่าจะ เป็นความกลัวมากกว่า ฉันรู้สึกเหมือนว่า การที่แพ
เขาสู่ผิงวงนั้น บันดาลสิ่งของที่ขึ้นทอมาทะเลไม่เสียหลายเลยนั้น
คงเป็นไปได้ แต่ที่ทรงดินก็คิดคล้ายๆ เพราะเมื่อเราเดินมา
ถึงผิงทะเล ฉันแลเห็น อันต์กำลัง ห้อยท่ามกลาง สิ่งของต่างๆ
ซึ่งเขาก็ดวางไว้เป็นพวกๆ อย่างเว่ยบวชี่ คงจะไปจับมันอันต์
สแกงความของขงคุณเป็นอันมาก ชายคนนั้นแล้สมันส์แท้ๆ
ทั้งเป็นผู้ที่เลี้ยลละหย่าง ไม่มีใครเปรียบ เขาทำงานด้วยความ

เห็นก็เห็นอยู่ ขณะที่เรากำลังหลับสบาย และยังได้รวบรวมสิ่งที่มีค่าไว้มาก กวดยการเอาชีวิตของเขาเองเข้าเสี่ยงภัย

เราไม่โศกเสียใจอะไรมากมายนัก แม้ขึ้นของเราจะลงไป เราก็พอจะใช้สิ่งอื่นแทนได้ กินขึ้นนั้นไม่เสียหายอะไรเลย คงรอกพ้นจากการระเบิดในคราวเกิดพายุใหญ่น่าได้

ศาสตราจารย์กล่าวว่า "ขึ้นหายหมด เราจะไม่ทำการล่าสัตว์ ไม่โศกเสียแล้ว"

"เครื่องมีชีวิตยาสัตว์ของเราเป็นอย่างไรบ้าง?" ฉันทถาม

"เครื่องนาโนมีเคอร์ทูน เป็นเครื่องที่มีประโยชน์มากที่สุด ซึ่งลงยอนก็เอาสิ่งอื่นทั้งหมดคนละ ลงยอนใช้เครื่องนี้คำนวณได้ที่เราลงยอนได้เท่าไรแล้ว และเราพอรู้ได้ว่า เราถึงใจกลางพิภพเมื่อไร ถ้าไม่มีเครื่องนี้ขึ้นนั้น เราอาจเดินเตล็ดเดินจุกทมาของเรานะไป จนถึงกับไปโผล่ขึ้นที่ผิวโลกทางด้านตรงกันข้ามก็ได้"

ความร่าเริงของเขาช่างมากมายเสียจริงๆ

"เซ็มก็ล่ะ?" ฉันทถามอีก

"หุยนก็ขึ้นที่นั่นแหละ ยังใช้ถาวรก็ได้หุยน โครโนมีเคอร์ และ เทอร์ โมนิเคอร์ ก็ยังใช้ถาวรได้ เธอ! ผู้นำทางคนนั้นช่างเป็นคนทำค่าเปรียบมิได้เสียจริงๆ"

อันดีเป็นเช่นนี้จริง ๆ เครื่องมือวิทยาศาสตร์ของเราทยอย
 ยับยวนตกจน เครื่องมือในการช่าง วางแปลนทยอยหนักหาย
 ยับโต เซตกล ขวานเจาะ เครื่องมือพินคั้น และเครื่องใช้อื่น ๆ
 วางเรียงรายอยู่เป็นพวก ๆ

“ สบายดี ? ” ฉันทถาม

“ เราไปพักผ่อนกันเถอะ ” ลงพด

เครื่อง สบายของ วางเรียง เช่น แถวห้อง เรียบร้อย ทยอยฝัง
 ตกตลึงไปเสียมากมาย เมื่อรวบรวมค มีชนมัยกรวย เนือเค็ม
 เหลืออื่น และยี่ฉาแหว่ ซึ่งพอกันไปโถงสี่เคื่อน

“ สักอื่น ” ลงพดเสียงดัง “ ถ้าเช่นนั้น ก็พอสำหรับ
 เกินทางต่อไปแทนที่ทั้งกลบ ถ้ามีอาหารเหลืออีกกลบไป ลงจะเอา
 เสียงพวกเพื่อน ๆ ในมหาวิทยาลัยให้หมก ”

ฉันทควงจะวัน สดสี่สูงของฉันทในครั้งนั้น แต่เขาก็ยังทำให้
 ฉันทประหลาดใจอยู่เสมอ

“ คราวนี้ ” เขาพูดต่อไป “ เราจะเอาน้ำฝน ซึ่งขงทย
 ความแฉ่งหินเหล่านี้อะไรจะตกไว้ให้เต็ม จะได้ไม้คองทนท
 ในการชกน้ำอีก ส่วนแฉ่งนั้น ลงจะขอให้ชนสี่ชอมแฉ่มให้คักค
 ที่เราจะทำได้ ถึงแม้ลงคักว่า จะไม้คองใช้มันอีกก็ตาม ”

“ ทำไมล่ะ ? ” ฉันทถาม

“ลองเขียนดูให้เขาเตรียมพร้อมไว้ให้เรียบร้อยเท่านั้น
ลงไม้ก็คิดว่า เราจะย้อนกลับตามทางเดิมอีก”

“เราไปกินอาหารพิเศษเถอะ” เขาชวน

เมื่อเขาสั่งให้ซันส์ เตรียมพร้อมแล้ว เขาก็เดินตรงไปที่
แหลมหิน นึกถึงความเขาไปช่วย

เราได้อินเนอร์แท่ง ซอมบี้เกรวย และน้ำชา นินซอ
ลารภาพว่า เป็นอาหารพิเศษ ที่ฉันไม่เคยได้กินอะไรอร่อย
เหมือนอย่างนี้เลย ความที่ประคบกับอากาศสดชื่น และ
ความสงบใจหลังจากที่ได้ตื่นขึ้นมาแล้ว ล้วนแต่เป็นเหตุ
ทำให้เรานอนหลับอย่างนี้

ในขณะที่กำลังกินอาหารกันหย่อน นินตามลงว่า เราจะ
รู้แน่ได้ทุกอย่างว่าเวลาที่เราอยู่ที่ไหน และได้พักเสีมา

“สำหรับตัวฉันเอง รู้สึกว่าอยากกระคำนวณได้ทีเดียว”

“จึงหยา การคำนวณที่แน่นอนย่อมเป็นของยากใน
เวลานี้” เขาตอบ “เพราะว่า ในระหว่างสามวันก็เกิดพายุลม
ไม่คงที่ก็กลัวเร็ว หรือที่ลทางที่แปลของลอยไว้อยู่ แต่ถึงกระนั้น
ความการคำนวณ เราคิดว่าค่าที่ตนค่าที่แห่งที่เราหยาขึ้นก็ได้โดย
ใกล้เคียง เราไปค้เข็มที่สถันเถอะ”

เราลอบเดินไปที่สถันหิน ซึ่งสันสว่างควรมองไว้

เมื่อถึงถิ่น ลาดวารีรายทยอยเข้ามาตั้งแถว วางลง

แขนวราย และสิ่งเกศกเข็ม เข็มนั้นแกว่งไปทิศใต้สองสามร้อย
แล้วก็ทยอยเข้าไปตามแนววงของสนามแม่เหล็ก ลงมือขุด ขุด
ตามลวดเข็มของขลุ่ย ในทิศที่เขาหันมาทางฉัน ทำท่าฉุน

“เป็นอย่างไรกัน?” ฉันถาม

เขาชี้ให้ฉันดูเข็มทิศ ฉันวิ่งขึ้นด้วยความประหลาดใจ
ปลาย เข็มของเข็มทิศนั้นชี้ไปตามแนวที่เราเชื่อว่าเข็มทิศได้
ปลายเข็มขลุ่ยเขาทำผิด แทนที่จะชี้ออกไปทางทะเล

ฉันเข่าก้มลงเข็มทิศนั้น แล้วตรวจดูขลุ่ย มันก็ยังคงจ
หยุดตามเดิม ไม่ว่าฉันจะหมุนกลองไปทางทิศไหน เข็มก็ยังคง
ชี้ตามทางเดิมที่มีทิศทางหมายไว้

เราต้องลงเสียเถิดว่า ระหว่างเกิดพายุไต้ฝุ่นนั้น ทวงลม
โศกเปลี่ยนไป โดยเราไม่ทันสังเกต และได้ศึกษาผลของกลอง
เข่าฝั่งเดิม ซึ่งลงมันไว้ว่าใต้เส้นทางใต้หลังม้าโกลนแล้ว

ฮาร์เน่ สักนุสเสมมี ฮักแล้ว

ฉันรู้สึกว่าการ เหลือความสามาถ ที่จะพรรณนา
อธิบายต่าง ๆ ซึ่งรศถวนสาคราจารย์ ลเคณยรชก อธิบายถ
เหล่านาคอความฉงน ความไม่เชื่อในสิ่งต่าง ๆ และในที่สุด
ความโกรธอย่างสุดซัด ฉันไม่เคยเห็นใครมาแต่ก่อน ที่คิด
อะไรบู้ง ๆ ก็แหม หรือยื่นทานโทษสง่าาย ๆ พายทลงเช่นนี้เอง
ความอึกโรยในการเดินทางก็ก และภัยที่เราไปประสบมาแล้ว
นั่นก็ เพราะต้องผนเข้าอกตรงหนึ่ง เพราะเราเกลียดของมาสู่
ที่เต็มอก แทนที่จะถวาทนาคือไป

ในไม่ช้าก็ ลงกัโทษที่กึ่งเต็ม

“เพราะทกมีอะไรอย่างนี้?” เขาคร่ำครวณ “ความ
แปะป่วนของมิมีชาติกลายเป็นสัตว์ของลงเลียดแล้ว ดม ไฟ
และน้ำ ได้มาร่วมกันเป็นอุปนิสัยขวางทางของลง กิดะ ะโ
รู้กันจ่า ความประสงค์ของลงจะทาโทษใดโทษ ลงจะโมขมแพ
ะไม่ถอยหลังจนกว่าจะเคี้ยว เราจะเห็นกันว่าใครชนะนั มนส
หรืออิมชาติ เราจะอดทนทางพวงน ขณะนั้นเมื่อเชกเพราะที่

ได้ใส่สิ่งเรามาซึ่งฝั่งทะเลส่วนนี้แล้ว ลุงก็จะไม่จากไปโดยไม่
 สำหรับหกโททิวเสี่ยกอน

คำพูดเหล่านี้ของลุงเขาใจโตชดชอน เมื่อใจเขามองเรา
 โทกกลับมายังฝั่งเห็นออก - แดะเป็นคนละคอนกันกับที่เราเริ่มออก
 เดินทาง ซ้ำมทะเล - ช้อรตกรวยเขนคงจะ ห่อ ห้าง ไปทางทิศ
 ตะวันตก - คุ้มนี้แรง ไม่มื่อะ ไรก็ไปกว่าที่จะ ทำการ ลัวหรวก
 ภูมิประเทศใหม่แต่ใจโดยรอบหย่างละเอียก

“เราออกตรวจคราวเสี่ยเตี้ยวนเด็ก” ล้นพุก

เราพากันออกเดินไป ปล่อยให้สันต์ทำธุระของเขาหุ
 คนเดียว

เราเดิน เลี้ยวไปตาม ฝั่งทะเล ลีเคิน ยวอค เป็น ทนทางราว
 หนึ่งไมล์ ก็เห็นภูมิประเทศเปลี่ยนแปลกไปทันที พนทณณน
 ุดเหมือนว่าไปพลกกลับย้อนลงล่าง แยกแยะเนินชันด้วยก้อนหิน
 ช่งซบซอนกันห้อยแของกลางกันขึ้นมาเป็นเนินสูงเช่นชันๆ

เราเดิน ไปกับความลำบาก ทันใดนั้นเราก็แลเห็นท้องทุ่ง
 หรวกทราย ซึ่งเต็มไปด้วยท่อนกระดูก ก็เหมือนกันกับเช่นข้า
 ่อนกว้างใหญ่ซึ่งฝังศพมันส์และสัตว์ครึ่งสองพันขึ้นมาแล้ว

เราวิ่ง เดิน ผ่าน โครง กระตัก เหล่านี้ไป เท้าของเรา
 เหยียบเข้า ไปบน โครงกระตัก ของสัตว์ ในสมัย ก่อน ประวัติ สาค

ซากสัตว์ หรือ คอไม้ที่ กลาย เป็น หิน ล้วน แค่งเป็นของหายาก
และเป็นโบราณวัตถุที่น่าสนใจ ซึ่งสถานพิพิธภัณฑ์ของ เมือง
ไทย ๆ จะต้องพยายามให้ได้ไว้เป็นสมบัติ

ฉันประหลาดใจจนพูดไม่ออก ลงมือขึ้นไปบนท้องฟ้า
ข้าปากกว้าง ตามอง ลอกแฉ่น ออกมา ก็มี ๆ เหย ๆ
เหลียวซ้ายแลขวา อากัปกิริยาทั้งหมดของเขา สดแ่งให้เห็น
ว่าเขามีความประหลาดใจเต็มที

แต่ถึงกระนั้น ก็ ยังมี สิ่ง ที่น่า ประหลาด ใจ ยิ่ง ไป กว่า อีก
เขาวิ่งตรงไปเหยียดตัวกระโดดลงมาตัวหนึ่งแล้วพูดด้วยเสียงสั้น ๆ ว่า

“อ๊กเซต อ๊กเซต หัวคน”

“หัวคน จิง ๆ แทะละ” ฉันพูดขึ้นด้วยความสนใจ
เช่นเดียวกับเขา

เราเดินเหยียบย่ำไปบนกองกระดูกต่อไปอีกครึ่ง ชั่วโมง
เราพากันเดินต่อไปด้วยความหายากรู้หายากเห็น ยังมีสิ่งแปลก
ประหลาดอะไรอยู่ในที่นั้น อีก ? มีสมบัติอะไรบ้างเพื่อวิชา
วิทยาศาสตร์ ?

เมื่อเดินไปไคร่ราวหนึ่งไมล์ เราก็มาตั้งชายป่าที่ขี้แคมีใช้
ป่าที่คึกคักเหมือนขี้แคที่เราเห็นที่ใกล้ประตูนครอยเนน

พนักมัตระไคร่น้ำจนทั่วไป มีลำธารเล็ก ๆ หลายสาย ไหลห้วยเขยิบ ๆ ตามข้างลำธารมีคนเพื่อนจนทยอยเรียงราย คล้ายกับที่ปลูกไว้ในห้องกระจก ต้นไม้แต่ละพซเหล่านี้ไม่มีสี เพราะไม่ได้รับแสงอาทิตย์ ล้วนเป็นสีน้ำตาลอ่อนซีด ๆ เหมือนกันหมด ใบไม้ไม่มีสีเขียวสดเลย กอถักไม่มีสีและไม่มีการดูราวกับว่าถ้าช่วยกะตากสีซัก ๆ

ลงกล้าก็เก็บเข้าไปในยาทอนั้น ฉันความคิดไปเกี่ยวกับความหวาดกลัว ทันใดนั้นฉันหยุดซังก กระจกแก้วใสไว้นั่งที่ฉายกรากไปทั่ว ๆ นั้น สามารถส่องให้เห็นสิ่งเล็กที่สุดในส่วนลึกของบ้านนี้ได้ ฉันคิดว่าฉันได้เห็น—ได้เห็นแน่ ๆ ไม่ใช่ชั้นตาฝ้าเลย ฉันได้เห็นจริง ๆ เห็นร่าง โหยงโตหลายร่างด้วยกัน เคลื่อนไหวอยู่ใต้หม้อต้มไม้ไผ่ ร่างเหล่านั้นเป็นสัตว์ทมิฬที่มีคอ ผงข้าง ไบรอนซึ่งสวมพันธู์ไปแล้ว ไม่ใช่ซากของมัน แต่ยังมีชีวิตอยู่

ฉันเห็นข้างตัวโหยง ๆ งวงของมันแกว่งไปมาอยู่ใต้ต้นไม้ เหมือนกับผีผง ฉันได้ยินเสียงงาของมันที่มแทงเปลือกต้นไม้ ไบรอน กิ่งหัก ไบรวง หายเข้าไปพวยในคอหอยอันแข็งแรงของสัตว์โหยงเหล่านั้น

ลงมองกผงข้างเฉยอยู่

“มาสิ!” เขาพูดแล้วจับแขนฉันไว้ “เดินต่อไป!
จะได้เข้าไปดูใกล้ๆ”

“อย่าเลย!” ฉันค้าน “อย่าทำเดี๋ยวนี! เราไม่มีอาวุธมา
เราจะไปทำอะไรได้ เมื่อตกไปอยู่ในฝูงของสัตว์สี่เท้าเหล่านี้?
กลัวยเด็ก ลง ไม่มีมนต์กล้าพอที่จะเผชิญกับความกลัวของสัตว์
พวกนี้ โดยไม่คำนึงถึงภัยที่จะบังเกิดขึ้นในภายหลังดอก”

“ไม่มีมนต์หรือ?” ลุงพูดเสียงต่ำๆ “หลานเข้าใจผิด
เสียแล้ว อักเซด มองคุณนี่สิ ลุงคิดว่าได้เห็นมนต์คนหนึ่ง
มนต์เหมือนกันเราเอง และเป็นผู้ชายด้วย”

ฉันขี้กโหลแล้วก็มองก ในใจไม่นึกว่าจะเชื่อ แม้เด็กของ
เขือ ท่าทางออกไปไม่ถึงหนึ่งในสี่ของไมล์ มีมนต์คนหนึ่งยืน
พิงต้นไม้ใหญ่เผ่าเผ่าข้างนั้นอยู่

ชายนั้นสูงกว่าสี่สองฟุต หัวของเขาใหญ่เท่ากับหัวควาย
ปกคลุมด้วยผมมวงรัง เขากวัดแกว่งกิ่งไม้ใหญ่ ซึ่งเป็นไม้ข้อ
อันมีคำสั่งห้ามการคุมฝูงสัตว์คึกคักด้วยรพณ

เราขืนนั่งมีใจเคลือบไหว งงงัน เขาอาจมองเห็นเรา
เราจึงคอยหลบเสียก่อน

“มาเด็ก!” ฉันร้องเตือน พลังผดุง ผู้ซึ่งยอมให้ฉัน
อันน่าเป็นครั้งแรกในชีวิต

เราวิ่งมาราวสี่ห้านาที ก็พ้นจาก สายตาของ สัตว์ผู้
 นึกกลัวนั้น

เราพากัน วิ่ง เรื่อยมา เหมือน กับคน ขี่ าน ถึงชายทะเล
 ก็เทนบรอก

“คุณนี่!” ฉันพุดพาดวงวิ่งไปยังวัดสี่สิ่งหนึ่ง ซึ่งเป็น
 ปรุกายหย่อนบน พนชาย

“อะไรนี่?”

“กูนี่!” ฉันร้องตอบ และยื่นคางลงตรงหน้าหย่อนมา
 ใหญ่ลง

“เกี้ยวก่อน” เขาพุด “หลานเขาอาจดูเหมือนมากด้วย
 หรือเปล่า?”

“ไม่ใช่เข้ามาเลย แต่ฉันนึกว่า ลูกคงเขามากะมัง?”

“ลุงไม่รู้” สาครวาทพยักขย “ลุงไม่เคยมีสาวชุนนิก
 นเลย”

“ฉันก็เหมือนกัน”

“แปลกมาก”

“ไม่แปลกหรอก เป็นของมีค่านึง ชาวโชนแลนก็
 มักใช้สาวชุนนิกนี้ อันส์คงเป็นเจ้าของ และทำหลนไว้เป็นแน่”

“อันส์!” ลุงของฉันเอ่ยชื่อผู้นำทาง พาดวงสั้นหัว

ครบแล้วเขาก็จำรนาคาวจนนหน้างละเอียก

“อ๊กเซล” เขาพอกข้างของซึ่ง “กายเส้นเด็มเป็นอาวอ
ในสมัยสทวส์กสยทก ซึ่งพวกขนนางมีกระเหน็บเข็มชกตักคว
ไปด้วยเสมอ เพื่อใช้สำหรับชั่งกันตัว เช่นชงทมก้าเห็นคมา
จากชาวสเปน และมีได้เป็นของหลานหรือของลุง หรือของคน
นำทางของเราหรือ”

“ลงกล่าวพอกไว้หรือว่า——”

“คุณ! ไบคายมีสนิมขี้เกระะ ไม่ใช่ขี้มาวันเคียวหรือ
ขี้เคียว หรือสทวส์กสยทก”

เจ้าจรวารอดีเกนยรอก กลยักระปรกระเปร่าตามีเคย เมื่อ
เขาได้ใช้ความมคคค่านัง

“อ๊กเซล” เขาพอก “เรากำลังโกลจะสำหรัคผลใน
การค้นพยอหนองไทยแล้ว กายเด็มได้คกหุ่ยชนพนชาย ทนง
สอง สามร้อยขีมาแล้ว และได้กะทยกระแทกคยก็ก้อนหินใน
ทะเลได้พิภพนั้นจนกร่อนไป”

“แก้วา” ฉันทก “มันไม่ไคมา หยทันทด้วยลำพงคว
มันเอง ทั้งมันคงไม่ไคคคงอไปเองด้วย คงมีผู้ไคผู้ทงมาทน
ก่อนเรา”

“แน่นอน ชายคนหนง”

“และชายคน^๕—”

“ชายคน^๕นั้นได้^๕ใช้^๕กาย^๕สัน^๕เล^๕มน^๕น^๕าร^๕ก^๕ช^๕อ^๕ของ^๕เขา^๕ไว้^๕ เขา^๕
 ต^๕้อง^๕การ^๕ส^๕แ^๕ง^๕ท^๕าง^๕ไป^๕สู่^๕โ^๕ก^๕ล^๕าง^๕พิ^๕ภ^๕โ^๕ห^๕ี^๕ปร^๕าก^๕ค^๕อ^๕ค^๕ร^๕ง^๕ท^๕ง^๕ มา^๕
 ช^๕ว^๕ย^๕ก^๕ัน^๕ท^๕าร^๕อง^๕ร^๕อย^๕ค^๕ช^๕”

เรา^๕ค^๕าง^๕ก^๕ั^๕ส^๕น^๕ไ^๕ม^๕าก^๕ ึง^๕ พ^๕าก^๕ัน^๕ค^๕ึ^๕น^๕ไป^๕ค^๕า^๕ม^๕ท^๕น^๕า^๕ผ^๕า^๕สัง^๕
 ก^๕ร^๕ว^๕ค^๕ก^๕า^๕ม^๕ช^๕อ^๕ก^๕เขา^๕แ^๕ก^๕ย^๕ ึ่ง^๕ อ^๕า^๕ค^๕ เป็น^๕ท^๕าง^๕ น^๕ำ^๕เข^๕า^๕สู่^๕อ^๕ม^๕ง^๕ค^๕.ค^๕
 ใน^๕ท^๕ี^๕ส^๕ก^๕เร^๕า^๕มา^๕ด^๕ัง^๕ท^๕เ^๕ง^๕ท^๕ง^๕ ช^๕ง^๕ม^๕ผ^๕ง^๕ท^๕เ^๕ค^๕ย^๕ น^๕า^๕ท^๕เ^๕ส^๕าก^๕จ^๕น^๕มา^๕
 ด^๕ัง^๕เช^๕ง^๕ผ^๕า^๕ม^๕ท^๕าง^๕เ^๕ล^๕ี^๕ช^๕ย^๕ก^๕ว^๕าง^๕ไม่^๕ก^๕ั^๕น^๕ท^๕ก^๕ฟ^๕ุ^๕ ะ^๕ท^๕ว^๕าง^๕ก^๕อง^๕ท^๕น^๕ค^๕็^๕อ^๕
 มา^๕ท^๕ง^๕ส^๕อง^๕ช^๕ำ^๕ง^๕ เรา^๕แ^๕ล^๕เ^๕น^๕ช^๕อ^๕ง^๕ท^๕าง^๕น^๕ำ^๕เข^๕า^๕สู่^๕อ^๕ม^๕ง^๕ค^๕ม^๕ก^๕แ^๕ท^๕ง^๕ท^๕ง^๕
 น^๕ร^๕ท^๕น^๕ บ^๕น^๕ท^๕น^๕าร^๕าย^๕ของ^๕ส^๕ี^๕ลา^๕แ^๕ง^๕ปร^๕าก^๕ค^๕อ^๕ก^๕ั^๕ร^๕ประ^๕ท^๕ลา^๕ค^๕
 ส^๕อง^๕ค^๕ว^๕ ึ่ง^๕ล^๕ย^๕เ^๕ด^๕เ^๕น^๕ไป^๕ม^๕าก^๕แ^๕ล^๕้ว^๕ เป็น^๕อ^๕ก^๕ส^๕ร^๕ย^๕ช^๕อ^๕ช^๕อง^๕น^๕ก^๕ท^๕อง^๕เท^๕ย^๕
 ผ^๕ู้^๕ก^๕ลา^๕ท^๕ว^๕น^๕แ^๕ล^๕ะ^๕แ^๕ปล^๕ก^๕ประ^๕ท^๕ลา^๕ค^๕ผู้^๕ท^๕ง^๕

• 4 •

“เอ.เอส.” ล^๕ง^๕ร^๕อง^๕เ^๕ย^๕ง^๕ค^๕ัง^๕ “ อ^๕าร์^๕เน^๕ ส^๕ัก^๕น^๕ุ^๕ส^๕เ^๕ม^๕มี^๕
 ก^๕็^๕อ^๕ง^๕เป็น^๕ อ^๕าร์^๕เน^๕ ส^๕ัก^๕น^๕ุ^๕ส^๕เ^๕ม^๕มี^๕ น^๕ั^๕ง^๕”

อุปสรรค

ตั้งแต่เริ่มออกเดินทางมา ฉันได้ผ่านสิ่งประหลาดพิสดาร
 ต่างๆมามาก ฉันคิดว่าคงไม่มีสิ่งที่จะทำให้ฉันประหลาดใจ
 ใจอีกแล้ว แต่เมื่อได้แลเห็นอักษรสองตัวนี้ ซึ่งได้จารึกไว้
 นานถึงสามร้อยมาแล้ว ฉันก็ฉงนยิ่งขึ้น คุณสติและความ
 คึกเห็นให้เหมือนกับคนงมเข็มในมหาสมุทร ไม่ใช่เพียงแต่ลายเซ็นของ
 นักสีกสารสาหรณวิทยา ซึ่งจารึกไว้บนแผ่นหินเท่านั้น แม้แต่
 ภาชนะซึ่งเขาใช้เป็นเครื่องมือสำหรับจารึกนามยี่ห้อของเขา ก็ยัง
 คงอยู่ในมือฉันอีกด้วย ฉันมีใจสงสัย ในความเป็นอยู่ของ
 นักท่องเที่ยวผู้นี้ และข้อเท็จจริงในการเดินทางของเขาอีกต่อไป
 แล้ว ฉันล้มทุกสิ่งทุกอย่าง แม้แต่ชิ้นตราที่จารึกไว้ประสมใน
 คราวเดินทางกลับ ผู้อื่นได้ทำมาแล้วอย่างไร ฉันก็อาจทำได้
 เช่นเดียวกัน ฉะนั้นจึงนับใจว่า ไม่มีสิ่งใดอีกแล้วซึ่งเหลือความ
 สามีลาที่จะทำให้ไม่ได้

“เกินต่อไป! เกินต่อไป!” ฉันร้องตะโกน

ฉันจะกระโดดลงไปยังถ้ำมิกเองหน้า แต่ลุงฉุดเอาไว้

ตามปรกติเขาเคยชอยอาหารอันแรงร้อนรวกเร็ว แต่บัดนี้กลับ
แนะนำให้ฉันทำโจเย็นและสงยไว้ก่อน

“เรากลับไปหาชั้นสักก่อนเถิด” เขาพูด “และถอยแพ
มาออกไว้ทนกว่า”

ฉันทำตามเขากว้ออาหารไม่เต็มใจ และชอกเกินอย่าง
วิษณฆ่าไปบนก้อนหินริมฝั่งทะเล

“ดูเงาใหม่” ฉันพคะนระที่พากันเกินไป “ว่าเหตุการณ์
ต่าง ๆ ได้ช่วยผลดีให้แก่เราเร็วมาจนบัดนี้?”

“หลานคึกคะนองหรือ ฮักเซส?”

“ไม่ของสงสัยเลย แม้แต่พายุก็ยังพิศพาเราเข้าสู่ทางที่
ถูกต้อง สมพายุใหญ่ได้พาเราเข้าสู่ฝั่ง ซึ่งดาอากาศก็ตาม
ปรกติแล้ว เราก็จะถูกพิศพาไปห่างไกลจากถิ่นมาก สมมติว่า
ถ้าแพของเราไปสู่ฝั่งใดแห่งทะเลใดเกินยรอก เราจะเป็นอย่างไร?
ชอยของสักนสเสมหรือ เราก็จะไม่ได้พบ และเราก็คงจะ
ระเห่ร้อนอยู่บนฝั่งซึ่งไม่มีทางไป”

เมื่อเรากลับมาร่วมวงกับผู้นำทางของเราแล้ว ทุกสิ่ง
ทุกอย่างก็เรียบร้อย พรอมที่จะเดินทางต่อไปได้ในทันที ครั้น
นั้นทุกสิ่งทุกอย่างก็เรียบร้อยแล้ว เราก็ชักใบแล่นไปตามแนวฝั่ง
ย้ายหน้าไปจนถึงแหลมสักนสเสม ตามที่สาคราจารย์ได้เกินยรอก

โกตงซอให้ เพื่อเป็นพระลูกดงนักทองเทียวผู้กล้าหาญ ซึ่ง
โกมาพบเป็นคนแรก

กระแสดมไม้สู้เหมาะแก่การเล่นแพ เราจึงนำแพเล่น
จิกฝั่งมากนุกไม้โก บางตอนเราคงใช้ไม้ดอช่วยค้ำเพื่อให้ไป
เร็วขึ้น ก่อนหันซึ่งมทยไค่นาทาให้เรากองเลียงชอถนนอกทาง
ไกลไปอีก แต่อย่างไรก็ เมื่อเดินทางมาโค้วราวสามชั่วโมง
เป็นเวลาราว 18.00 น. เรากองดำแหน่งที่เราระจอกแพไว้โก

ฉินโกคชนฝั่ง ลุงและฉินส์โคคตามจนมา การเดินทาง
พกนมีโกทำให้ความเร่งร้อนของฉินลดน้อยลงโกเลย กลับขตรง
กันข้ามเสียอีก ฉินชอกความเห็นโตเฒ่าแพของเราเสีย เพื่อ
คักคทนทางมีโทษจนกลับมาทางนโคชก แต่ลุงไม่ยอมตาม
ความคิดนั้น ฉินคึกว่าเขาไม่รู้สึกกะตือรือรณะอะไรเสียเลย

“หย่างน้อยที่สีก” ฉินพก “เรากองเริ่มชอกเดินทาง
เสียเดยวัน หย่าให้เสียเวลาเลย”

“ก็แล้ว” ลุงพก “แต่เรากองจะทำกรตรวจครวครวคดำ
โหม่นเสียก่อน เพื่อให้แน่ใจว่า เราระคองเคยมชอขึ้นโค
ไปค้วยหรือไม”

ปากดำซงมี ลักสนะเกือชเป็นวงกลมฉิน กว้างประมาณ
ห้าฟุต ด้านมีคเป็นโพรงเข้าไปในดิน และเกลียงเกล้าเพราะ

เคยดูสิ่งซึ่งระเบิดพุ่งออกจากไฟไหลผ่านมาแต่ครั้งก่อน
โน้น เราเข้าไปในถ้ำนั้นได้โดยไม้อำบากเลย

เราเดินไปตามผนังซึ่งรายเก็บเศษมอดกินหมด เมื่อเดิน
ไปไต่ราวหกก้าว ก็มีคนเห็นมีหมวกของทางขวางหน้าเราอยู่
“ข้างๆ ทัศนอนี่มาเกาะทะลุไต่” ฉันทิ้งยื่นด้วย
ความเคือง เมื่อรู้สึกตัวว่าคงหยุดซึ่งใกล้ถึงที่ เพราะอุปสรรค
อันเราไม่อาจผ่านพ้นไปไต่

เราพยายามหาทางขวางก็แล้ว ทางซ้ายก็แล้ว ตรวจดูทั้ง
ข้างบนและข้างล่างจนทั่ว ก็ไม่พบช่องทางอะไรเลย แต่ฉันทิ้ง
ไม่หมกมุ่นที่จะหาทางไปไต่ไต่ ฉันทิ้งไม่เชื่อแน่ว่าอุปสรรคจะ
ชักขวางเราไว้ได้จริงๆ จึงก็ลงตรวจดูไต่ก่อนหินนั้น ไม่มี
ร่องรอยอะไรเลยสักแห่งเกี่ยว ข้างบนนั้นเธอก็เป็นสัดมาลง
ขวางอยู่เช่นเดียวกัน เราพากันทอดอาลัยในความหวังที่จะ
เกินทางผ่านค่อไป

ฉันทิ้งก็ลงนั่งกับหิน ลุงของฉันทิ้งก็กลับไปถ้ำมาอยู่ที่
ปากถ้ำนั้น

“สัณสนเสมมีทำอย่างไรกันนี่?” ฉันทิ้งก็ออกมาถึงๆ

“อ้อ! เขาคงหยุดซึ่งกิจการเดินทาง เพราะทัศน
ขวางหน้าไว้ที่อย่างนั้นหรือ?” ลุงก็ถ้อยตาม

“เข้าไปไม่ได้” ฉันทักเธอ ๆ “หินก้อนที่แตกแยกมา
 ออกช่องทางไว้ คงจะเคลื่อนมาหยุดกันโดยบังเอิญ ในขณะที่
 พยายามไปเกิดระเบิดขึ้น พายหลังจากสักงอสี่เสี้ยวได้เดินทาง
 กลับแล้วเป็นเวลาหลายคืบหลายขี อมงคแห่งคงเป็นช่องทาง
 กั้นละลายไหลลงมา และแสร้งว่าที่พยายามไปนั้นออกมาคงมา
 รวมกันหยุดกัน ทั้งนี้เป็นอุบัติเหตุแห่งอุปสรรคซึ่งสักงอสี่เสี้ยวก็มีได้
 ประสพ และถ้าเราเอาหินก้อนนี้ออกไม่ได้ เราก็จะไปสู่
 โลกต่างพิภพไม่ได้”

“ถ้าเช่นนั้น” ลงพัก “เราเอาเครื่องมือมาเจาะและพัน
 ทำทางไปเถิด เรามาช่วยกันเอาหินก้อนนี้ออกกันเถอะ”

“มันคงแข็งเกินกำลังที่จะเจาะ หรือ พันลงไปไม่ได้” ฉันทัก
 พกขณ

“แต่ — — —”

“ใช้หินอื่นเถอะ เราฝังดินขึ้นเข้ากัน แล้วระเบิดมัน
 เสียเลย”

“กินขึ้น! เออ จึงแหละ!” ลงของฉันทัก “เราต้องการ
 ระเบิดหินก้อนนี้ด้วยเท่านั้น ชันสี่ ลงมือเถอะ”

สุดท้ายชาวไอชแดนนี้ของเรากลับไปก็แพ ไม่เข้าก็กลับ
 มาพร้อมก็ช่วยขวานเจาะ ซึ่งเขาใช้ขวานฝังดินขึ้น มันเป็นงานที่

ไม่สู้ร้ายนัก เขาต้องขอโทษให้พอที่ระงับคนสำคัญให้เสียก่อน
 ก็นระเบิดขึ้นคนแรงกว่าคนคำคงสี่เท่า

ฉันกินเกินมาก ขณะดื่มน้ำกำลังทำงานอยู่ ฉันก็ช่วยลง
 เทรยมสายชนวน ซึ่งทำด้วยดินชั้นๆ ขึ้นไว้ในแถบผ้า
 ควันเช่นเกลียวยาว

“เราคงทลไปไ้ละ” ฉันพูด

“เราคงทลไปไ้คั่นนั้นอน” ลงของฉันทวนคำ

พอเที่ยงคืน งานของเราก็สำเร็จ ก็นสำคัญนุ้หุ้ใน
 หลมเรอรรอยแล้ว สายชนวนล้ามมาตามพินอมงค่นดงปาก
 ฉางนอก ประกายไฟแวบเกี่ยวเท่านั้นก็เพียงพอที่จะทำ
 ก็นระเบิดอย่างแรงนระเบิดขึ้นไ้

“พุ้นนี่!” สภากรารยพูดสั้นๆ

ฉันต้องคอยหยุดอกดงหกชั่วโมง

รุ่งจน วันพรทสยก็ ๒7 สิงหาคม เป็นวันสำคัญวันหนึ่ง
 ในการเดินทางไ้พิภพ เมื่อคิดถึงค่อนนี้ ฉันขอไม่ไ้ทิ้งไ้
 รัตนระวีไ้ด้วยความหวาดหวั่น ตั้งแต่วันนั้นมาเราไ้ไม่คองไ้
 เหตุผลในการคิดสินใจ หรือความฉลาดไหวพริบของเราอีกเลย
 เราต้องปล่อยให้ เหตุการณ์ดำเนินไปตามแต่ข้มชาติ ระบ้นคาน
 เรากลายเป็นเครื่องเล่นของโลกขาดไ้เสียแล้ว

พอเวลา 6.00 น. เราค้างกรูสักคืนเต็ม บิกันถึงเวลา
ที่เราจะทิ้งระเบิดสี่ตาแดงเพื่อเบิกทางเดินต่อไปแล้ว

ฉันขอรับเกียรติเป็นผู้ชักสายชนวนเอง เมื่อชุกแล้วฉันจะ
ต้องกลดัยมาลงแพร่วมกับคนทั้งสอง แล้วเราจะพากันเดินไปให้
ห่างฝั่ง เพื่อเลี่ยงภัยอันเกิดจากการระเบิด ซึ่งถ้าไม่ยังเกิด
ผลแต่เพียงพายในถ้าเท่านั้น

ตามการคำนวณของเรา สายชนวนจะลามาหยุดราวสี่นาทีก่อน
ที่ระเบิดถึงหลุมกินน้ำดี ทั้งนี้ฉันจึงมีเวลาทันทีที่จะกลดัยมาลงแพ

ฉันช่วยมทิวเพื่อปดัยที่หน้าที แต่ก็ไม่สามารถจะระงับ
ความคึกคักใจไว้ได้

เราไ้ช่วยเร่งกินอาหารกัน เมื่อเสีคแล้ว ลุงและผู้นำทาง
ก็ลงแพ ขณะนั้นฉันยังคงหยุดนั่ง ฉันมีโคมจุกไฟไว้พร้อมแล้ว
ดวงหนึ่ง สำหรับชักสายชนวน

“ลงมือไ้แล้วหลาน” ลุงของฉันพูด “แล้ววียกลดัยมา
ไ้ไ้เร็ว”

“มันไ้เสียเด็ก” ฉันพูด “ฉันจะไม่เสียเวลาไ้ไ้ไม่
จำเป็นตามทางเลย”

ฉันไปไ้ที่ปากถ้ำ เข้คข้างโคมออก จั้สายชนวนขึ้นมา
สาคราจารย์ดีเคนขรอกถ้อโครโนมีเทอวีไว้

“พร้อมแล้วหรือ?” เขาคะโกนถาม

“พร้อมแล้ว!”

“ถ้าเช่นนั้นบุกไฟไค้”

ฉันรีบเอาสายชนวนจ่อไฟ ยังเกิดเสียงเข็วระๆ ครั้นแล้ว
ฉันก็วิ่งอย่างเร็วที่สุดที่ควรวิ่งไค้ ครึ่งไปยังฝั่ง

“โศกลงมา” ลงเว้ง “ถอยไปออกเร็ว”

ฉันส่ายอย่างแข็งแรง เราย้ายหน้าออกทะเล แผลพุ้ยต่าง
จากฝั่งราวหกสิบฟุตแล้ว ขณะนั้นเป็นเวลาที่น่าหวาดเสียวมาก
สาคราจารย์เล่าของเข้มีที่ใคร โนมี้เคอร์ทลอกเวลา

“อีก ห้า นาที” เขาพูด “สี่ นาที สาม”

ชีพจรของฉันเต้นสองครั้งในหนึ่งวินาที

“สอง หนึ่ง วินาที”

ขณะนั้นยังเกิดอะไรขึ้น? ฉันไม่ึกกว่าฉันไค้ยินเสียง
ระเข้คิ แต่ลึกลับระหัดนั้นไค้เปลี่ยยนแปลงไปทันที มัน
เข้คิทางออกคล้ายกับแหวกม่าน ฉันมองเห็นทิวลึกลงไปไค้ฝั่ง
ท้องทะเลขึ้นขั้วนเกิดเป็นคลื่นกลมทมาทนนแพลลอยขึ้นสูง

เราทั้งสามคนล้มีลงทันที ในเวลาไม่ถึงหนึ่งวินาที ทุกท
ทกแห่งก็มิกไปตมก ทันไค้คนฉันรู้สึกว้าสังททนนแพลล่อยทหายไค้
เสียแล้ว ฉันคิดว้าแพนตคกตรงคังตัวลงไค้ แต่มันก็ไค้ไม่เป็น

เท่านั้น ฉันพยายามผลักมันลง แต่เสียงคลื่นได้กักขังเสียงของฉัน
เสียงหมก จนเขาไม่ได้ยิน

นอกจากความมืด เสียงถกถอง ถาวรสันสเทือนและความ
รู้สึกภายใน ฉันเข้าใจได้ทันทีว่าได้เกิดอะไรขึ้น ข้ายังสงสัย
ก่อนที่ทันซึ่งเราจะได้ยินมีเหตุอยู่ การระเบิดทำให้มันเกิดแผ่นดิน

ไหวจน ยักยอกพวกนั้นไปเข้ชอก และรถเล็กกลายเป็นสายน้ำ
ที่ไหลเชี่ยว พักพาเราล่องไปในเหวด้วย

ฉันหมดหวัง - หนึ่งชั่วโมงก็แล้ว สองชั่วโมงก็แล้ว
เรายังคงเฝ้ากันแน่นห้อยบนแพ ทางซ้ายมือฉันไว้น้ำมันฟอก
มิให้กระเด็นออกไปจากแพ เราวิ่งสับสนสี่เดือนอย่างแรงทุกคราว
ที่แพชนเข้ากับข้างเหว แต่อากาศเข้านั้นก็มีไคยวากคั่นน้อยนิด
ฉันวิ่ง ทัก ทัก เธอว่า เหว นั้นคงกว้างใหญ่มาก ทาง นั้นเป็นทางที่
ลึกลงเสมอ ไคยเคยผ่านมาแล้ว ไคยไม่ต้องการสิ่งใด แต่แทนที่เราจะ
ลงมาด้วยตนเอง เราผลักพาเขาน้ำตลึงมาด้วย เพราะความ
ประมาทของเรา

ความคิดที่เสถียรอันเวียนอยู่ในสมอระฆังฉัน เป็นการยาก
ที่จะคิด ในขณะที่ ทำกำลังตก ก็ลงมาหย่างน่า เวียนหัวเช่นนั้น เรา
สังเกตจากลม ซึ่งประทะหน้าเราได้ว่า เรากำลังไปเร็วยิ่งกว่า
รถไฟซึ่งแล่นเร็วที่สุด เสียอีก การที่พยายามหยุด ไคย ในขณะที่
ย้อมไม่เช่นผล ตะเจียงไฟฟ้าของเรา ก็แตกเสียตั้งแต่เมื่อเกิด
การระเือกนั้นแล้ว

ฉันประหลาดใจเป็นอย่างยิ่ง เมื่อเห็นแสงสว่างปรายคั่นที่
ข้างหัวฉัน แสงไฟรัยห้อยที่วงหน้าข้อมือ ๆ ของฉันสิ คนนำทาง
ผู้สามาดของเราได้ทำการหยุดโคมเป็นผลสำเร็จ ถึงแม้ว่า

เปลวไฟระวอยแวว ๆ สดุ้งว่าโน้ไม่ซ้าระลันแสง แต่กัซังสังแสงสกลไสห้อยในความมื่อซันนากัดวันนไคซ้าง

เหวนนกว้างซังคังทลันคาคคเน แสงสสิวิๆไม่ทำให้เราไคเห็นผนิงทงสองค่าน ในเวลาเคียวกันไค ความคังซันของน้ำคกซังเราก่าดังคคองมาควายนน ยิงไปก่าวนากคทก้าสำคัน ๆ ในทวี่ป้อมอเมริกาสย้อก ข่างครววเมื่อแพะทะเจ้ากัซังแสน่าวนแพกัทมนไประอย ๆ เมื่อแพลลชยเข้าไกลลนิง ฉันยักไคมซันต้องคคณิงทน กัลลึงเกคความเร้วไค คว้ยถารแลเห็นซुकเล็ก ๆ ซองกอนทนซงเวียงวรายทูนน คุคคคคอกันเป็นทิวแถวคยยาวเราเข้าไปคคทห้อย ในคางซ้างทก่าดังทมนคว้างห้อย ฉันกะฮัควเร้วไคซังระมานเก้าสยไม่ลคคทนงซวโมง

ซวโมงแลวซวโมงเล้าผ่านไปเรอช แต่สถานะถารนมีไคเปลียนแปลง เวนแต่ความยงซากทข่างทนงทไคสคคณพายทลลึงเมื่อไค พยายาม จักสัง ซองททห้อย บนแพ ไคเจ้าทเวียงชวชยแลว ฉันจึงซ้างวว่า ซ้างซองซองเราสยทหายไคเป็นส่วมากในคคววเกคถารระเบคเมื่อคคณทนนแพซนลึง ฉันคองการจู้แน่วาเครื่องอุปกรนซองเรายิงมีอะไรเหลื่อทห้อยซุกข่างทหรือไม ฉันจึงเขาไคมเกยวล้องครวคค เครื่องซังมีฮวิทียาสำครของเรากงเหลื่อเพียงซังมีทิสและไคโรนมีเคออร์ บันไคและเจือกทหายทหมค คง

เหลือแค่ปลายเชือกที่พันห้อยรอบ ๆ เสาใบเท่านั้น ขวานเจาะ
ขวานฟัน และค้อน ไม่มีเหลือห้อยเลย ส่วนสี่ของเหลือห้อยพอ
กั้นกั้นวันเดียว!

ฉันตรวจทุกตัวแพ็กไม่พบอะไรอีก สี่ของของเราไม่เหลือ
เพียงเล็กน้อย และฉันมีของกรอบสองสามชิ้น

ฉันก็กระซิบให้สองชายว่า พวกกำลังห้อยในถ้ำนี้คืออัน
เพียงไร และเราจะยังชีวิตไปได้อีกนานก็มากน้อย แต่ก็จนแล้ว
ฉันก็ทนนิ่งเสีย เพื่อไม่ให้เขาเกิดความคิดว่าฉันมาออก

ฉันเห็นแสงโคมหรือแสงแว้ดก็เข้าไป ได้โคมเงินมอกลม
ความมืดกลดลงเขาค่อยงำอีก และเราก็ไม่หวังที่จะหนีไป
อีกเลย เรายังมีโคมหรืออีกอันหนึ่ง แต่ก็จุดไม่ได้ ดังนั้นฉัน
จึงทำอย่างเด็ก ๆ คือหลับคาบงเสีย เพื่อไม่ให้เห็นความมืด

เวลาล่วงไปอีก ฉันสังเกตเห็นสายลม ที่มา ยี่ระทะหน้า
จึงรู้ใจว่า อากาศเร็วของเราเพิ่มจนอีกสองเท้าตัว นำพวงคัง
ยิ่งขึ้น ฉันคิดว่าเราไม่โคมหรือเลยเสียแล้ว เรากำลังตก
ตรงคังไปก็เกือบ ลงและฉันสับสนกันจับแขนของฉันไว้แน่น

ทันทีที่ฉันรู้สึกสัมผัสเช่นนั้นไปหมด แผโคมประแจก็
ของสิ่งหนึ่งที่ไม่ใช่ของจริง แล้วทอดกักทันที ลานน้ำ

ฉันมาฟัง ฉันมาฟังแล้วได้ฉันสัก
 ภายแล้ว!

แต่สายนาทพุงมาทมนนเป็นหุไม่ช้านัก ในระยะ
 เวลาสองสามวินาที ฉันก็สลดมหายใจอากาศวิสุทธิโคเต็มที
 ลงและฉันสอแซนฉันไว้นั้น จนรู้สึกวาทะทุกนทชนก และนพ
 ก็ยังคงเป็นพาทนะของเรากงสามหุทามกัน

พระเจ้าไฟระเบ็ด

ฉันคิดว่าขณะนี้เป็นเวลาราว 22.00 น. หลังจากที่ได้
รับความสเทือนอย่างแรงมาแล้ว ประสาททั้งห้าของฉันก็เริ่ม
ทำหน้าที่เป็นครั้งแรก คือ การได้ยินเสียง เสียงที่กังวาน
หวนไหว้กลดหล่นมาหลายชั่วโมงนั้น ยี่สิบทีก็เงียบลงแล้ว ในที่สุด
ฉันก็ได้ยินดังพุดคล้ายเสียงกระซิบว่า

“ เรากำลังลดยิน ”

“ ลุงว่าอะไรนะ ? ” ฉันร้องถาม

“ ลุงว่า เรากำลังลดยิน ! เรากำลังลดยิน ! ”

ฉันยืนมีมือออกไขว่หน้า และรู้สึกว่าจะถูกหั่นขาดจนเหลือ
ไหลโซม เรากำลังลดยินเร็วมาก

“ เจ้ ! เจ้ ! ” ลุงทราจารย์ตะโกน

ฉันสั่นตัวไต่คืบไต่ควายความอยากเห็น ถึงแม้เปลวจะดับกลับ
ลง เนืองควายฮากวเรเคลอนไหวขึ้นเบื้องบนของเวา แต่ไฟก็ยัง
ส่องสว่างให้มองเห็นภาพทั้งสนไก่

“ เหมือนกับที่ลุงคิดไว้นั่นเอง ” ลุงทราจารย์พูด “ เรา

ถ้าล้วยในปลองนคย ๆ ซึ่งควยไม่เกนยลยสฟค เมื่อนาคเล
ไหลลงไปตงกนเทวแล้ว ก็ไหลจนหาระคยขงมัน และเวาก็ลย
ก็คชนไปควย "

" ชนไปไหน ? "

" ลุงก็ไม่รู้ แต่เวาก็คชงเครยมตวพรหมไว้เดมอ เพอ
เพตคณเฒนชงฮากเกคชนโค เราคาลังลยชนนอควาเว
ลยตอเพตคทอนจวนาก หรือราวบ่คไม่ลคกรตอทงชวไมง
กนนั้นเวามาถนฮาทารเราคาลังไว้ก็ชนเด็ก "

" ฉนโคถนเขาพคเชนนั้นถีมองคเขาร้ สกเส้า ๆ "

" ถนฮาทารหรือ ? " ฉนทวนค้ำ "

" แนนอช ไม่คชชกช "

ลวทวารวยพคถนชนสเปนถาสนคณมารก ชนสสนทว

" อเวถน " ลพค " สเปชงกรวชงเวาทายทมค
แล้วหรือ ? "

" มีทลชทยเทานเอง เนอเทงชนเคยวสาทรบเวาสวมค "

ลคคตงมชงทนาดฉน

" ลยยังคคควาเราจวชคตายทยชกหรือ ? " ฉนถาม

ไม่มีคอรทอบค้ำถามชงฉนเลย

เวลาว่างไปอีกหนึ่งชั่วโมง ฉันรู้สึกท้อพระวนกระวายเป็น
ปกติ คนอื่น ๆ ก็เช่นเดียวกัน แต่ไม่มีใครลงมือกินอาหารที่
เหลืงอยู่นั่นเลย

เรายังคงลนยชันด้วยความเร่งลงเรื่อยไป ข้างขวาก็เร็ว
จนใจหาย เช่นเดียวกับนกบินท่อนชนสระก็ส่งเร็วเกินไ้ แต่
นกบินเหล่านี้นั้น เมื่อยังชนส่งก็ยังไม่เชื่อกับความหนาวมากจน ส่วน
เราคล้ายตรงข้าม เราคงไม่เชื่อกับความร้อนซึ่งเพิ่มขึ้นทุกขณะ

เวลาว่างไปอีกหนึ่งชั่วโมง ไม่มีการเปลี่ยนแปลงอย่างไร
นอกจากอุณหภูมิซึ่งคงจนส่งเรื่อย ๆ ในที่สุดก็ถึงกับท้อจนท้อจนว่า
“เราคงตกลงใจให้แน่นอนจนคราวนี้ละ”

“ตกลงใจอะไรกัน?” ฉันทวนถาม

“ตกลงใจกินอาหารเขากำลังกินไว้นะซี แล้วเราจะได้
เตรียมตัวไว้บนกับเหตุฉุกเฉินด้วย”

“ถ้าเช่นนั้น เรามากินกันเถิด” ฉันกล่าวรับด้วยความ
เห็นของเธอ

ลงแดงชนมีงครอยและเนอแห่งออกเช่นตามส่วนเท่า ๆ
กันแล้วแรก ร่ายกันกิน ลงของ ฉันกินอย่าง ระ กะและดู
เธอก็อวยย ส่วนฉันนั้นคงแม้ว่าหิว ก็กินอย่างไม่รู้รส และกิน
ด้วยความสิ้นใจ ฉันก็กินส่วนแบ่งของเธอตามปรกติก็อย่างง่าย ๆ

เขาก็นึกตระหนอยเหมือนคนอีกคนที่ไม่มิดขอร้องถึงกาลพายุหนาเลย
เลย เขาพยักตักซึ่งยืนจหน้าสถานห้วยครึ่งหนึ่ง และโคเข้ามาสั่ง
ให้เร็ว ฉันทงข่มจนจนอย่าง

เรากันอาหารครึ่งสักถ้วยของเราหมดแล้ว บุกกันเป็นเวลา
5.00 น.

จนหมกมันสูงหย่างรวกเร็ว ฉันทงกลัวว่าถกขย หนีใน
ซากาสตรธรมปานถยไฟ เราพากันเบรจนเสจนอกและเสอถกถอก
การสวมเสื้อผานขอทำห้ความมอศอศักกายศอยขันเกาลงข่าง แต่
ความมทอใจถ้ขงคองมทอ

“นั่นเรามีกำลังไกลเตาไฟซึ่งร้อนระอุเข้าไปทุกทีแล้ว
หรือ?” ฉันทงตะโกนในขณะทูลกว่าความมวชนเพิ่มขึ้นอก
เป็นทวคณ

“เปล่าเลย” ตงคอบ “เป็นไปไม่ได้หรอก”

“ถึงกระนั้น” ฉันทง พยายามเอามือแตะผนังหิน “หินนี้
ร้อนราวกับถกเผาไฟ”

ขณะที่ ฉันทงก็ลองเอามือแตะนาคู แต่ต้องรีบถกถย
โดยเร็ว

“น่าเศอช!” ฉันทงตะโกนเล่น

ควรวินเสาศราจารย์ ถึงเกษมบรรดาศักดิ์ไม่ดุษฎี เป็นแต่สังฆ
 ฆาการโกรธเคืองเท่านั้น ทั้งไต่ถามความทวาทศก็เข้าครอบงำ
 ฉันทน์ ฉันทน์ปลงใจตัวเองให้เป็นคนกล้าไม่ไต่ ความวุ่นที่เกิน
 ธรรมชาตนั้น และนาคกำลังเกิดศรัทธา มีนัยบอกเหตุลวงหน้า
 ว่าอะไร? ฉันทน์มองเจ้าเมษทัต มีนัยเป็นขี้ไปเสียแล้ว เป็นขี้จริงๆ
 เข้มแถมจากที่สนับที่สนับไม่หยุดนิ่ง ขี้ไปทั่วทัต มีนัยทูลว่า
 กษัตริย์เป็นโรคเวียนหัว!

“ตุง! ตุง!” ฉันทน์ร้องเวียง “เราเสด็จละควรวิน”

“อะไรกัน?” เขาถามด้วยความเป็นห่วงอย่างประหลาด
 “หลานเป็นอะไรไปหรือ?”

“ฉันทน์เป็นอะไรไปหรือ? ความเมตตาเหล่านี้ซึ่ง สังกศ
 ความวุ่นแรงนัยาง คุณนาคกำลังเกิดศรัทธา โชนาลดชยขึ้นรับ
 กลุ่มเป็นหมอก ความประหลาดของเจ้าเมษทัต ล้วนแต่เป็น
 สนิมฉนวนแห่งแผ่นดินไหวตงนั้น”

ลงสนับสี่ระชาๆ

“แผ่นดินไหว?” เขาพท

“ถูกแล้ว”

“หลานเชย ลงคิดว่าหลานฉีกฉันทน์”

“ลงไม่ไต่ลึงเกิดฉนิมฉนวนเหล่านี้บอกหรือ?”

“หลักฐานว่าเป็นสัญญาณของแผ่นดินไหวหรือ? ไม่ใช่เลย
ลงเขาใจว่า เป็นสัญญาณที่กลัวว่านี่อีก”

“ลงหมายควมว่าจะไร?”

“การระเบิดคะซี!”

“การระเบิด!” ฉันทวนคำ “ถ้าเช่นนั้น เรายังเข้ามา
อยู่ในเปลของพระเจ้าไฟที่กำลังลุกไหม้แล้วหรือ?”

“ลงคิดว่าหย่างนั้นแหละ” ลาดราจารย์ อิกเนบรอกพูด
พลางยิ้ม “และมีนึ่งเป็นสิงประเศกที่ลึกลับที่ฮาคเกิดขึนกับเราไค”

สิงประเศกที่ลึกลับ! ลงของฉนเป็นข่าใปลแล้วหรือ? เชา
หมายควมว่าจะไร? เชาขมหย่างไฉนเป็นท่าไม?

“อะไรกัน?” ฉนตะโกนออกม “เวตกทอยู่ในเขต
การระเบิดของพระเจ้าไฟ เคะระหกมีไคน่าวเเข้าลวติทางแตงหิน
ละลายชันวอนแวง แตงสเกิดหินไฟ แหนฮารนาคือฮค แตงนร
ฮาคทกชันคทไฟเซาไฟพนออกม เวระดกพนชนลคองพ่าพรฮม
ทวยเหลวกชันหินนอยไคย ท่ามกลางเดาดานและหินละลาย
ที่ถูกพนพรอดกมาราวกับท่าฝน ในท่ามกลางเปลวไฟที่ขีลวทมน
ไปราวกับพายุ นีแหละหรือ คีอสิงประเศกที่ลึกลับที่ฮาคเกิดขึนกับ
เราไค!”

“ถูกแล้ว” สัตวาทารขยริศขา เบ่งตาขึ้นเห็นอชชอยแว่น
มองกลับมา “เพราะมันเป็นทางแคบวที่เราจะมีโอกาสกลับคืนสู่
ตัวโลกได้”

ความศรัทธาอันแปรผัน ประการวนเวียนอยู่ในสมองของฉัน
ลงลึกถลลึง ถลลึงซึ้งซึ้ง ๆ และไม่ว่าขณะใด ฉันไม่เคยเห็นเขา
เซ่อโง่หรือฉุนเฉียวไปกว่าขณะนั้นเลย เขาคอยเวลาคำนวณโอกาส
ทัพเขาไฟระเร่เข้กซันได้ไปผลทางอย่างไรเย็น

เขายังคงถลกหนูลอยขึ้นเรื่อย ๆ ถลลึงถลลึง เสียงต่าง ๆ
กึ่งขงขงกึ่งกึ่งกึ่ง ฉันหายใจหายไม่ออกและคิดว่า วาระสุดท้าย
ของฉันได้มาถึงแล้ว

เช่นที่ชายชรา เรากำลังถลกหนูลอยขึ้นด้วยอาการ
เคลือบไหวแต่การระเร่ของไฟเขาไฟ สังกะหนนไฟไหลชอยชอน
ม้วน คอ นูนคอก และพายุไต้ฝุ่นก็ก่อตัวขึ้นและลายและ
กอนหันโหยงน้อย ซึ่งเมื่อพลังชนพ่นปากปล่องแล้ว ก็ระกระจก
กระจ่ายไปทั่วทิศ เรากำลังอยู่ในปล่องของเขาไฟอย่างไม่มีข้อ
สงสัยเลย แต่คราวนี้แทนที่จะเป็นปล่องของเขาไฟสแนฟลัดก็ใช่
แล้ว กลับเป็นปล่องของเขาไฟอกันตั้งหนึ่งซึ่งกำลังคหุอยู่ ฉันถาม
ตัวเองว่าจะเป็นเขาไฟอะไร และเราจะถลกพันไปต่อกองส่วนไหน
ของโลก แต่แรกนั้นเราอยู่ในส่วนเห็นของโลกแน่นอนละ

กษัตริย์เซมทาร์เสือกยังคงขยู่ในตำแหน่งนั้นตลอดเวลา และ
เมื่อบางเหตุผลสักอันเสมมา เราได้เห็นทางอันกว้างเห็น
เรื่อยไปกระทั่งปลายรัชไมล์

ตลอดเวลา เขาเราจึงเห็นสิ่งของอันด้วย ความเร็วสูงกว่า
เดิม เราจึงได้ลัดโลกเข้าไป ความเร็วอันลัดก็เพิ่มขึ้น นอกที่
ระลอกอันสูง ทั้งนื่องด้วยลัดที่พลของพระเจ้าไฟระเข็ก

ทันใดนั้น ก็ปรากฏอันสงสลดอันแรงด้วยพลังไฟลงเข้ามา
ในปล่อง ซึ่งกว้างออกไปทุกที่ ซึ่งทางอันลัดอันนั้น เหมัน
ปล่องไฟมหัศจรรย์ มีไอน้ำพุ่งขึ้นเป็นกลุ่มก้อน และเปลวไฟ
น้อยน้อยหนึ่งหยั่งข้างขวาและซ้ายซ้าย

“กูนัน กูนันซี ลง!” อันร้องลั่น

“เปลวไฟดำมืดนั้นเอง” เขาพูด “เป็นของอันมหัศจรรย์

ในกาวระเข็กอันพระเจ้าไฟ”

“ถ้ามันเข้ามาใกล้เราละ?”

“มันจะไม่มาใกล้เราเลย”

“แต่ถ้าเราล้มลุกหายไฉนไม่ชกละ?”

“เราจะไม่ล้มลุกชก ชลัดอันกว้างชกทุกที่ และถ้าจะ
ควรว้าเป็น เราทั้งเห็นเสือกได้ แล้วเข้าไปแลในโพรงหิน
ที่โลกหนึ่ง

“แล้วก็น่า น่าที่จะมาเรื่อย ๆ อีกละ?”

“ไม่มีน้ำอีกแล้ว อีกเซต มีแค่หินละลายซึ่งไหลกันเรา
จนสัปดาห์ที่แล้วเท่านั้น”

ความจริงเป็นเช่นนั้น ของเหลวที่หนักกันเราขึ้นมาแต่แรก
นั้นไม่มีแล้ว มีแร่ธาตุต่าง ๆ มาแทนที่ แร่ธาตุเหล่านั้น
ขึ้นมาและกำลังเกิดภัย ความร้อนทั่วชุมชนแยกกันไม่ไหว
เพลิงไหลโซมตัว เพียงแต่ความเร็วของการลอยพุ่งขึ้นเท่านั้น
ก็เพียงพอให้เราหายใจไม่ออกหทัยแล้ว

อย่างไรก็ตาม สาตราจารย์ลเคนบรอก ก็มีได้ทั้งแปดตาม
ที่โคคิดไว้ก่อน เขาทำถูกทุกอย่าง ไม่ท่อนที่เรามาทำคือเป็นแพ
นั้น เป็นถาวรของวิทยาลัยน้ำมันคงของเรา ซึ่งเราจะหาไม่พบในที่
อื่นใดเลย

รุ่งขึ้นก่อน 8.00 น. มีเหตุการณ์ใหม่ที่ย่างหนักเกิดขึ้น
การลอบเลื่อนขึ้นสู่เบื้องบนนั้นโคหทัยของกิลลง แผลหุดหนึ่งหยุดยั้ง
“อะไรกันนี่?” ฉันท้องถาม ตัวเขาไปเพราะการหยุด
ซึ่งก็ในทันทีทันใด

“ก็หยุดนะซี” ลงคอบ

“การระเบิดของเขาไฟสันสลุกลงแล้วหรือ?”

“ลงลึกกว่ายัง”

ฉันข่มขืนมของไปรอย ๆ ของที่แพะไปคิดแค้นเข้า เลย
กันแระชาทุกทีกำลังคนขึ้นมาไว้โตชวคราว ถ้าเป็นเช่นนั้นแล้ว
เราต้องผลักดันไฟให้หลุดออกจากม่งหินโดยเร็ว

แต่การนี้ก็มิใช่เป็นดังนั้น หินละลายและเส็ดหินที่รวมกัน
เป็นลำคั้นแพจนมานั้น ก็หยอกันหยุเหมือนกัน

“นี่พเขาไฟหยุกระเบิดแล้วหรือ?” ฉันร้องถาม

“อ้อ!” ลงของฉันฮากานไทยมิใช่เบียดปาก “หลาน
กลัวว่าจะเป็นดังนั้นหรือ ถ้าใจให้มันไวอีกครึ่งเดี๋ย การหยุค
นั้นคงไม่เป็นที่น่าหนัก ยี่คนก็ลวงไปทำนาที่นั่น และ
ไม่ช้า เราก็จะลดยขึ้นสู่ปากปล่องอีก”

ขณะที่พูด เขายังคงร้องใคร่ในมิเคอร์หยุตลอดเวลา
ในไม่ช้าแพก็โตควิว และลดยขึ้นสู่เบของบนไทยแล้ว แต่ก็เป็น
ไปชั่วเวลาสองนาที่เท่านั้น แล้วก็หยุอีก

“ก็!” ลงพูดกลางเวลา “อีกสิบนาที เราก็จะลดย
ขึ้นไปอีก”

“สิบนาทีหรือ?”

“ถูกแล้ว นี่เช่นพเขาไฟซึ่งมีฮากาวระเบิดเป็นพัก ๆ
มันหยุคให้เรารู้สึกหยุใจเหมือนกับควิวมันเอง”

ลงของฉันทพดลทั้ง ๆ ควันถ่วงเวลากำหนด เราถนัดกัน
 ลอยขึ้นด้วยความเร็วสูงเสียดๆ เราต้องพึ่งพายุลมเงาแฉะไว้
 แน่น เพื่อบังให้กระแสน้ำออกไปนอกแพได้ ทันใดนั้นอากาศก็
 ก็ซึ้งลงอีก

การเคลื่อนไหวทำงานของนัก เกิดขึ้นซ้ำซากอีกครั้งหนึ่ง ฉันท
 บอกไม่ออก รู้แต่เพียงว่า ทักครวญที่เริ่มถนัดกันลอยขึ้นใหม่ ๆ
 นั้น มีกำลังแรงเพิ่มขึ้นทุกที และในระหว่างเวลาพัก เรา
 เกือบหายใจไม่ออก เมื่อเริ่มเคลื่อนไหวทีละน้อย อากาศร้อนทำให้
 ฉันทหายใจไม่ออก การสัมผัสตอนที่ไต่ขึ้นแล้วไต่รับอีก ทำให้
 ความรู้สึกของฉันทค่อย ๆ สกนอึดลงเป็นลำดับจนหมดไป ถ้า
 หากฉันสัมผัสเห็นยวบยาคือฉันทใจ ฉันทคงเอาหัวที่มีเขี้ยวฉันทหนึ่งทีนเสีย
 หลายครั้งแล้ว

ฉันทจำเหตุการณ์ซึ่งเกิดขึ้นในชีวิตไม่ต้อ ๆ มาได้ไม่ฉันท
 ฉันทมีความคิดของหญิงในเสียง ซึ่งดัง สั่นไม่ หยด หยอน ใน
 อากาศเคลื่อนไหวของฉันทขึ้นทีละอย่าง และในอากาศที่แพหมุนเวียน
 ครุลงข้างข้าง มีนโกลงทั่วหอยของฉันทคลอนหันละลาง ตามกลาง
 ผงเงาซึ่งปลิวเป็นหาฝุ่น และเปลวไฟซึ่งลุกโผลงทอโยกขยับ
 สว่างทาทฉันทแลเห็นทุกที กวงหนาของฉันท ซึ่งคงแสงไฟ
 สว่างจ้า

ศกรอมไบต์

เมื่อนั้นฉันตาช่นอกครางทนนท์ ก็รู้สึกว้าแวมข้างหนึ่งของ
 ซันส์ โขบหยูรอมเฮว และอีกข้างหนึ่งของฉันไว้ ฉัน
 ไม่ใคร่ขยิบตาเข็ร่ายแรงฉันใด นอกจากถลอกเล็กน้อย และ
 รู้สึกว่าตัวสั้น ฉันนอนหยูบนไหล่เขา ห่างจากเหวประมาณ
 สองก้าว ถ้าขยิบตัวแม้แต่นิดก็เขว ก็ระคังตกลงสู่ก้นเหวนั้น
 ซันส์ ก็ช่วยให้ฉันรอดพ้นจากความตาย ในขณะที่ฉันตกลงมา
 ความฉากปากปล่องภูเขาไฟ

“เราอยู่ที่ไหนกันนี้?” ลงถาม คุณเหมือนเขารู้สึก
 ไม่เป็นที่พอใจเล็กน้อย ในถ้ำที่กลับมาสู่ผิวโลก

คนนำทางของเรายกไหล่ สบแควว่าเหนื่อย

“ในโซซแดนส์ ไช้ไหม?” ฉันถาม

“ไม่ใช่” ซันส์ตอบ

“อะไร? ไม่ใช่หรือ?” สากราจารย์ขึงกระโจน

“ซันส์ผิดไปแล้วละ” ฉันพุกพลาญลุกขึ้น

ฉันหวังว่า จะได้เห็นยอดเขา ซึ่งปลุกคลุมไปด้วยหิมะ อันไม่
 ไร้ก็สูญสิ้นในแดนเห็นชของโลก ซึ่งส่องสว่างด้วยแสงอาทิตย์

ชอบ ๆ แล้วยังกลัวว่าหม่อมพระประสงค์ลึกลับทรงกันขำมกด้วยความภาค
 หมายไปหมด ดั่ง อันต์ และควินได้มานอนอยู่บนตาคเขา
 ซึ่งร้อนรุ่มด้วยแสงอาทิตย์อันแรงกล้า ฉันทพบไม่เชื่อเย็นค่า
 ของตัวเธอ แลควินนั่งที่ถนัดมกแก่กวาดกษิระสุกไปนั้น ไม่ทำ
 ไรส่งสับซึกข้อไป เราขอถมาพันปล้องของเขาไฟไค้ทอย่างแหย
 จะไม่มีเกรงแก่งกายเลย แลจะกวาดกษิระซึ่งเรามีไค้ประเศยเลย
 อดสเวลาสของเขอนที่ล่วงมานี้ ก็กำลังแมกแสงสว่างแลความ
 ร้อนมายังเราเต็มที

สาครราชารย๋เอ่ยจนว่า

“นี่ไม่ใช่อุเขาไฟในแถบเหนือ ซึ่งมีสีดาแดง แลจะชอก
 ปกคลุมกัวอหิมะ”

“ฉานซันเนน —”

“กัซ! อักเชล กู!”

เห็นอิหวัเราจนไปราวห้าร้อยศอกเป็นพียงมาก มีปาก
 ปล้องของเขาไฟ ซึ่งมีเปลวไฟสูงเป็นตาคาล มีหินละลาย
 แลเด้าถ่านพันชอกมาทุก ๆ สิบห้าชาติ ฉันรู้สึกลัว เขาอนั้นมัน
 สเทือนไปหมด นะตาคเขาเบื้องล่างดิ้วเราลงไป มีแร่ธาตุ
 ซึ่งเกิดจากอากาศระเบิกของสุ่มหุขุเป็นชั้น ๆ ยาวเหยียดลงไป
 ราวเจ็ดร้อย หรือ แปดร้อยศอก เขิงเขาเบื้องล่างนั้นรองไว้เห็น

เพราะทีวีไม่ขยับเสียดมก ในจำนวนต้นไม้เหล่านั้น สันหลังงอค
ไต่เข้ามาคนมะเขือ ต้นขอลี และเถาขุ่น ซึ่งมีผลสีม่วงเป็น
พวงงาม

ภูมิประเทศทั้งนี้มิใช่ลักษณะในคืนแค้นภาคเหนือของ
โลกเลย

เมื่อมองลงแนวไม้สนเขียวขจีมอกลอย จะแลเห็นพุ่มไม้
ในทะเลสาบหรือมหาสมุทร สดแสดให้รู้ว่า แหล่งอันน่าชมชม
เป็นเกาะกว้างไม่กี่ไมล์นัก ทางตะวันตกมีท่าเรือเล็กๆ มีเรือ
ชนิดที่มีรูปร่างแปลกกว่าที่เราเคยเห็น แล่นไปมาบนท้องน้ำสี
เขียวคราม โกลมออกไข่เบื้องหน้าโน้น มีหมู่เกาะ โกลดขึ้น
เห็นอันน่าประหลาดมากมาย จนควรวาทเป็นอะปลวกใหญ่ๆ
เรียงรายกันอยู่ ทางทิศตะวันตกเห็นตาคซึ่งคล้ายออกไปสู่ขอบ
ฟ้า บางตอนก็เห็นภูเขาเขียวทึบอย่างเด่นชัด และบางตอนก็มี
ภูเขาไฟ ซึ่งบนยอดก็มีกลุ่มควันพุ่งขึ้นเรื่อย ๆ

ทางทิศเหนือปรากฏพินน้ำยาวเหยียดสู่ก้นสาบคาย ทีวี
แสงอาทิตย์เป็นประกายระยิบระยับ เห็นยอดเสากะโหลงหรือบ้าง
เห็นใบเรือที่ของลมพัดตรง โนนข้างตรงนั้นบ้าง

ภูมิภาพที่มีไทม์เก็มน่าจะไทม์เห็นเช่นนั้น ทำให้ความงาม
อันน่าพิศวงของมันเพิ่มขึ้นอีกหลายร้อยเท่า

“เราอยู่ที่ไหนหนอ? นี่เราอยู่ที่ไหน?” ฉันรำพันกับ
ตนเองซ้ำๆ ซากๆ

ฉันตั้งสติกลางหย่างคนไม่มีกิจวนอะไรเลย ลงมือเหมียว
ไปข้างหน้า

“เราถูกอะไรซออะไรก็ตาม” ลงพุกในที่สุด (มันค่อนข้าง
ระอຍຸ່ນเกินไป พูเขาไฟก็ยังระเบิดหุ่ย และทุเรศมากที่เกี่ยว
ในเมื่อเราตกลงออกมาจากพูเขาไฟไค้แล้ว แยกตัวมาโดนก้อน
หินใหญ่ ๆ ตกถลอกทั่วตัว เราลงไปข้างล่างกันเถอะ จะไค้สับค
ให้รู้แน่ๆ ว่า เราอยู่ที่ไหน นอกจากนั้นลงก็ทั้งหัวและกะทายน้ำ
ไหลออกหมดแล้ว”

แน่นอนมันเกี่ยว ลงของฉันไม่เป็นคนที่คิดใจคิดในสิ่งไร
มากเกินไป สำหรับตัวของฉันนั้นล้มความมีชีวิตหมดสิ้นแล้ว ฉัน
ชานั่งหุ่ยนะที่นั่นไค้ก็ออกหลายชั่วโมง แต่ฉันก็จำต้องขยับคิก็ตามลง
ของฉัน

พูเขาไฟลงจนชันมาก เราเดินพลาบอ้อๆ เมื่อไปเหยียบ
ถลอกงเล้าด้าน ในขณะพยายามเองจากเหล่าธารหินละลาย
ซึ่งไหลคกเทยวลงมาเหมือนน้ำดิบ ฉันพูดจาละเอียดยกตะ
เวลาที่เราลงมา ความมืดเห็นของฉันก็ให้ฉันพุ่งสำนเกินไป
จนยากที่จะนั่งเงยบไว้ไค้

“เราขูโฆซานซอแน่ๆ” ฉันทรงขัน “คงเป็นเตียงกล
ของอินเกอ หรือหมี่เกาะมลายา หรือเกาะกลางสมท เราได้
เดินทางข้ามมาครึ่งพิภพ และได้มาโผล่ตรงที่ซึ่งตรงข้ามกับที่
เดิมแล้ว”

“ก็เข้มนทีสว่าอย่างไรล่ะ?” ตุงถาม

“เข้มนทีสนั้นหรือ?” ฉันทกด้วยความฉงน “ถ้าดูตาม
เข้มนทีสละก็เข้มนทีสนั้นว่าเราเดินทางขนทางเหนือเรื่อยไปก็เข้มนที”

“ถ้าเช่นนั้นเข้มนทีสก็ดวงเราละซี”

“จึง นอกจากที่นั้จะเป็นขั้วโลกเหนือเท่านั้น”

“ขั้วโลก ไม่ใช่ขั้วหรือ แค่นั้น—”

ตกอยู่ในสถานะที่อิชชายไม้ไ้ ฉันทไม่รู้ว่าระพททอย่างไร
เมื่อเดินมาได้ราวสองขั้วโมง เราถึงหมู่บ้านซึ่งมีต
ออลฟ ันททิม และเกาะงุ่นงั้นสพรง ราวกับว่าไม่มีใคร
เป็นเจ้าของ ยิ่งกว่านั้นเราผู้ที่อยู่ในสภาพทุกข์ของการอาหารและ
เสื่อผืน ังไม่เลอกว่าเป็นอาหารชนิดใด ช่างสิ้นใจอะไรเช่นนั้น
ในเมื่อได้ปลุกผลไม้นานากันเหล่านี้ใส่ปากเข้มนที และได้กินงุ่น
ส้มม่วงพวงโตๆ เข้าไปแล้ว ทำงอกไปไม่สู้ไกลนักก็มีขั้วนำ
บขหนึ่ง ห้อยกลางลานหญ้าพวยไ้ริมไม้ เราวางน้ลงหน้าและ
ล้าเมอด้วยความข้มนยานทอย่างเหลือล้น

ในขณะที่เรากำลังพักผ่อนอยู่ ก็เห็นเด็กคนหนึ่งโดดตัว
ออกมาระหว่างคันซอล์ฟ

“เฮ้!” ลินท “นั่นดำจะเห็นพลเมืองคนหนึ่งของเรา
บรมสุขัน”

เด็กคนนั้นเป็นเด็กยากจน ทำทางซไวค และแต่งกาย
จนสกปรก เมื่อเห็นเราเขาก็ตกใจ ทั้งนี้เพราะพวกเราเหลือแต่
กางเกง และไม่ได้โกนหนวดโกนเครากันเลย เราจึงคงมี
รูปร่างไม่มากนัก ถ้าฉันนี้ไม่เป็นคนก็เต็มไปทั่วพวกไร้อู้อย่าง
แล้ว เขาก็จะทำให้เราสับสนจนหมดใจมากทีเดียว

ขณะที่เด็กนั้นจะถอยหนี ฉันก็วิ่งตามไปอุ้มกลับมา
เด็กนั้นทั้งแฉะและสกปรก ร้องฉันทมากลอสทาง

สูงของฉันไปขอโยนหรือวางก็กลัวจะทำไม่ได้ แล้วถามเป็น
ภาษาเยอรมันว่า

“เขาถูกจับอะไร พ่อหนูหรือ?”

เด็กคนนั้นไม่ตอบว่าอะไร

“ก็ละ” สูงของฉันทัก “มันคงไม่ใช่ในเยอรมัน”

จนแล้วก็ตามเป็นภาษาอังกฤกับฉัน

เด็กก็ยังคงไม่ยอมอีก ฉันลงใจมาก

“เป็นไปได้อย่างไร?” ลงพู่กัน แล้วถามเป็นภาษา
ฝรั่งเศสต่อไป,

“เด็กนั้นเห็นขามเคบ

“ตบพทภาสาธิตาคูขี้กั” ลุงพท แล้วดามเขน
ภาสานน

“โกเว จีอาโม?”

พนัก์เดียนคำพทของลุงย่าง

เก็กน้อยก็ไม่ปรีปากเลย

“อะไรนั! พทไม่เป็นพทอ?” ลุงพททวยรู้งักโกธร
ขนมมา

“โกเมธ จีอามา เกวสทา อีโซดา?” เขาพทขี้
เป็นภาสาธิตาคี

“สทรมโยดี” เก็กเลียงแกระทอน และเกนหลกจากมือ
อันต์ แล้วทนเข้าไ้ในกงออลฟ์ จนออกไปดังท่งหย้า

“สทรมโยดี! สทรมโยดี!” นันทวนคำขั้วๆกัน
ลุงเดียนฮากวและคำพทของนันพริ้อมไปทวย ราวทขั้วว่า
เราก่าตั้งร้องเพลงประสาณเสียง

โอโฮ! กวเรเกินทางอะไรหย่างนั! เช่นการเกินทาง
พิสการอะไรเช่นนั! เขาพเขาไฟลู่กัน แล้วมาออกทางซิกลทหนึ่ง
ทังเป็นหนตางไกลจากทีเกมตงสามพันไมล์ ไกลจากสเนเฟลด์
ไกลจากโอชแลนคั ทัญกันคนละมุมโลก โขคในการเกินทาง
สำหรวคได้นำเรามาสู่ใจกลางของประเทส ทังทงามทีสุก ในโลก

เราไต่จากภูมิภาคนั้นไปด้วยหิมะตลอดกาล มาสู่ถิ่นแคว้น
อันเขียวชอุ่มด้วยพันธุ์พฤกษา และจากหมู่เมฆหมอกอันมึนมิว
แห่งภาคหนาว มาสู่ท้องฟ้าสีครามแห่งเกาะซีซิลี

เมื่อไต่กินผลไม้มะกั่วอย่างอิ่มหนำชุ่มชื่นแล้ว เรา
ก็ฉกเก็บครึ่งไปยังท่าเรือของสตรอมโบลิ เราคิดว่าระตัง
ระมัดระวังในการที่จะบอกว่า เราไปสู่ที่ใดอย่างไร ชาว
อิตาลีผู้เชื่อถือในไสยศาสตร์ คงจะคิดว่าเราเป็นยี่สาว ซึ่งโผล่
มาจากสมรทง ดังนั้นเราจึงทำคนๆ คนเรือแตก เราได้เก็บรที
นชัยไปถึงฝั่ง แต่ปลอตกมิยกว่า

ขณะที่เราเดินไปตามทาง ฉันก็ยังคงขุ่นขี้มำว่า “แต่
เข็มทิศเล่า เข็มทิศชี้ไปทางไหนหน้ะ เราจะอธิบายแก่ใจใคร
อย่างไรกัน?”

“ก็อย่าไปอธิบายมันซิ” ฉันพูดชักด้วยควมไม่พอใจ
“นั่นแหละเป็นทางทั้งายที่สก”

“หือ! สวรรค์อารยแห่งสถานสักสวโยชันเนอุมไม่สามาด
ที่จะค้นพบเหตุผลแห่งสภาพหิมิกาของโลก! นำสะพานเหล็กเกิน”

ขณะที่พบนัน สองของกันไม่ไต่ไล่เสื่อเลย มีเข็มชี้กหนึ่ง
หุ้กเเว มีแว่นคาหุ้ยนตงมก เขาจึงกดิเป็นสวรรค์อารย
แห่งไลหรวทยาที่ลึงเลโรเลมออกดครงทง

เมื่อเราออกจากกองออลีฟมาได้ประมาณหนึ่งชั่วโมง ก็ถึง
 ทำเรอซานิวเซนต์ ที่มีฮันส์เรือกค้าบช่วยการของเขาที่ไทรบีไซ
 เรามาตลอดเวลาลึบสามสัปดาห์ ลุงได้ช่วยให้เขาด้วยความ
 เข้มใจยิ่ง.

ในที่สุด

บทนี้เป็นบทสุดท้ายของนิยาย ซึ่งแม่แต่บนตาหวานก็
ไม่เคยพิศวงในสิ่งใดเลย ก็ยังไม่ยอมปลงใจเชื่อ แต่ฉันก็
เตรียมพร้อมดวงหน้าไว้แล้วที่จะแกชอสงสัยของคนทั้งปวง

พวกชาวประมงแห่งสครอมโบลด์ฮันน์วัยเรา ในสถานที่เรา
เป็นคนเรือแตกซึกเซมา เขาพากันให้อาหารและเสื้อผ้าแก่เรา
เมื่อใดก็คอยห้อยดูลงแล่กชอชั่วโมงแล้ว เราก็ตั้งเรือใบย้ายหน้า
ไปยังท่าเรือเมืองเมสลินา ในวันที่ 31 สิงหาคม เมื่อเราได้
พักผ่อนเสียสองสามวันก็พินิจความอึกโรยทั้งปวง

วันศุกร์ที่ 4 กันยายน เราโดยสารเรือวอลครัน ซึ่ง
เป็นเรือคดโพ่ของชาวสวีตฟรังเศส คอมาอิดตามวัน เรากันยก
กัณารแซบดี เรายังคงคิดใจก็กลังหุยสิ่งเดียวเท่านั้น คือ เข็มทิศ
ดกถบของเรา เหตุผลซึ่งกล่าวชอชยายประคอบไม้ไค้น ยังคง
เป็นสิ่งทหนักใจสำหรับฉันมาก วันที่ 9 กันยายน คอนย้าย
เราก็ตั้งอัมมูรึก

ฉันจะไม่พยายามเล่า ถึงความ ประหลาดใจของ ข้ามารัท
หรือความมี ติของกรอยเบนโคยละเชียค

“ ยี่คนท่านเป็นผู้กล้าหาญคนหนึ่งแล้ว ” กรอยเบนพูค

“ ท่านจะคงไม่จากฉันไปอีก ”

ฉันมองกเขา เขายมทงนาตา

ฉันขอให้ท่านคิดเขาเองเถิดว่า การกลับของสาครวจารย์
จิเคนยรอก จะทำให้ชาวเมืองฮัมบรูกันเห็นกันหรือไม่ เนื่อง
ก้วยการพุกหย่างไม่ตรีครองของข้ามารัท ข้าวการเกินทางไปสู่
โกลกลางพิภพของสาครวจารย์ก็แพร่ไปทั่วโลก ไม่มีใครเชื่อ
เรื่องนเลย ยิ่งเขาได้กลดลงขานเช่นนี้ควยแล้ว เขาก็ยัง
พากันเชื่อเรื่องนน้อยลงไปอีก

แต่ในการที่ฮันส์ได้มาร่วมช่วยก้วยในการค้นคว้าน และ
ข้าวครวขางหย่างทีมมาจากโฮชแลนก็มาประจวบกันเข้า ทำ
ให้มหาชนมีความเชื่อซนทละนอย ๆ

ทั้งนั้นสิ่งงกสายเป็นคนสำคัญ และฉัน ก็เป็นหลานชอ
คนสำคัญทีมเกียรติพุกอยู่เหมือนกัน ฮัมบรูกมีงานฉลองเป็น
เกียรติยศให้แก่เรา แล้วมีการชุมนุมครั้งใหญ่ ลงของฉันก็
บรรยาย เรืองราว แห่งการ เกินทาง ที่ลง มา แล้วให้ที่ ประชุม ทั้ง

เขาเว้นตอนทีกล่าวดงข้อเท็จจริงในเรื่องเซมทิสตอนเกือบเท่านั้น

ในวันเดียวกันนั้น เขาได้นำเอกสารของสัทนุสเสมมีไป
มอบให้เก็บรักษาไว้ ณ พุทธมุกของเมืองอัมมวรก และก็ได้แสดง
ความเสียใจในการที่เกิเหตุการณั้รุนแรง ยิ่งกว่าความ คังใจ
ของเขา มาอีกขวางมิให้เขาสามารถค่าเนินความวิดิทางของนัก
ท่องเทียวชาวไอชแลนคั้ไปสู่ใจกลางพิภพไค้กลลช เขาเป็นผู้
ทลสมควั้ และ สงข เสงขมึในความ สำเทรัคอันไทย้หลวงของเขา
ข้อเสียงของเขาก็ยิ่งเลื่องลือณั้ดลกันมากช่น

กัวยั้เกียรคณั้ยิ่งไทย้ที่เขาคั้รับครั้งนั้น ทำไ้มีคณั้จิฉา
มากกัวยกัน และทวิศคั้ของเขาคั้ชงไ้แย่งแผนการวิทยาสาคร
ในชั้นหาเวองไฟในใจกลางพิภพนั้น ก็ทำไ้เขามึความเห็น
แตกค่างกั้นนักวิทยาสาครทั่วโลก ยางที่คัวยวางย้าง คัวย
ลายลั้กั้นอึ้กั้สรย้าง

ในระหว่างที่มึ การโตคัยความเห็นแตกค่างกั้นกั้นนั้--
วิทยาสาครคณั้อื่น ๆ ทยู้นั้ ดุงของฉั้นไ้รับความเส้าใจคัยงั้น
เทลลั้ เพราะฉั้นลั้ไ้จากอัมมวรกไปเลียงแล้ว ทั้งที่เรวไ้พยายาม
อ้นวอนขอรองไ้ให้เขาคงหยุดไ้คั้ไปอึ้กั้ ชุรลั้ผู้นั้เป็นคณั้ชงเรวเป็นคณั้

ขอบคุณที่มากมาย ทั้งเขาไม่ยอมให้เราตกแทนขอบคุณอย่างไร
เลยเสียทีพอ เขาต้องจากเราไป เพราะเขาคิดถึงบ้านเดิมที่
และแม่เขายังคงกลับไปเร่ร่อนอยู่ เขาก็กล่าวตวงเบา ๆ เพียงว่า
“ลาก่อน” เท่านั้นเอง

จิตใจของเราคร่ำในคน นำทางผู้แก่ชรา กล้า คนนี้ยังมี
บ้านคาผู้ซึ่งเขาช่วยชีวิตไว้ระดมเขาเต็มไม้เต็มมือ และฉันตั้งใจว่า
ถ้ายังมีชีวิตอยู่ ฉันจะคงไปเยี่ยมเขาให้ใกล้ชิดกันหนึ่ง

ในท้ายที่สุดนี้ ฉันคิดว่าเพิ่มเติมน่า การเดินทาง
ไปสู่ใจกลางพิภพ เป็นเรื่อง ที่มหาศนทั่วโลกพากัน เขา ใจ ได้
ยังมี เรื่องนี้ก็มีผู้นำลงพิมพ์ และ แปลออกเป็นภาษาต่าง ๆ
แทบทุกภาษา หนังสือพิมพ์ ที่ชนหน้าชนจาก ไทวันก่อนแล้วกัน
ไปลงพิมพ์ ซึ่งมีผู้นำชื่อนานกล่าวถึงในตัวเองบ้าง ชื่อนั้น
บ้าง สนิทสนมบ้าง ด้วยความมั่นใจเท่า ๆ กันของบ้านคาผู้ซึ่ง
แล้วไม่ชื่อ เวลาถึงของคืนรู้สึกเป็นสุขอย่างหนึ่ง ในข้อเสียง
เกียรติคุณ ที่ใคร่ขวัญ ซึ่งตามปกติในช่วงชีวิตของเขาจะหา
เวลาเป็นสุขได้ยากนัก

ในท่ามกลางชัยชนะนี้ ยังมีความกังวลอยู่ อีกประการ
หนึ่ง ฉันคิดว่าทุกได้ก็ถือว่าเป็นเครื่องทรงมานใจแท้ ๆ คือยังมี

สิ่งซึ่งยังคงแก้ไขไม่ได้ และสิ่งนั้นก็คือ เข็มทิศนั้นเอง สำหรับ
นักวิทยาศาสตร์แล้ว สภาพภูมิศาสตร์ของเมืองไม่ใกล้เคียงกันเป็นเครื่อง
ทรมานใจยิ่งนัก

ต่อมาวันหนึ่ง ขณะที่กำลังเดินจึกแคว้อากต่างๆ ในห้อง
ทำงานของลุง ลันมอไปเห็นเข็มทิศอันนั้นเข้า จึงพิจารณา
มันวางแอบอยู่ที่นั่นทุกเดือนมาแล้ว และมันไม่มีความรู้สึกใน
ความวิตกกังวลอันเป็นต้นเหตุเสียเลย

ทันใดนั้นเอง ลันก็เกิดความประหลาดใจขึ้นอย่างใหญ่
หลวง ลันตะโกนเสียงดังขึ้น

“สาธุการขอรับพระเจ้ามาหาฉันทันที

“อะไรกัน ?” เขาถาม

“เข็มทิศ !”

“ทำไม ?”

“เข็มมันชี้ไปทางใต้ ไม่ใช่เหนือหรอก”

“สถานที่อะไรนะ ?”

“เข็มทิศเปลี่ยนชี้ไปแล้ว”

“เปลี่ยนอย่างไรกัน ?”

ลุงของกูเจ้มทิสอินนั้น แล้วเขาไปเปรี้ยวเที่ยงกับเจ้มทิสอินอื่น ๆ ครั้นแล้วก็กระโดดลงเรือจนสระเก็อน ตอนนั้นเขาหาเหตุผลไ้แล้ว

“ท่านเอง” เขาพูดเมื่อเขาใจเรื่องตลอด “พายุหลังที่เราแดงแดดมืดกันส่ำเสมี่ยมแล้ว เจ้มทิสบ้า ๆ นักซิกสไตน์ แทนที่จะซิกสไตน์อะไร”

“แน่นอน”

“ทั้งนี้ความผิดของเราที่เป็นอันรู้ซิกกันล่ะ แต่ทำไมชั่วเหล่านี้ถึงกลายกันไ้ล่ะ?”

“ง่ายนักเกี่ยวข้อง”

“อธิบายมาสิ หลาน”

“เมื่อเกิดพายุในทะเลก็เอนยวอคนนั้น ลูกไฟกลมทำให้บันคาเต็ถักบนแพเช่นแม่เหล็กไซ้หมก จึงทำให้เจ้มทิสของเราเปลี่ยนตัวไป”

“จิง! จิง!” สำนคราจารย์หัวเราะซอกมากังสัน “ไฟฟ้าเล่นตลอดกับเรานั่นเอง”

ตั้งแต่วันนั้นมาสูงก็เป็นที่นักวิทยาศาสตร์ที่มีความสุขที่ สก
 าสตร์จารย์ ออทโท ดิเคนชวอค ได้รับแต่งตั้งให้เป็นสมาชิก
 ของบัณฑิตสภาวิทยาศาสตร์ สถาบันศาสตร์ และสภาโลหะวิทยา
 ที่วไลต ดัน และกรวยเบน ผู้เป็นลูกบุญธรรมของเขา ก็พลอย
 ยินดีและฟูฝายปลื้มไปทั่ว

๖๕๒ บันทึกท้ายเรื่อง

อธิบายคำ

ชิมบวร์ก — เมืองท่า บนฝั่งแม่น้ำเอลเบ ในประเทศเยอรมัน

โยฮันเนอ — ห้องสมุดและที่เก็บโบราณวัตถุสำหรับนคร ในชิมบวร์ก สร้างเมื่อ ค.ศ. 1834

“โฮมส์คริงกลา” โดย “เทอร์เลสัน” — สันธรว เทอร์เลสัน หรือ สันธรว สเตอร์เลสัน (ค.ศ. 1178—ค.ศ. 1241) เป็นนักประวัติศาสตร์ ผู้มีชื่อเสียงชาวไอชแลนด์ ได้แต่งหนังสือไว้มากหลายเรื่อง เรื่องหนึ่งชื่อว่าโฮมส์คริงกลา (The circle of the world) อันเป็นเรื่องกล่าวถึงประวัติของกษัตริ์ชาวนอร์ส ตั้งแต่สมัยโบราณจนถึงสงครามแห่งเว โนย์ ค.ศ. 1177.

อักษรรูนิก — อักษรรูนิกโบราณชนิดหนึ่ง ซึ่งชนชาติกิวตอนได้เขียน แต่ได้เลิกใช้เมื่อ 1300 ปีมาแล้ว

ไอคิน — เทพคัมในโบราณคดีของชาวนอร์ส

สเนเฟลล์ — พุทธเจ้าไฟท์กับแล้วลูกหนึ่ง หูทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ของเกาะไอชแลนด์

- โคเปนเฮเกน — เมืองหลวงของประเทศเดนมาร์ก
- ริกซ์ — เหรียญเงินใช้ในทวีปยุโรป สมัยศกวิสต์ที่ 16
ถึงศกวิสต์ที่ 19.
- มาโนมิเตอร์ — เครื่องวัดแรงดันของก๊าซหรือไอน้ำ
- อินส์บัก — “ซาร์อินส์” บั๊ก เป็นภาษาเยอรมัน แปลว่า
ลำธาร
- โครโนมิเตอร์ — เครื่องวัดเวลา
- โคเวซซาโม? — เราหยุดที่ไหน?
- โคเมซี ซิอามา เควสตา อีโซลา? — ท่านเรียกเกาะนั้น ว่าอะไร?
- สตรอมโบลิ — เกาะหนึ่งในหมู่เกาะลิปารี หยุดห่างจากเกาะ
ซิซิลีไปทางเหนือราว 30 ไมล์ มีภูเขาไฟ
ชอกเคียวกัน สูง 3400 ฟุต ยังคงหยุด
- ซานวิเซนโซ — เมืองท่าในเกาะสตรอมโบลิ
- แมสลินา — เมืองท่าในเกาะซิซิลี
- มาร์นชยส์ — เมืองท่าในประเทศฝรั่งเศสตอนใต้

ผู้แต่ง

รูดส์ เวอร์น เจ้าแห่งนิยายเกี่ยวกับวิทยาศาสตร์ เกิดที่
 นิงส์ (ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของฝรั่งเศส บนลำน่านัวร์)
 เมื่อวันที่ 8 กุมภาพันธ์ ค.ศ. 1828 ถึงแก่อนิจกรรมเมื่อวันที่
 (ในภาคตะวันออกเฉียงเหนือของฝรั่งเศส บนลำนานอรัม)
 เมื่อวันที่ 24 มีนาคม ค.ศ. 1905 เมื่อนั่งเครื่องบิน
 ขี่ตัวในกรุงปารีส เขาเริ่มเป็นนักเขียนด้วยการแต่งบท
 ละคอนตลกตลก และบทละครตลกขบขัน แต่เป็นผู้ที่
 ได้โหมมากในวิชาธรรมชาติวิทยา ภูมิศาสตร์ และประวัติศาสตร์แห่งการ
 สืบสวน จากการศึกษาในกิ่งวิชาดังกล่าวแล้ว เขาได้เขียน
 นิยายจนเรื่องหนึ่งชื่อ "ห้าสัปดาห์ในบอลลูน" (Five weeks in a
 Balloon) ลงพิมพ์เป็นครั้งแรกเมื่อ ค.ศ. 1862 ในหนังสือ
 รายค้าชื่อ "The Magazine of Instruction and Amusement"
 ซึ่ง บ็อบ รูดส์ เฮกเซล นักประพันธ์และนักการเมืองชาวปารีส
 เป็นผู้พิมพ์โฆษณา ต่อมาภายหลัง นิยายเรื่องนี้พิมพ์จน
 เป็นเล่มใหม่ ค.ศ. 1863 เป็นการแต่งถึงเรื่องราวซึ่งนับว่า
 เป็นเรื่องใหม่ในวงการอ่านของมหาชน และนับว่าเป็นรากฐาน
 แห่งชื่อเสียงของเวอร์นในภูมิแห่งนิยายวิทยาศาสตร์และภูมิศาสตร์

ความสำหรัผลของหนังสือเล่มนี้ โคซิกนำไปให้เวอร์นฮิส
คนคังหน้าปากขันประพันธ์เรื่องอ่านเล่นประเภทนสึมา หนังสือ
เล่มนี้เป็นเล่มเริ่มต้นในซึกซันนึยกยาวกว่า 50 เล่ม ซึ่งก็ได้แปล
ออกเป็นภาษาต่าง ประเทศแทบทุกภาษาในยุโรป เช่นเรื่อง
สแกงย็องญาหลักแหลมหย่างนำอัสจรรย เป็นการคากการณ
ล่งหน้าแห่งการค้นพบและการประดิษฐ์ต่าง ๆ ซึ่งเกิดขึ้นบ่อย ๆ
ในภายหลัง เป็นการสั่งสอนหย่างประเสีค และเป็นทั้งเครื่อง
ทริงใจมนสึหย่างนำพิสวงในเวลาเกียวกันก้วย นึคอดักสนะ
ทั่วไปในนึายของ รุสส์ เวอร์น.

ความเป็รื่องปราศรัยของเวอร์น ในคำบรรยายสั้น ๆ และ
กึคกึสึค มีทึอยู่ในบทประพันธ์ก่อนหนังสือซึ่งแปลจากเรื่อง
“Conversation - Lexikon” ของเมเยอร์ว่า “เวอร์นนำผู้อ่าน
เรื่องของเขาทีอึงเกียวกึไปความทางซึงแออึคกัวยันทราย อัน
ล้วนแต่มีจุดหมายสำคัญในเชิงวิทยาศาสตร์ ขางประการแผ่งทึ
กัวยเสมอ — การเกีนทางไปโลกพระจันท์ และรอบโลก
พระจันท์ ไปโลกดาวพิภพ และโคกเก 7000 โยซัน ไปเซค
ทนาวเหนือ และไปซึงแคนทึมะ นะ พูเฮาแอลป์ ผ่านควงฮาทึ
และบิวรา ฯลฯ เวอร์นเป็นบัณฑิตในเชิงสึลปแห่งการร้อยกรอง
เรื่องราวอันเป็นที่เชออดึคกึทึหย่างขำขันขำนาญ กัวยันยาแห่ง

ความคิดคำนึงอย่างสูง และด้วยความเพลิกเพลีนในการแจกจ่ายข้อเท็จจริงและข้อหาแห่งอิมพีเรียลให้แก่วงชน ไม่เฉพาะแต่ผู้ที่ไต่รับการลัทธิศาสนาแล้วเท่านั้น”

เรื่องนยายของเวอรัน ซึ่งมีชื่อที่สก คือ “ห้าสัปดาห์ในขลุ่ย (ค.ศ. 1862) การเดินทางไปใจกลางพิภพ (ค.ศ. 1864) จากโลกมนุษย์ไปโลกพระจันทร์ (ค.ศ. 1865) การผจญภัยของกัปตันซัคเคอวูด (ค.ศ. 1867) ชาวอังกฤษคนชั่วโลกเหนือ (ค.ศ. 1870) เกาะลึกลับ (ค.ศ. 1870—1875) รอบโลกใน 80 วัน (ค.ศ. 1873) ไมเกล สโครกอฟฟ์ (ค.ศ. 1876) เซตคอร์ เสอร์วาเกศ การเดินทางผ่านทวงอาทิตย์และขั้วโลก (ค.ศ. 1877) และการค้นพบโลกมนุษย์ (ค.ศ. 1878)

พิมพ์ที่โรงเรียนช่างพิมพ์ วัดสังเวช

นายเสมวิชาพูน หุตะโกวิท ผู้พิมพ์ โคนา

